Gerard de Villiers
Văduva aiatolahului

Capitolul I

Sprijinită de imensa cuşcă din sticlă plină cu animale împăiate care alcătuia barul, Sharnilar Khasani contempla plictisită hărmălaia din jurul ei. Seara "exotică" de la Area, discoteca cea mai nonconformistă şi mai "ermetică" din New York, era înţesată de lume, iar fericiţii aleşi nu mai puteau de bucurie. Din cauza mulţimii compacte, îţi trebuia o grămadă de timp ca să explorezi nenumăratele încăperi şi colţişoare care se în-tindeau pe trei mii de metri pătraţi.

Un negru se ivi din îmbulzeală, cu părul creţ dat cu un fixa-tiv auriu, cu faţa pictată în alb, cu un piton viu încolăcit în ju-rul gâtului ca un fular, şi se opri lângă Sharnilar. O învălui pe tânără cu o privire atât de deşănţată, încât, dacă s-ar fi aflat în-tr-un stat din Sud, ar fi fost linşat.

Toate straiele care mai de care mai ţipătoare ale invitaţilor "la modă" păleau în faţa erotismului ţinutei sale. Special pen-tru această seară îşi confecţionase un fel de sari dintr-o mătase de un albastru electric străveziu, care îi lăsa decoperit un umăr mat, până la înmugurirea sânului, ale cărui pliuri abia ascundeau triunghiul întunecat al pubisului.

Sânii de o duritate ieşită din comun îi întindeau orgolioşi ţesătura. Sari-ul avea nenumărate crăpături care, la fiecare mişcare, descoperau puţină piele, sau o coapsă până la lănţişorul de aur care îi susţinea slipul. Astfel îmbrăcată, Sharnilar părea mai mult goală, o goliciune al cărei erotism era sporit de bijuteriile opulente: o brăţară imensă din aur masiv stil "Art Deco" şi nişte cercei somptuoşi cu diamante şi perle.

Ea îl străfulgera cu privirea minunaţilor ei ochi albaştri migdalaţi pe negrul cu piton care se amestecă din nou în mulţime. Sharnilar se întoarse atunci către însoţitorul ei, un gen de playboy de un metru nouăzeci, cu figură blazată, îmbrăcat ca de operetă în costumul lui Tarzan, cu şoldurile înfăşurate într-o blană de panteră veritabilă.

— Tony, plecăm?

Tony Abruzzo slobozi un mârâit ambiguu. El organizase această seară special pentru a sărbători încheierea unei tranzacţii imobiliare care îi adusese pe hârtie douăzeci şi cinci

de milioane de dolari. Sharnilar acceptase invitaţia mai mult ca să alunge singurătatea în care se cufundase timp de cincisprezece zile, decât de dragul iniţiatorului. Acesta îi aruncă o pri-vire mâhnită:

— Nu încă, dulceaţă! Nu îţi place?

— Ba da, ba da, spuse din politeţe Sharnilar.

Îşi spuse că Tony Abruzzo îşi pierduse şi ultima şansă de a ajunge în patul ei. Ce dobitoc! Ochii de un albastru-cobalt, mari şi alungiţi ca ai unei căprioare, se întunecară şi mai tare şi îşi aranjă cocul în care îşi strânsese părul des şi negru ca pa-na corbului. Muzica asurzitoare împiedica orice discuţie, lu-cru ce îi făcea pe invitaţi să bea ca nişte sparţi, plimbându-se dintr-un salon în altul ca să descopere spectacolele animate de câţiva figuranţi înconjuraţi de decoruri incredibile. Area nu era chiar o discotecă oarecare. În fiecare lună, decorul era refă-cut în întregime. Era formată dintr-un labirint de săli de toate mărimile, creaţia unui decorator nebun, un teatru permanent bazat pe improvizaţii, pe care tot New York-ul îl frecventa, de la celebrităţi la necunoscuţi ale căror mutre îi plăceau lui Charlie, portarul, la alegere, care consimţea să-i uşureze cu această ocazie de cincisprezece dolari taxa de intrare.

Sharnilar îşi plimbă privirea de jur-împrejur. Puţin mai de-parte, un bărbos blond îmbrăcat în uniforma neagră a ofiţeri-lor SS bea bere direct din sticlă, extaziindu-se într-un colţ al barului care imita un bordel din Manila. Chiar de la începutul petrecerii, o blondă aşezată pe tejghea îşi punea picior peste picior, încălţată cu ciorapi din plasă. SS-istul bărbos o zări pe Sharnilar şi profilul sânului admirabil şi uită să mai ia sticla de la gură, berea scurgându-i-se pe gulerul cămăşii.

Blazată, tânăra femeie abia schiţă un zâmbet, apoi întoarse capul în altă parte şi îl descoperi pe Andy Wahrol, care înain-ta ţanţoş ca o fantomă, nevăzând pe nimeni, protejat de oche-larii cu ramă albă şi cu ciudatul său smoc în două culori. Mâ-na cu o manichiură impecabilă a lui Tony se strecură pe sub sari şi îi cuprinse un sân.

— Dumnezeule! Ai nişte sâni extraordinari, mormăi iniţiato-rul.

— Nu eşti primul bărbat care mi-o spune, făcu Sharnilar.

Era călduroasă ca un aisberg. Sutienul era o piesă necunoscută în garderoba tinerei. Sânii păreau ai unei tete de şaisprezece ani, fermi şi duri, în comparaţie cu gura moale şi senzua-lă.

Cântăreaţa Grace Jones trecu pe lângă ei ca o hetairă, îmbrăcată cu o ţinută ciudată din piele albastră, alcătuită dintr-o salopetă evazată din dreptul şoldurilor. Părul tuns drept era ascuns sub o caschetă galbenă ca a taximetriştilor new-yorkezi. Iar cavalerul care o însoţea nu avea nevoie nici el de altă deghizare, căci era extrem de exotic cu pletele lungi şi creţe de negru "rasta" şi chipul parcă venit direct din epoca de piatră. Perechea fu repede înghiţită de mulţimea din sala mare în ca-re se înghesuiau vreo trei sute de persoane.

Sharnilar zări brusc în mulţime un blond frumos cu ţinută atletică, îmbrăcat în întregime în piele, cu ochelari de soare, cu mănuşi cu ţinte stil "Mad Max", şi nişte pantaloni foarte mula-ţi. O zări şi el pe Sharnilar şi îi făcu vesel cu mâna.

— Sharnie!

Tinerei îi trebuiră câteva secunde bune ca să-l recunoască pe Mark, un manechin al lui Alleen Ford. Îl cunoscuse la Regine şi la Club A. Era un exemplar superb. Într-o seară, puţin lipsi-se să se ducă cu el. Se apropie de ea şi o strânse în braţe cu pu-tere.

— Dumnezeule, eşti a naibii de sexy!

Tony Abruzzo îi aruncă o privire dojenitoare şi se cufundă iarăşi în gândurile lui obişnuite. Contactul cu pielea neagră îi provocă lui Sharnilar furnicături până în vârful degetelor. Făcură câţiva paşi lipiţi unul de celălalt. Simţea mirosul fin al apei de toaletă scumpă, era plin de sănătate, musculos, iar pri-virea surâzătoare se oglindea în ochii ei.

— Este un tip alături care seamănă cu un Gremlin! E nesănătos! spuse el. Vrei să-l vezi?

Lui Sharnilar puţin îi păsa de Gremlin, dar se dezlipi de bar cu un surâs încântător.

— Super! Să mergem. Vin imediat, darling, i se adresă ea lui Tony Abruzzo.

Acesta mârâi ca de obicei, iar Sharnilar se pierdu în mulţime Tony urmări perechea cu privirea, apoi scoase din buzunar o cutie de pastile, presără pe bar o dâră de cocaină, luă un pai şi trase pe nas dâra cu o mişcare precisă a capului. După câteva secunde, se simţi minunat.

Stare provizorie din păcate, căci sub influenţa drogului, creierul lui se transforma încet, încet într-un terci pentru pisici şi asta îi dădea mari probleme în profesia lui... De-abia dispăru-se Sharnilar în mulţime, că şi fu agăţat de o blondă cu o busti-eră provocatoare, a cărei fustă crăpată lăsa să se întrevadă cio-rapii gri prinşi cu jartiere.

— Petrecerea ta e super! gânguri ea. Ce-ai făcut cu hindusa ta?

Tony făcu un gest de lehamite, în timp ce simţea căldura pântecelui tinerei lipit de al lui. În spate, un negru tânăr se aplecă peste tejghea ca o reptilă şi trase pe nas ultimele rămăşiţe de cocaină cu un zâmbet satisfăcut.

— That's good, man, fuckin' good!

Iniţiatorul nu putu să-i răspundă, căci avea gura invadată de limba noii lui cuceriri. Dar se gândea că i-ar plăcea mai mult s-o aibă pe Sharnilar în apartamentul lui de la etajul şai-zeci din blocul pe care îl construise el. Din păcate însă, banii lui nu o impresionau deloc pe tânără, căci avea mai mulţi ca el.

Gremlinul dispăruse. Sharnilar şi partenerul ei se pomeniră într-o încăpere întunecoasă decorată cu desene psihedelice, în care lumea dansa. Ai fi zis că era un decor din filmul Dune, adus la New York în urmă cu câteva zile. Se alăturară şi ei dansatorilor. Mark se dezlănţuia cu furie, iar sudoarea i se prelingea pe torsul gol.

— Ia spune-mi, zise el în timp ce îi mângâia cerceii, nu ţi-a tăiat încă nimeni gâtul pentru ei?

— Sunt falşi, spuse Sharnilar.

Ea îi cumpărase cu o lună în urmă cu trei sute cincizeci de mii de dolari de la Harry Winston. Ondulându-se impercepti-bil pe loc, ea îşi studia partenerul care dansa cu legănări am-ple ale şoldurilor, ca şi cum s-ar pregăti să posede o femeie. Pielea neagră îi scotea în evidenţă senzualitatea gesturilor. Ea se apropie şi, indiferentă la ritm, se lipi strâns de el şi îi încon-jură gâtul cu braţele. Mătasea era atât de străvezie, încât avea senzaţia că este goală. Mark încetă să se mai agite, înlănţuind-o cu braţele lui musculoase. Lipită de superbul corp al bărba-tului, Sharnilar simţi brusc o fierbinţeală ciudată în pântece. Buzele se opriră pe umărul lui Mark, exact sub claviculă, şi nu se mai dezlipiră.

Tolănit pe o banchetă, un negru îmbrăcat într-o bluză de trening albastră cu degetele pline de inele, cu coapsele goale, care mânca o banană, contempla fascinat perechea. Partenera lui, într-o bluză de trening albă, cu şort de boxer din mătase albastră se aplecă spre el şi îl muşcă de ureche.

Sharnilar şi partenerul ei abia se mişcau, înlănţuiţi. Tânăra mângâie pielea manechinului până când atinse cu unghiile mamelonul. Începu să-l pişte uşurel. Era un truc ce îşi atingea întotdeauna scopul. După câteva clipe, Mark se îndepărtă cu o expresie ciudată, foindu-se jenat.

— Ştii, eşti extrem de apetisantă, începu el. Sharnilar îşi pironi ochii migdalaţi de cobalt în privirea lui.

— Ştiu. Asta te excită?

Tânărul manechin nu era obişnuit cu întrebări atât de direc-te din partea unei femei pe care abia o cunoscuse. Se mulţumi să-i zâmbească puţin cam prosteşte. Privirea tinerei coborî, iar ceea ce văzu sub pantalonii prea strâmţi nu mai avea nevoie de nici un răspuns. Ca şi cum s-ar fi ruşinat de starea lui, Mark se apropie imediat de Sharnilar şi îi şopti repede la ure-che:

— Let's get out of here![1]

Sharnilar îşi strecură cu tandreţe mâna între ei şi puse pal-ma pe imensa protuberantă care îi deforma pantalonul din piele neagră

— Ia-o uşurel, şopti ea. Nu am venit singură şi sunt bine crescută. Poate altă dată.

În ciuda acestei replici, tânăra avu impresia că sexul încorsetat în pielea neagră continua să-şi mărească volumul. Mark îşi petrecuse braţul în jurul taliei, iar cealaltă mână o strecură în-tre ei. Începură din nou să danseze, ondulându-se pe loc, efectuând un masaj care, judecând după răsuflarea greoaie a lui Mark, nu îi era indiferent. Această descoperire îl făcu să simtă numaidecât ceva care îi inunda propriul sex. Ea îşi spuse că se comporta ca o femeie uşoară şi ca o proastă. Deodată, simţi ca o fiară arzătoare şi nesătulă între picioare. Dacă nu ar fi fost atâta lume în jurul lor, l-ar fi deschis imediat la pantaloni şi şi-ar fi înfipt chestia asta dură în pântece. Ea se opri din dansat, se îndepărtă şi îl luă pe Mark de mână.

— Vino, m-am săturat să dansez.

---

[1] Să plecăm de-aici (n.a.)

Străbătură o încăpere în care zeci de gură-cască se adunaseră în faţa unei fose pline cu monştri şi cu femei goale. Încă un spectacol. Sharnilar începea să se enerveze. Din când în când se întorcea spre partenerul ei şi îl încuraja cu un surâs. În fine, ea deschise o uşă ce dădea într-o cameră întunecoasă şi aprin-se lumina. Din tavan atârnau oase şi măşti îngrozitoare, vesti-gii ale unei serate "Horror", luminate de nişte lămpi sinistre de culoare roşie. Celălalt panou era alcătuit dintr-un geam în spatele căruia se distingeau câţiva oameni care dansau în altă încăpere. Ei nu puteau să-i vadă din cauza semiîntunericului creat de lămpile roşii.

— Ce mai înseamnă şi asta? zise mirat Mark.

Dar în loc să-i răspundă, Sharnilar îl sărută strâns lipită de el. De data asta, ea gâfâia de dorinţă. Îşi puse palmele pe piep-tul bărbatului, apoi începu să-i pişte mameloanele, ca atunci când dansau. Se juca când cu unghiile, când cu buzele catife-late. Mark mormăia, o strângea din ce în ce mai tare, se zvâr-colea, mişcându-şi bazinul cu furie pe întuneric. Sharnilar sa-vura spectacolul pe care îl oferea acest manechin în călduri. I se uscase gura. Nemaiputând să îndure, trase în jos fermoarul, eliberând membrul încorsetat. Îl cuprinse în palmă şi avu sen-zaţia că îi umplea deja pântecele fierbinte. Se simţea atât de deschisă, încât putea să primească şi un armăsar. Brusc, mâi-nile puternice ale partenerului îi apăsară umerii. Cu o supu-nere care nu-i stătea în fire, ea se lăsă pe vine până când gura atinse chestia enormă şi fierbinte, înghiţind-o. Mark slobozi un mârâit sălbatic, mâinile îi apucară ceafa tinerei şi ţâşni în gura primitoare fără a se putea abţine.

Sharnilar îl primi cu o senzaţie deopotrivă şi de plăcere şi de frustrare. Inima îi bătea cu putere. Aplecată de mâna lui Mark, înghiţi toată sămânţa partenerului ei. În acel moment, uşa se deschise, auzi râsete, iar Mark se dădu un pas înapoi. Era un dezastru!

Dar ei nu-i păsa deloc de poziţia umilitoare în care se afla. Se ridică şi se lipi de sexul încă în erecţie fără să se sinchiseas-că că îşi murdărea rochia, apoi ordonă:

— Fuck me, now! Fuck my brains out![2]

---

[2] Trage-mi-o acum! Trage-mi-o ca un nebun! (n.a.)

Alertaţi de cei care deschiseseră uşa, câţiva curioşi se înghesuiau în cealaltă pate a geamului, încântaţi de spectacolul neaşteptat. Dar lui Sharnilar nici nu-i păsa. Se pregătea să se lase posedată pe podea de faţă cu vreo două mii de persoane.

Se părea totuşi că Mark era mai inhibat. Cu un ochi spre spectatori, îşi ascunse în pantalonii de piele sexul încă în erecţie. Era un egoist şi jumătate...

— Ne vede lumea, bâigui el.

— Fuck the people, mârâi tânăra, o vreau chiar acum. Manechinul clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu mai pot.

Nesatisfăcută şi furioasă la culme, Sharnilar îşi şterse buzele cu dosul palmei şi se năpusti afară din încăpere îmbrâncindu-l pe un brunet înalt cu faţă de pasăre răpitoare care se holba din uşă şi care nu apucă să se ferească. Cu jarul în pântece, Sharnilar îşi făcea loc prin mulţime. Deodată îşi dădu seama că îşi pierduse un cercel, dar nici nu se gândi să se întoarcă să-l caute. Tony Abruzzo o aştepta tot la bar, îmbuibat cu cocai-nă. Cutiuţa se golise. În starea în care se afla, Sharnilar ar fi băgat şi un lepros în patul ei. Ea îl luă de braţ.

— Hai să plecăm de-aici.

— De ce? o întrebă iniţiatorul. Sharnilar îi arunca o privire de foc.

— Nu ai chef să mi-o tragi?

După privirea sticloasă, ea înţelese că drogul îşi făcuse efectul şi că nu va putea face nimic cu Tony Abruzzo în seara asta. Atunci apăru şi Mark, ruşinat, agitând cercelul pe care îl pierduse.

— Ţi-a căzut! spuse el.

Ea şi-l puse în ureche şi îl măsură pe manechin din cap pâ-nă-n picioare. El o studia din nou cu aviditate, iar arsura din pântece se accentua.

— Haide să mă conduci acasă, spuse ea.

Mark era prea fericit ca să mai pună întrebări. O apucă de braţ şi străbătură culoarul albăstrui care ducea spre ieşire, trecând pe lângă un rinocer fals legat cu funii galbene într-o nişă.

— Maşina mea este puţin mai departe, spuse Sharnilar.

Îşi parcase Rolls Royce-ul Silver Spur bleumarin pe Hudson Street, la două sute de metri de discotecă. La această oră târzie din noapte, cartierul cu depozite era absolut putiu şi sinistru. Îşi

pusese din nou blana de panteră şi o cuprinse pe tânără de mijloc.

— Îmi pare rău, baby, dar adineauri erai să mă omori, spuse el.

— Sper că ţi-ai pus plombele la loc, zise cu ironie Sharnilar, s-ar putea să fie cea mai rea seară din viaţa ta...

Sharnilar deschidea portiera stângă din faţă a maşinii ei, descuind în mod automat şi celelalte trei uşi, când din întune-ric apărură trei bărbaţi care veneau dinspre Area, cărora nu le putea distinge chipurile. Doi dintre ei erau mai înalţi, iar unul mic de statură, cu umeri incredibil de laţi.

Sharnilar recunoscu atunci faţa ascuţită, aproape ascetică, cu nasul mare şi coroiat, al unuia dintre "privitorii" de la discote-că. Probabil că era un amator de orgii, atras de prestaţia ei. Acesta o apucă de braţ, dar ea se smulse cu violenţă

— Go away! se răsti ea. Mark veni repede, arătându-şi pec-toralii goi şi se proţăpi dinaintea celor trei necunoscuţi.

— Căraţi-vă imediat!

Fără să scoată o vorbă, cel cu umeri laţi înainta spre tânărul manechin. Era ras în cap, avea ochi mici şi negri, faţa plină şi piept de luptător. Întinse brusc braţul. Sharnilar abia apucă să vadă când îl pocni, însă Mark se îndoi de şale, gemând de du-rere. Sprinten ca o felină, acesta îi trase una peste ceafă cu mu-chia palmei încât putea să ameţească şi un bou. Tânărul ma-nechin se clătină şi căzu în genunchi, apoi se prăbuşi la pă-mânt ca un bolovan.

Sharnilar se pregăti să fugă spre discotecă, însă cel care o prinsese de braţ o lipi de maşină. Cel de-al treilea, o matahală cu mustaţă neagră, deschise portiera din spate. Bărbatul care îl lovise pe Mark o apucă pe fată pe la spate şi îi imobiliză mâinile pe lângă corp şi o aruncă pe bancheta din spate. Shar-nilar urlă când ateriză pe pernele din piele. Mustăciosul ocoli Rolls-ul, se urcă şi se năpusti asupra tinerei, punându-i în gât ţeava foarte scurtă a unui revolver. Asta se întâmpla la o sută de metri de discotecă!

Bărbatul înalt cu nasul coroiat se urcă şi el în spate. O prinse pe Sharnilar de părul strâns în coc şi i-l puse pe genunchii lui, imobilizându-l ca un cleşte din oţel. Mustăciosul se agita peste ea. La început, tânăra crezu că vrea să o violeze, dar acesta îi apăsa capul aproape sufocând-o. Mirosea a transpiraţie şi a

ceapă. Îngrozită, Sharnilar scoase un ţipăt înfundat, iar mustăciosul o lovi cu ţeava revolverului. Fata simţi cum îi crapă buzele şi sângele care i se prelingea în gură, cu gust fad şi călduţ. Panica îi golea creierul. Oare ce voiau de la ea? Dacă o răpeau, de ce nu plecau odată?

Mustăciosul o strânse de gât, lăsând-o aproape fără aer. Îi văzu din nou mâna dreaptă în care ţinea un instrument ciu-dat. Era o lamă sub formă de arc de cerc şi ascuţită ca un brici, de lăţimea unui deget, cu mâner de lemn. Parcă era un cuţit uşor pentru lămâie. Sharnilar se cutremură instinctiv.

— Daţi-mi drumul! strigă ea.

Mustăciosul întinse puţin mâna, iar vârful lamei atinse coa-da ochiului stâng, înţepând-o uşurel. Sharnilar slobozi un ur-let înăbuşit de tabla groasă a automobilului.

Mark, manechinul, se ridică în genunchi cu senzaţia că era strivit cu un ciocan mecanic. Un ţipăt înfiorător se auzi din maşină. Întoarse capul şi zări lângă el două picioare încălţate cu bascheţi. Fără să mai stea pe gânduri, apucă un picior şi trase, dar nu avea suficientă putere. Auzi un mârâit furios şi simţi în ceafă ţeava unei arme. Tresări în momentul în care auzi împuşcătura, iar glonţul destinat să-l ucidă se afundă în asfalt.

Nu mai avu a doua şansă, căci ţeava caldă încă a revolveru-lui dădu la o parte părul de pe ceafă căutând locul unde avea să tragă. Apoi arma rămase pe loc şi se auzi încă o împuşcătu-ră înfundată când bărbatul apăsă pe trăgaci, dar de data asta glonţul pătrunse în capul manechinului.

Cu ochii închişi de groază, Sharnilar îşi ţinea respiraţia, sim-ţind înţepătura oţelului care îi intrase un milimetru în carne, chiar la coada ochiului. Îşi repeta întruna că era o glumă şi că voiau doar să o sperie. Se strădui să deschidă ochii şi, deşi erau plini de lacrimi, distinse totuşi figura indiferentă a mus-tăciosului care stătea aplecat peste ea.

Tânăra trăia un adevărat coşmar, doar la câţiva paşi de loca-lul cel mai la modă din New York. Portiera din faţă se deschi-se, iar micuţul ras în cap se aşează la volan, căută un post la ra-dio şi Rolls-ul fu inundat imediat de o muzică săltăreaţă. Băr-batul coborî numaidecât, iar Sharnilar urlă ca să acopere, mu-zica.

— Pot să va dau mulţi bani!

Însă agresorii nu scoaseră un cuvinţel. Întâlni privirea mustăciosului, dar îi îngheţă sângele în vene. În acel moment văzu cum se încordează muşchii antebraţului.

— Nu! Nuuu!

Durerea atroce îi tăie respiraţia, oprindu-i ţipătul în gâtlej. Mustăciosul înfipsese lama între ochi şi cavitatea oculară. Datorită supleţei oţelului, intrase pe lângă gloul ocular. Torţiona-rul tinerei se opri câteva clipe ca să se asigure că prinsese bine mânerul armei. Fără să bage în seamă svârcolelile victimei, ţinută bine de complicele lui, începu să taie muşchii globului ocular ca şi cum ar fi desfăcut o stridie de cochilia ei.

Urletele inumane ale tinerei nu păreau să-i deranjeze. Mai făcuseră asemenea lucruri şi în trecut. Sângele curgea şuvoi şi se oprea în ureche. Dintr-o singură mişcare, mustăciosul reuşi să-i secţioneze nervul optic, inclusiv muşchii ce prindeau încă globul de cavitatea oculară. Această operaţie dură mai puţin de un minut.

Mustăciosul începu să secţioneze uşurel, ca să scoată globul ocular din cavitatea lui. Durerea îngrozitoare o făcu pe Sharnilar să-şi piardă cunoştinţa. Din stradă nu se putea vedea ce se petrece în plin centru al New York-ului. Zgomotul muzicii înghiţea urletele tinerei, iar geamurile fumurii ascundeau oroarea ce se petrecea în maşină.

Walter Cortney ieşi din Area bombănind, după ce efectuase o cursă prin labirintul de săli al discotecii, fapt ce îi permisese să-şi dea seama de dispariţia lui Sharnilar Khasani pe care tre-buia să o supravegheze. Zări în semiîntuneric Rolls-ul parcat la locul lui, dar acest lucru îl intrigă.

Când se apropie, văzu un individ lat în umeri sprijinit de maşină şi un corp întins undeva în întuneric. Dar nici urmă de Sharnilar! Începu să alerge împrejurul maşinii. Bărbatul veni în întâmpinarea lui. Era lat în umeri, ras în cap şi purta o gea-că din piele, jeanşi şi bascheţi în picioare.

— Get out of here! mormăi el.

Walter Cortney duse mâna la tocul armei ca să scoată pistolul, dar străinul fu mai rapid decât el. Dintr-un salt se năpusti asupra lui şi îi trase un şut în burtă. Încovoiat de durere, Wal-ter Cortney încerca să-şi tragă sufletul când simţi un genunchi în testicule. Căzu la pământ şi îl auzi pe adversar zicându-i:

— Hit the road, jerk![3]

Walter Cortney se rostogoli şi aşteptă să-i mai treacă durerea. Apoi se ridică cu greutate, duse mâna la buzunar şi scoa-se insigna pe care i-o flutură prin faţa ochilor strigând:

— FBI! Mâinile sus şi stai pe loc!

În acelaşi timp, smulse cu mâna dreaptă pistolul din toc cu care îşi ameninţă adversarul. Acesta se opri locului cu mâinile în sus. Walter Cortney putu să-l studieze în voie. Pe sub că-maşă, se ghicea o musculatură incredibilă, ca nişte corzi îm-pletite. Muşchii deveneau mai puternici în jurul gâtului, sus-ţinând un cap enorm cu fruntea teşită. Dacă capul părea prea mare în comparaţie cu trupul, în schimb, ochii foarte mici erau afundaţi în orbite, aproape ascunşi de nasul coroiat, şi buzele groase. Înaintă un pas către Cortney, dar agetul FBI în-dreptă numaidecât arma spre el.

— Dacă mai faci un pas, te împuşc pe loc!

Portiera stângă din spate a Rolls-ului se deschise brusc. Dinăuntru se auzea muzică şi zări o mână care ţinea un pistol cu amortizor. Avu loc o împuşcătură înfundată, iar fruntea agentului FBI păru că explodează sub impact. Matahala scoase imediat pistolul şi trase. Până să atingă solul, Cortney avea deja trei gloanţe în el. Spre rigolă începu să se prelingă o baltă de sânge. Împuşcăturile slabe se pierdură pe strada pustie fă-ră să alerteze pe nimeni.

Cu un ultim efort, mustăciosul apăsă mânerul instrumentu-lui. Cu un clipocit oribil, globul ocular stâng al tinerei sări din orbită însoţit de un jet de sânge şi căzu pe podeaua maşinii. Sharnilar se foi şi gemu. Călăul coborî imediat cu mâinile mânjite de sânge. Se duse lângă complicii lui şi o luară la goa-nă cu toţii spre Houdson Street, lăsând portierele Rolls-ului deschise.

Nu dispăruseră bine, că o maşină de poliţie apăru pe Hud-son Street cu girofarul aprins şi sirena urlând. Portarul disco-tecii anunţase că în stradă are loc o bătaie. Farurile maşinii de poliţie luminară cele două trupuri întinse lângă Rolls şi opri imediat. Un poliţist coborî din maşină şi se ascunse după o maşină care staţiona. Şoferul scoase un pistol-mitralieră din torpedo, apoi coborî şi el, fiind acoperit de partenerul lui. Îna-inta câţiva paşi

[3] Cară-te de-aici, tâmpitule! (n.a.)

până la cadavrul cel mai apropiat, se aplecă şi văzu revolverul şi insigna lui Walter Cortney. Se ridică.

— Hei, este un tip din FBI, dar a murit! La fel şi celălalt. Partenerul acestuia strigă:

— Ieşiţi din maşină cu mâinile sus!

Auzi un geamăt şi zări o umbră care coborî din Rolls. Feme-ia fu imediat prinsă în fasciculul lanternei poliţistului. Ea se opri locului, apoi începu sa urle încontinuu ca o sirenă. Cei doi poliţişti se ridicară imediat îngheţaţi de groază şi se apro-piară de femeie. Ea îşi apăsă cu amândouă mâinile obrazul stâng, dar zăriră sângele care se prelingea printre degete, pă-tându-i gâtul şi rochia.

— Are you, OK? strigă şeful patrulei de poliţie, dar imediat regretă că deschisese gura. Femeia veni lângă el şi îşi luă mâi-nile de pe faţă. Atunci, poliţistul văzu gaura însangerată pe care o avea în locul ochiului stâng. Pe dreptul îl ţinea închis, aşa că se apropie împleticindu-se, oarbă, ca o maşinărie de coşmar.

— Oh, my God! exclamă şeful patrulei de poliţie.

I se întorsese stomacul pe dos, deşi, în cariera lui de poliţist new-yorkez văzuse destule orori... Celălalt poliţist se duse la maşina din faţă, luă microfonul şi repetă:

Call an ambulance, as fast as you can. Call the SWAT! We have an emergency! We have an emergency![4] Celălalt poliţist se învârtea pe lângă femeia care urla, înmărmurit de groază. Până la urmă, o apucă de mâini cu blândeţe şi îi spuse cuvinte de alinare. Când apăru ambulanţa, venind în viteză pe Hud-son Street, femeia mai urla încă. Cel de-al doilea poliţist înain-tă şi cercetă interiorul maşinii cu lanterna. Îndreptă uşor lumi- na spre mocheta de culoare deschisă şi observă un obiect. Se aplecă şi distinse o mingiucă gelatinoasă plină de sânge, când înţelese ce era de fapt. Simţi că i se face rău, se dădu un pas înapoi şi vomă pe trotuar.

Capitolul II

Era o vară indiană, iar soarele strălucitor aproape că învese-lea imensul cimitir care se întindea pe o jumătate de milă de-a lungul bulevardului Queen's. În depărtare, zgârie-norii din

[4] Chemaţi cât puteţi de repede o salvare. Chemaţi Echipa de Intervenţie. Avem o urgentă! (n.a.)

Manhattan se distingeau clar pe cerul senin. Totuşi, nici una dintre persoanele care mergeau în urma limuzinei negre Cadillac, amenajată pe post de dric, unde se odihnea trupul neînsufleţit al lui Walter Cortney, nu avea inima uşoară. Tânărul inspector din FBI lăsa în urmă o soţie şi doi copii, iar în sediul din New York nu mai avusese de multă vreme loc o asemenea moarte subită.

Un Chevrolet gri depăşi atunci cortegiul funerar care înainta ca melcul, cu farurile aprinse pe lungile alei ale cimitirului. Acesta ajunse în dreptul Fordului negru în care se afla căpita-nul Gerald Mac Carthy, şeful agentului asasinat, un bărbat masiv, cu părul grizonat şi tuns scurt. Mac Carthy pufăia de nerăbdare, căci se grăbea să reia ancheta ca să-i găsească pe ucigaşii lui Walter Cortney.

Interogatoriul scurt al lui Sharnilar Khasani nu îi adusese mare lucru. Un singu fapt i se păruse interesant: cel puţin unul dintre agresori fusese în discotecă. Or, fusese o petrecere particulară, unde trebuia să arăţi invitaţia...

Scurtul claxon din Chevrolet îl făcu să întoarcă privirea şi îl recunoscu la volan pe adjunctul său, Doug Frankenheimer. Deschise portiera fără să stea pe gânduri, coborî şi se urcă din mers în Chevroletul gri.

— Ce s-a întâmplat, Doug?

— L-am găsit pe portarul de la Area, domnule. Vă aşteaptă în birou.

De vreo zece zile, răsturnau fiecare piatră din Lower West Side în căutarea lui Charlie, un drogat notoriu care dispăruse atunci când fusese convocat la poliţie.

— Minunat! făcu Mac Carthy. Trebuie să-l zgâlţâim bine înainte de a-şi pune un avocat. Ajung în zece minute.

Un blond masiv cu mustaţă bălaie, puţin intimidat, stătea pe marginea unui scaun, păzit de doi inspectori în biroul lui Ge-rald Mac Carthy, privind indiferent cele două turnuri gemene din World Trade Center. Unul dintre ofiţeri îi întinse şefului său un dosar.

— El este Leonard Gabrisky, zis şi "Charlie". A avut două condamnări pentru violenţă şi trafic de droguri. A fost elibe-rat condiţionat.

Căpitanul Mac Carthy îi aruncă o privire portarului de la Area de parcă ar fi fost o lemură ce se ivea de sub o buturugă şi spuse cu voce de profesionalist:

— Domnule Gabrisky, anchetăm moartea a două persoane, printre care se afla şi un agent al Biroului nostru. Cel puţin unul dintre ucigaşi s-a aflat în discotecă cu puţin înainte de comiterea crimei, care nu putea să intre decât dacă îl lăsaţi dumneavoastră...

Leonard Gabrisky sări de pe scaun ca ars, livid la faţă.

— Hei! Nu am greşit cu nimic. Nu răspund eu pentru toţi nemernicii care intră în Club. Chiar eu am anunţat poliţia când am văzut că s-au încins spiritele.

Căpitanul Mac Carthy îl întrebă din priviri pe subordonatul său care aprobă cu un semn al capului.

— De ce nu v-aţi prezentat la sediul Homicide Squad când aţi fost convocat?

Leonard Gabrisky clătină din cap.

— Oh, mi-a fost frică. Am crezut că voiau altceva de la mi-ne. Am mai făcut şi eu unele găinării.

— Puţin îmi pasă mie de găinăriile dumitale. Eu vreau să-i găsesc pe indivizii ăia, iar dumneata o să mă ajuţi.

— Da, domnule inspector.

— Nu mai îmi spune inspector, sunt căpitanul Mac Carthy. Veniţi puţin aici.

Portarul se ridică şi se apropie de birou. Mac Carthy îi arătă trei portrete-robot desenate după descrierea lui Sharnilar Khasani.

— Vă spun ceva tipii ăştia?

Leonard Gabrisky dădu din cap cu vigurozitate

— Absolut sigur! Au venit toţi trei cu o singură invitaţie, ca-re era în mod normal pentru două persoane. Fiindcă mi s-au părut oameni răi, nu am îndrăznit să-i resping.

— O singură invitaţie? Pe ce nume?

— Pe nici un nume, spuse portarul. Patronii discotecii au tri-mis invitaţii sub formă de pastile mari şi albastre puse într-o cutiuţă de catifea. Trebuia să le pui într-un pahar cu apă. Pas-tila făcea bule, se topea şi rămânea un celofan cu invitaţia fără nici un nume.

— Cui au fost trimise? îl întrebă Mac Carthy.

— Eu nu am lista, dar o au cei de la Club.

— Figurile celor trei tipi nu v-au pus pe gânduri?

— Mmm, nu! făcu Leonard Gabrisky. A fost o seară exotică, ei erau exotici.

— Bullshit! mormăi Mac Carthy. Ce bandă de degeneraţi... Nu aţi mai observat nimic altceva?

— Nu. Dar îmi aduc aminte de un tip înalt. Vorbea foarte bi-ne engleza cu o voce blândă şi stătea cu capul puţin aplecat, ca o pasăre. Mi-a strecurat douăzeci de dolari pentru priete-nul lui care nu avea invitaţie...

Căpitanul Mac Carthy se ridică în picioare.

— Plecaţi cu oamenii mei. Vreau lista invitaţilor acum!

Îndată ce ieşiră cei trei bărbaţi din birou, căpitanul îşi aprin-se furios o ţigară. De la moartea lui Walter Cortney, tuna şi fulgera întruna. Când primise de la sediul FBI din Washing-ton ordinul să o protejeze pe Sharnilar Khasani fără nici o altă explicaţie, nu se gândise decât că acest lucru se va termina rău. În plus, nici nu ştia de ce Washingtonul voise să-i asigure protecţia tinerei miliardare.

Chevroletul gri se opri în apropiere de Métropolitain Musé-um, pe Fifth Avenue, între Străzile 86 şi 87. Cei doi poliţişti din FBI se uitară cu melancolie la faţada din cărămidă roşie a bătrânei clădiri cu treizeci de etaje. Avea o vedere superbă spre parc. Era cartierul cel mai şic din New York.

— Un apartament aici trebuie să coste vreo două milioane de dolari, observă Doug Frankenheimer.

— Poate chiar mai mult, oftă colegul său, Gedeon Shubert. Poţi să începi să strângi bani.

Puse sub nasul portarului cu galoane insigna FBI:

— Domnul Gholam Soltaneh.

— Vă aşteaptă?

— Nu tocmai, îi facem o surpriză, completă Doug Franken-heimer. La ce etaj locuieşte?

— La şaisprezece, dar...

Cei doi poliţişti se urcaseră deja în lift. Totul era în bronz, lemn şi aplice pe pereţi: luxul new-yorkez de modă veche. Când ajunseră, singura uşă de pe palierul de la etajul al şai-sprezecelea era deschisă. Portarul telefonase. Un bătrân cu pă-rul alb, puţin adus de spate, cu ochi şireţi şi un nas important, îi pofti într-un salon mobilat somptuos cu piese Ludovic al XV-lea, cu tablouri pictate de mari maeştri pe pereţi. Fâstâciţi, cei doi

poliţişti se aşezară pe marginea scaunelor tapisate. Gazda părea nervoasă, mirată şi îşi aprinse imediat o ţigară. Doug Frankenheimer scoase portretele-robot şi i le întinse lui Gholam Soltaneh.

— Îi cunoaşteţi pe aceşti indivizi?

Bătrânul examină cu atenţie fotografiile puse pe masă.

— De ce îmi puneţi această întrebare, domnilor?

— Îi cunoaşteţi? insistă Doug Frankenheimer.

— Nu. De ce îi căutaţi?

— Pentru omor cu premeditare, conspiraţie, tortură... Bătrânul iranian păli uşor, clătină din cap şi se ridică.

— Domnilor, îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut. Nu i-am văzut în viaţa mea.

Poliţiştii nu se clintiră din loc. Doug Frankenheimer avea privirea fixată pe mâinile bătrânului care tremurau uşurel. Ştia că îndată ce plecau, Gholam Soltaneh îşi va suna avoca-tul. Iranianul era un cetăţean respectabil care nu putea fi inti-midat ca un golan oarecare. Totuşi, emoţia lui arăta că nu spu-nea adevărul. Trebuiau să încerce o şmecherie.

De la incidentul de pe Hudson Street trecuse o săptămână. Această vizită era epilogul unei anchete obositoare care debu-tase cu controlul fişierului discotecii Area. Poliţiştii din FBI controlaseră toate invitaţiile trimise pentru seara "exotică", eli-minând suspecţii pe rând. Fireşte că mai erau lipsuri, însă, printre cei care nu fuseseră încă verificaţi, singurul care avea legături cu Iranul era Gholam Soltaneh. Doug Frankenheimer adoptă tonul cel mai oficial şi mai rece cu putinţă:

— Domnule Soltaneh, aceşti trei oameni s-au aflat acum opt zile la o petrecere la discoteca Area.

Iranianul încetă să mai zâmbească.

— Eu nu frecventez acest local. Sunt prea bătrân pentru el. Împlinesc şaizeci şi şapte de ani...

Era evident... Dar Doug nu se lăsă cu una, cu două şi spuse:

— Se poate, dar unul dintre aceştia trei a intrat cu o invitaţie pe numele dumneavoastră. Dacă nu i-aţi dat-o dumneavoas-tră, atunci trebuie să interogăm personalul.

Gedeon Shubert, care îl studia pe Soltaneh, văzu cum ochii se plimbă rapid dintr-o parte în alta, apoi cum se întunecă. Puse mâna pe inimă.

— Domnilor, începu el, este cu neputinţă. Nu mai înţeleg nimic. Cred că este o greşeală. Sau a fost furată dintre scrisori.

Orice om de bună-credinţă l-ar fi crezut pe cuvânt, în afară de Doug Frankenheimer. Se ridică oftând:

— Domnule Soltaneh, îmi pare foarte râu, dar cred că trebu-ie să ne însoţiţi pentru o discuţie mult mai serioasă. Este vor-ba de un omor, în care a fost implicat şi un poliţist, o tânără a fost mutilată într-un mod înfiorător Vedeţi, nu e vorba despre o simplă încălcare a regulilor de circulaţie.

Tăcu şi se rugă în gând să meargă. Cu elementele pe care le aveau, puteau doar să-l interogheze pe bătrânul iranian, dar cu condiţia ca el să fie de acord. Numai că Mac Carthy îi auto-rizase verbal să depăşească puţin atribuţiile. Dacă bătrânul şi-ar chema avocatul, ei ar fi aruncaţi afară ca nişte zdrenţe murdare... Şi cu un scandal tainic pe deasupra. Livid, Gholam Soltaneh parcă era o statuie din piatră. Se ridică precum un automat. Câteva momente, în încăpere domni o linişte tensionată. În ciuda bănuielilor lui, Doug Frankenheimer nu vedea ce le-gătură era între acest bătrân obosit şi atacul de la discotecă. Totuşi, meseria îl învăţase să nu aibă încredere în nimeni şi în nimic.

Brusc, Soltaneh se lăsă în fotoliu, cu mâna pe piept. Abţinându-se să nu tragă o înjurătură, Doug înaintă spre el îngro-zit, crezând că are o criză cardiacă. Dacă murea în faţa lor, erau terminaţi. Iranianul îşi dădu seama de situaţie şi înălţă capul, zicând văitându-se:

— Domnilor, vă rog, vă rog mult, nu mă duceţi acolo! Vă spun tot.

Dacă Frankenheimer ar fi aflat acum că a câştigat la loteria din Harlem[5], nu ar fi fost mai fericit. Dar trebuia să bată fierul cât e cald... Îşi trase un scaun lângă fotoliul bătrânului şi îl întrebă:

— Unde i-aţi întâlnit pe aceşti oameni?

— Aici, mărturisi bătrânul cu glas stins. Au venit la mine acum două săptămâni.

— Îi cunoşteaţi?

— Doar pe unul dintre ei.

— Pe care?

— Pe Ardechir Nassiri.

---

[5] Loterie clandestină foarte cunoscută (n.a.)

În spatele lui, Gedeon Shubert începu să noteze cu frenezie tot ce spunea bătrânul. Fireşte, din punct de vedere legal, informaţiile nu valorau foate mult. dar pentru o anchetă...

— Cine este? Unde se află? Adresa? spuse Frankenheimer, plin de nerăbdare.

Gholam Soltaneh îşi freca mâinile cu nervozitate.

— Este iranian ca mine din secta Ba'ais, care a fost persecutat de aiatolahul Khomeiny. Ardechir Nassiri a preferat, din interes, să se roage fierbinte şi să-i ajute pe molahi să-i alunge pe ceilalţi sectanţi din Ba'ais. A devenit unul dintre cei mai buni informatori din Savama, poliţia secretă a aiatolahului. După aceea, a părăsit Iranul pentru că membrii din Ba'ais vo-iau să-l omoare şi a îndeplinit câteva misiuni pentru Savama. Nu am ştiut niciodată adresa lui din New York.

— Şi ceilalţi?

— Cel ras în cap este un fost luptător care a lucrat pentru Savak, poliţia secretă a şahului. Este un ucigaş. Când s-a schimbat regimul, l-au luat molahii. Îşi merită din plin moar-tea, numai că este specialist în tortură, iar ei duceau lipsă de un călău. Atunci i s-au iertat toate păcatele şi a continuat să tortureze. A strangulat cu mâinile lui doi prieteni de-ai mei care se aflau în închisoarea Evin din Teheran.

— Cum îl cheamă?

— Parviz Baghai.

— Dar pe al treilea, mustăcoisul cel înalt?

— El este cel mai rău dintre toţi, spuse Soltaneh. A fost tâmplar la Tabriz şi l-a admirat întotdeauna pe Khomeiny. Când au venit molahii la putere, l-au numit "comisar religios" şi l-au însărcinat cu alungarea tuturor duşmanilor regimului... A fost un om sărac, dar s-a îmbogăţit dintr-o dată, după ce a furat agoniseala a zeci de oameni, a răpit femeile pe care le voia şi le trimitea apoi pe frontul irakian A forţat-o pe o tânără, fiica unui ofiţer din armata şahului, să se dea tuturor prietenilor lui, chiar şi unui porc. După aceea, a lăsat-o să se spânzure... Toată lumea din Tabriz îl ura atât de tare, încât oamenii aiato-lahului l-au alungat din ţară...

— Dumnezeule! şopti Doug Frankenheimer.

Descoperea o lume necunoscută, înfricoşătoare. Ca toţi americanii, şi el îl ura pe Khomeiny, dar nu se gândea că va merge

atât de departe. Soltaneh vorbea în continuare. Acum nu mai puteau să-l oprească.

— Pe acesta îl cheamă Hormouz Sangsar. Abia ştie să scrie şi să citească... Este un fanatic al aiatolahului Khomeiny.

— Şi acceptaţi să-i primiţi în casă pe aceşti oameni? întrebă poliţistul pe un ton nedumerit. Suntem la New York, nu la Teheran. Ar fi fost suficient să sunaţi la poliţie şi eraţi protejat.

Soltaneh îi aruncă o privire plină de compasiune, apoi se ridică, cu tenul la fel de palid. Se târî până într-un colţ şi luă de jos un tablou întors cu faţa la perete. Îl arătă celor doi poliţişti. Era un superb Desportes[6] din secolul al şaptesprezecelea. Pânza era sfâşiată în mai multe locuri.

— Nu ştiţi ce fel de oameni sunt, spuse el. Când au venit la mine, Hormouz Sangsar s-a dus direct la acest tablou, a scos un brici din buzunar şi a făcut treaba asta. Mi-a spus că a fă-cut-o special ca să-i ascult cu mare atenţie. Altfel, îmi devas-tau toată casa...

— Dar i-aţi lăsat să intre, nu-i aşa? spuse mirat Doug Frankenheimer.

— Am crezut că Ardechir Nassiri era singur. Mi-a spus că îmi aduce nişte hârtii de care aveam nevoie pentru un import în Iran...

— Cum! îl întrerupse Doug, lucraţi pentru Khomeiny? Omul care v-a alungat din propria ţară?

Gholam Soltaneh făcu un gest de neputinţă.

— Trebuie să trăiesc şi eu. În Iran, mi-au confiscat toate bunurile şi mi-au blocat toate conturile din bancă. N-am mai rămas decât cu acest apartament, cu mobila pe care o vând piesă cu piesă ca să trăiesc de pe o zi pe alta. Atunci, am început o afacere comercială cu Iranul. Eu le vând produse agricole, îngrăşăminte, chestii de genul acesta...

— Înţeleg, continuaţi, spuse poliţistul îngreţoşat.

— Nu ştiu cum a aflat Ardechir Nassiri că am primit pe numele fiului meu o invitaţie la petrecerea de la Area. Băiatul meu este în Europa. Ei voiau invitaţia.

— Şi dumneavoastră le-aţi dat-o?

---

[6] Pictor francez (Frangois - 1661-1743) A pictat scene de vânătoare, naturi moarte (n.t.)

— Da. Mi-au spus că dacă refuz, nu mai fac nici o afacere cu Iranul. Că fiul meu va fi alungat şi ucis de trupele de coman-do Hezbollah, ca pe un duşman al lui Dumnezeu. Eu i-am cre-zut, căci sunt în stare de orice. Amintiţi-vă de ostaticii din Te-heran.

Cei doi poliţişti îşi aminteau, ca de altfel toată America.

— Mi-au promis în schimb, continuă Soltaneh, că, dacă îi ajut, aiatolahul Khomeiny va examina personal cazul meu şi că probabil voi primi autorizarea să mă întorc în Iran. Ştiţi, fa-milia este încă acolo şi, la urma urmei, este ţara mea...

Se lăsă din nou tăcerea. Poliţiştii simţeau că Soltaneh le spu-nea adevărul. Era omeneşte. În stat, teroarea a funcţionat în-totdeauna. Le era milă de bietul bătrân. Fusese o victimă. Cel puţin aveau o pistă în găsirea vinovaţilor masacrului de pe Hudson Street. După opt zile de efort!

— Ştiţi cumva ce misiune au? îl întrebă Doug. Gholam Sol-taneh clătină din cap încetişor.

— Habar nu am. Gedeon Shubert puse carneţelul în buzu-nar, grăbit să se pună pe treabă, însă Doug mai avea o întreba-re de pus.

— Cunoaşteţi o femeie pe nume Sharnilar Khasani?

— Nu, nu cred, spuse iranianul. Mustafa Khasani este unul dintre aiatolahii cei mai apropiaţi de Khomeiny. Poate că are un fiu...

Intrigat, Gedeon întrebă:

— Un aiatolah se căsătoreşte?

— Fireşte, spuse Soltaneh. ca şi un pastor protestant. Şi ei iu-besc femeile... Aproape la fel de mult ca banii...

Doug Frankenheimer îi dădu cartea de vizită lui Gholam Soltaneh

— Vă mulţumesc, domnule. Dacă aceşti oameni vor dori să intre din nou în legătură cu dumneavoastră, vă rog să ne anunţaţi imediat, vă vom asigura securitatea.

Iranianul clătină din cap, vizibil neîncrezător. Khomeiny nu trăia în acelaşi univers ca agenţii FBI. Nimeni nu-l putea opri pe un martir al lui Dumnezeu să-şi dea viaţa pentru aiatola-hul lui. Irakienii trăiseră o astfel de experienţă.

Îşi conduse oaspeţii la uşă, apoi se opri gânditor în faţa ta-bloului sfâşiat. Fireşte că nu le spusese poliţiştilor chiar tot ce ştia. Acum aflase de ce îl căutaseră cei trei ucigaşi ai lui Kho-meiny.

Căpitanul Mac Carthy asculta rezumatul oamenilor lui cu creionul în gură. Era de-a dreptul pasionat de ceea ce auzea. După ce terminară, ridică receptorul şi îi spuse secretarei:

— Give me the CIA office in town[7]. Închise şi le spuse colaboratorilor săi:

— Vreau să examinaţi toate fişele de la Imigrări. Probabil că indivizii ăştia au intrat în ţară legal. Trebuie să fi lăsat vreo urmă. Aduceţi-mi toate fotografiile, chiar dacă numele nu corespund şi arătaţi-i-le lui Soltaneh. Vreau doi agenţi care să-l păzească zi şi noapte şi să observe cine vine şi cine pleacă. Puneţi-i telefonul sub ascultare. Dacă păţeşte ceva, vă trimit pe toţi în Alaska, la Anchorage pentru tot restul carierei.

Doug Frankenheimer îl întrerupse:

— Domnule, de ce o supraveghea Cortney pe tipa aia? Mac Carthy puse ochelarii cu rame aurii pe birou.

— Aşa a primit ordin de la Biroul din Washington. La cere-rea celor din CIA.

Telefonul sună. Primi legătura cu Centrala CIA din New York.

Capitolul III

Doug Frankenheimer închise uşa biroului şi înaintă spre căpitanul Mac Carthy, care examina cu atenţie nişte hârtii.

— Aveţi noutăţi?

— Da, dosarul acestei Sharnilar Khasani. Luaţi loc.

Mac Carthy ridică privirea din documente cu un zâmbet în colţul gurii.

— Ei bine, nu e chiar atât de trist.

— Ce anume?

— Încep să înţeleg şi eu anumite chestii. Ştii cât valorează femeiuşca asta?

— Nu.

— Între o sută cincizeci şi două sute de milioane de dolari.

Doug Frankenheimer întrebă cu cinism:

— A câştigat tot bănetul ăsta numai că şi-a pus fundul la bătaie?

Mac Carthy se uită la el visător.

— Eu aş fi făcut orice pentru o sumă ca asta...

---

[7] Sună la sediul CIA din New York. (n.a.)

Doug se abţinu să-i spună că, după părearea lui, nici o femeie nu ar fi dat mai mult de zece dolari pe farmecul unui căpi-tan din FBI.

— În orice caz, nu e proastă, continuă Mac Carthy. Înainte o chema Burton, ca pe toată lumea. Englezoaică din mamă hindusă. S-a căsătorit cu fiul unui aiatolah din clica lui Khomei-ny, un oarecare Hussein Khasani, pe care l-a cunoscut la Lon-dra şi care s-a îndrăgostit lulea de ea. Se ocupa de comerţul cu arme pentru ţara lui... Se pare că s-au dus mulţi dolari pe apa sâmbetei... Avea probleme când a sărit în aer la Teheran...

— Dracu' să-l ia! făcu Doug. Şi nevastă-sa l-a moştenit?

— Câtă fineţe! comentă cu ironie căpitanul. Tot bănetul era în Elveţia şi în Panama, în locuri unde nu există impozite. De atunci, ea aruncă Rolls-urile de câte ori se umplu scrumierele şi duce o viaţă cum noi doi nici nu ne putem închipui măcar... Are un apartament la New York, în Trump Tower, care costă o sută de dolari metrul pătrat... Are unul şi la Londra.

— Dar nu e mult, un metru pătrat, observă Doug.

— Da, dar deţine trei mii, preciză cu suavitate căpitanul. Banii îi alunecă printre degete ca apa. Veniturile ei se situează în jurul a douăzeci de milioane de dolari pe an.

— Îi voi asigura eu protecţia, făcu Frankenheimer visător.

— Prea târziu, zise Mac Carthy mucalit. Verişorii noştri din Companie ne-au trimis doi aşi din Serviciul Secret care dorm la picioarele patului ei...

— Chiar şi cu un singur ochi, tot a rămas o partidă a naibii de bună. Cum se mai simte?

— Cât se poate de bine, zise Mac Carthy. Numai că nu vrea să deschidă gura. Susţine că a fost atacată pentru bijuterii şi că nu-i cunoaşte pe agresori.

— Dar pentru Dumnezeu, au mutilat-o că aşa au vrut, aşa scrie şi în raportul medical!

— Exact, însă nu putem să-i scoatem şi celălalt ochi ca să spună tot ce ştie...

— Face politică?

— Acest lucru nu este menţionat în nici unul dintre dosare. La New York, participă la toate seratele mondene şi umblă cu nişte tipi unul mai frumos ca altul, îi explică Mac Carthy. Este femeia ideală. Este cunoscută în toate discotecile şi a încercat toţi tipii bine din oraş. Îi plac bărbaţii, asta e tot ce pot să spun.

— Totuşi, nu au masacrat-o degeaba, observă subordonatul. Miroase a şantaj...

— Ei da, spuse căpitanul din FBI, şi ca în toate cazurile de şantaj, nimeni nu vorbeşte cu poliţia. Nu ne rămâne decât să prindem secăturile care au înfăptuit toate astea.

— Ştiţi de ce o protejăm?

— Fiindcă ne-au cerut-o cei din CIA, spuse cu suavitate Mac Carthy. Dacă vrei să afli mai multe, sună-i, sunt sigur că vor fi încântaţi să-ţi dea mai multe informaţii...

CIA şi FBI erau ca şoarecele şi pisica. Mac Carthy oftă zgomotos.

— Du-te şi te bate cu calculatoarele de la Imigrări. Îi vreau pe toţi trei, vii sau morţi!

De două zile, adjuncţii săi căutau fără încetare în compute-rul de la US Immigration ca să-i găsească pe iranieni.

În această zonă a Austriei era o temperatură mai mult decât blândă, iar Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge nu fuse-se nevoit să pornească vechea instalaţie de încălzire de la cas-tel. De când se întorsese din Africa de Sud, se dedicase în în-tregime întreţinerii castelului din Liezen, un veritabil butoi al Danaidelor. O parte destul de mare din acoperiş ameninţa să se prăbuşească înainte de venirea iernii din cauza unei grinzi putrede, care trebuia reparată de urgenţă. Înconjurat de devi-ze, calcula de zor cât trebuia să cheltuiască pentru această re-paraţie, când uşa bibliotecii se deschise. Alexandra, logodnica lui dintotdeauna, intră în încăpere strălucitoare, cu un superb bronz căpătat la Zurs, cu nişte veşminte mulate, îmbrăcate special ca să-i îndemne la viol pe toţi masculii de la şapte la şaptezeci şi şapte de ani: o salopetă din lastex negru, foarte decoltată în faţă, ce îi venea ca o mănuşă, cu fermoar lung la spate, care pornea de la mijloc până la ceafă. Era încălţată cu nişte cizmuliţe fine care îi ascundeau gamba. Alexandra lăsă să-i alunece la picioare blana de vizon şi se întinse, făcând să-i iasă în evidenţă pieptul pe care trecerea anilor nu-şi pusese amprenta...

— Ia te uită, începu ea, a sosit ceva de la una dintre târfele tale...

— Ah, da, făcu Malko, obişnuit cu limbajul colorat al logod-nicei sale. De la cine?

Instalat pe canapea, Malko jongla în continuare cu maşina de calculat şi cu preţul ţiglelor. Alexandra se aşează lângă el şi îşi aprinse o ţigară... Atunci el observă o urmă maronie pe gât.

— Cine ţi-a făcut asta? o întrebă el. Alexandra zâmbi.

— Nimeni, m-am lovit, ştii bine ce repede mă învineţesc. Malko trase puţin de ţesătura supraelastică, apoi îi dădu drumul.

— Dacă te-ai fi lovit atât de tare acolo, ar fi trebuit să-ţi spargi şi capul, observă el. Probabil că instructorul tău de schi te-a muşcat în timp ce îl făceai să juiseze.

— Nu fi vulgar şi nu schimba subiectul, îl dojeni Alexandra. Îţi mai aminteşti de nemernica aia plină de bijuterii care a vrut să te ia în Rolls-ul ei la gala de la Monte Carlo de anul trecut?

— Vag...

— Vag! Mi-ai vorbit opt zile numai despre sânii ei. Avea o bluză decoltată până la burtă. Şi un chior i-ar fi observat sânii. Şi când se uita la tine, parcă scria pe fruntea ei "trage-mi-o"... Ceea ce ai şi făcut de îndată ce m-am întors cu spatele la tine...

— Cred că nu era singură, o corectă Malko. Era cu un italian foarte frumos...

Alexandra ripostă:

— Şi ce dacă? Şi-a tras-o cu tot Monte Carlo! Peste tot, în camere, pe vapor, în closetele barurilor de noapte! Era rea de muscă. În fine, a plătit pentru asta.

— Ce a păţit?

— Un tip i-a scos ochii; în sfârşit, doar un ochi. Am citit în ziar. Cred că în Stern.

— Cine i-a făcut una ca asta?

— Nu se ştie. Vezi, ai greşit că nu te-ai culcat cu ea când era întreagă.

Malko îşi amintea foarte bine de tânăra în cauză. Avea o pie-le superbă, nişte ochi albaştri migdalaţi care te omorau şi o gură nesătulă care îl mai tulbura şi acum.

Alexandra se aplecă peste el şi îi strecură mâna între picioare.

— Sunt sigură că târfuliţa aia te mai excită încă, murmură ea. Ca şi cum ar fi vrut să se distreze, ea îşi mişcă mâna în sus şi-n jos, ochi în ochi cu Malko şi şopti:

— Nu-i aşa că te gândeşti la ea? La sânii ei superbi? Nu crezi că i-au mai stricat puţin? Dar i-a rămas fundul. Este cambrat aşa cum îţi place ţie, nu-i aşa?

Ea îl masa cu sadism din ce în ce mai repede. Salopeta se dăduse într-o parte, descoperindu-i vânătaia de pe gât care, în mod evident, nu putea fi făcută decât de un bărbat. Hărţuit de mai multe sentimente, Malko îi îndepărtă mâna, se desfăcu repede la pantaloni, o apucă de ceafă şi îi aplecă faţa spre el.

— Continuă ce ai început!

Alexandra ezită doar o clipă, apoi îl cuprinse cu buzele. Ţinând strâns cu mâna ceafa tinerei, Malko însoţea şi accelera mişcările capului. Era în pragul orgasmului, când auzi o bătaie uşoară în uşa bibliotecii.

— Alteţă, sunteţi chemat la telefon, îl anunţă Elko Krisantem, majordomul turc.

Malko nu răspunse, dar împinse membrul în gâtul Alexandrei. Ea aproape că îl muşcă, se eliberă din strânsoare şi spuse:

— Du-te mai repede şi răspunde la telefon!

Ea se ridică, lăsându-l într-o stare jalnică. În culmea frustrării, Malko luă la repezeală o cravaşă care zăcea aruncată într-un colţ şi biciui fesa superbă a tinerei. Alexandra se cabră precum un cal.

— Ticălosule!

El o lovi în continuare, dar cu blândeţe, după ce o împinsese pe divan. Alexandra se zvârcolea ca o nebună ca să scape. Până la urmă, el îi trase fermoarul salopetei până mai jos de mijloc. Apoi o aplecă şi îi înfundă faţa în perne. Brusc, Alexandra nu se mai zbătu, se cambră, oferindu-se într-o dăruire mută. Când Malko se afundă în ea, îşi dădu seama că era la fel de excitată ca şi el, ceea ce îi confirmă bănuielile. Dar nu o lăsă să profite de acest aşa-zis viol, căci se retrase, apoi o asaltă din nou. Alexandra ţipă. El continuă cu mişcări extrem de rapide şi simţi foarte curând seva urcând. Explodă cu o plăcere extra-ordinară. Rămaseră astfel un timp, apoi Alexandra întrebă cu o undă de sfidare în glas:

— Asta ţi-ai dorit?

— Da.

El se ridică lăsând-o pe canapea, îşi aranjă ţinuta şi deschise uşa. Elko Krisantem aştepta acolo, în poziţie de drepţi, răbdă-tor

de parcă nu ar fi auzit nimic. Zărise totuşi prin crăpătura uşii pata albă făcută de crupa Alexandrei în penumbră.

— Vă sună de la Viena. Domnul John Lucas.

Era şeful Centralei CIA. Malko îi promisese că va cina cu el. Voia să-i ceară un avans în contul viitoarei misiuni ca să cumpere ţigle.

Gedeon Shubert, tânărul agent FBI, veni în grabă în biroul şefului său, căpitanul Mac Carthy, agitând un teanc de hârtii scoase acum din imprimantă.

— Asta e, i-am găsit! îl anunţă el triumfător. Mac Carthy se uită la el cu neîncredere.

— Pe toţi trei?

— Pe toţi trei!

Puse cele trei teancuri pe biroul şefului. Fiecare cu numele iranienilor căutaţi. Intraseră toţi trei în mod legal în America, cu vize eliberate de Consulatul din Londra... Ardechir Nassiri, Hormouz Sangsar, ca studenţi, iar Parviz Baghai ca diplomat ataşat la delegaţia Naţiunilor Unite. Mac Carthy se uită la adrese. Toate trei erau din New York.

— Aţi verificat?

— Încă nu.

— Sunaţi imediat la delegaţia Naţiunilor Unite şi spuneţi că sunteţi de la biroul Imigrări şi că verificaţi data intrării în ţară. Bine? Eu mă ocup imediat de domicilii. Adunaţi o echipă fi-indcă vreau să intervenim peste două ore. Dacă nemernicii ăia mai sunt acolo...

Gedeon Shubert se şi repezise la telefon. Obţinu la celălalt capăt al firului o voce adormită, cu un puternic accent iranian. Era şeful delegaţiei. Îi trebuiră cinci minute ca să înţeleagă ce dorea Shubert, apoi iranianul se întoarse cu un răspuns:

— Parviz Baghai s-a întors în Iran.

Închisese imediat. Furios la culme, Gedeon Shubert sună imediat la biroul Imigrări şi ceru să se verifice toate fişele de ieşire din ţară. Urgent. Tocmai se pregătea să-i boscorodească, când Mac Carthy ieşi din birou cu o vestă antiglonţ în mână, cu un imens Magnum 357 în toc, cu un aer sobru şi hotărât.

— Unul dintre ei a stat într-un hotel, spuse el. La Warwick. A plecat acum trei zile. A mai rămas Hormouz Sangsar. Adre-sa pe care a dat-o este a unui studiou din Soho, pe Bulevardul B. Plecăm acum.

Afară aşteptau două maşini. Zece oameni din FBI se înghesuiră în ele cu un adevărat arsenal, de la puşti de asalt până la grenade cu gaze lacrimogene. Nu era cazul să facă apel la poliţia municipală din New York, căci venea şi nechemată...

Străbătură partea sudică a oraşului în mod discret, fără sirene şi girofaruri, până în vechiul West Side, altădată un cartier de depozite ale angrosiştilor, cu străzi desfundate, destul de sinistru, cu clădirile lui dărăpănate. De puţină vreme, depozi-tele fuseseră înlocuite cu galerii de artă şi cu restaurante. Car-tierul era acum din nou la modă. Dar cele mai la modă erau anticariatele şi magazinele. Bulevardul B era o mică arteră paralelă cu Seventh Avenue, unde baloturile de materiale erau încărcate în camioane, sub pancartele ce făceau reclamă la galeriile de artă modernă. Trotuarele erau foarte înalte, iar şoseaua plină de gropi mai abitir decât celelalte drumuri din New York...

Agenţii FBI coborâră din vehicule şi se desfăşurară sub privirile năucite ale câtorva trecători. Dimineaţa, nu prea venea nimeni in acest cartier. Oamenii din FBI se pregăteau să intre în imobil, în clipa în care apăru o maşină de poliţie. Uimiţi de această desfăşurare de forţe, cei doi poliţişti coborâră cu mâinile pe mânerele armelor. Căpitanul Mac Carthy se grăbi să le bage sub nas insigna FBI.

— Suntem în misiune, spuse el. Câţiva suspecţi periculoşi acuzaţi de omor s-ar putea ascunde în acest imobil.

— Aţi anunţat Precinct? întrebă unul dintre poliţişti.

— Bineînţeles, spuse Mac Carthy.

— Noi nu ştim nimic, zise poliţistul în timp ce îşi scotea ar-ma. Vă însoţim.

Dacă de aici avea să culeagă laurii victoriei, voia şi el să culeagă câteva firimituri. Intră primul pe coridorul îngust. Exis-tau cutii de scrisori şi găsiră numaidecât numele lui Hormouz Sangsar care locuia la parter.

— Holy God! făcu Mac Carthy, poate că fiul ăsta de căţea mai este încă aici.

Îşi verificară la repezeală armele. În fundul culoarului erau doar două uşi. Una ducea la closete, iar cealaltă la o scară în spirală care se termina într-un local de la subsol. Căpitanul Mac Carthy se opri bănuitor: era o linişte absolută. Tocmai stătea pe gânduri, când un poliţist new-yorkez se strecură în-tre el şi

perete şi se îndreptă către scări. În acel moment, lan-terna lui Mac Carthy lumină un fir transversal. Poliţistul pu-sese deja piciorul pe el.

— Adăpostiţi-vă! urlă poliţistul şi se culcă la pământ. Explo-zia violentă îi luă pe toţi prin surprindere, iar mirosul acru al prafului de puşcă inundă tot coridorul. Încă asurzit, Mac Car-thy se ridică în picioare. Poliţistul care păşise pe grenada cap-cană fugise la subsol unde se aruncase pe burtă. Ceilalţi agen-ţi FBI se ridicară şi ei, iar Mac Carthy începu să coboare cu precauţie înjurând ca un birjar.

Atinse trupul poliţistului şi îl întoarse. Faţa era doar o masă sângerândă. Câteva schije îi pătrunseră prin uniformă în dreptul pieptului. Îi controla pulsul. Era foarte slab. Sângele îi curgea din rănile numeroase şi era inconştient, dar gemea uşurel. Mac Carthy îi ridică o pleoapă, apoi o închise la loc.

— Chemaţi repede o salvare să-l scoatem de aici, dar nu cred că are prea multe şanse... Se ridică în picioare şi lumină încăperea goală. Fasciculul de lumină dădu la iveală un imens portret al aiatoiahului Khomeiny prins cu piuneze în perete, încadrat de sloganuri iraniene scrise cu litere din pâslă... Doar atât mai rămăsese din ascunzătoarea teroriştilor. Căpitanul din FBI îşi şterse fruntea.

— God damn it! izbucni el. Acum trebuie s-o luăm de la ze-ro. Nemernicii ăştia s-au evaporat.

Capitolul IV

Avionul Concorde al companiei Air France atinse uşor asfal-tul pistei 070 din Kennedy Airport, cu botul lui lung, uşor cur-bat şi ascuţit îndreptat spre cer, apoi coborî cu o lentoare ma-iestuoasă în timp ce aparatul îşi micşora viteza. Prin hublou, Malko privea clădirea cenuşie a International Building. Făcuse numai trei ore şi jumătate de la Paris. Incredibil! I-ar fi trebuit tot pe atât ca să facă ruta Viena-Paris. După o scenă memora-bilă cu Alexandra, care îl ameninţase că va rupe definitiv legă-tura dacă pleacă în Statele Unite, acuzându-l că preferă CIA în locul ei.

Starea jalnică a ţiglelor de pe acoperişul castelului din Lie-zen nu îi permitea lui Malko să refuze această misiune. Deju-nul cu John Lucas, şeful Centralei din Viena, depăşise cadrul prieteniei, căci scopul lui era să-l trimită pe Malko într-o nouă misiune.

De-abia părăsise calmul cabinei din Concorde decorat de curând, că cei doi bărbaţi apărură pe pasarelă, semănând ca două picături de apă cu alura lor de boxeri, cu costumele deschise la culoare, cravatele în carouri, cu picioare imense şi cu expresia rece din ochii albaştri, extraordinar de mobili.

— Chris!

— Îmi pare bine să vă văd! mormăi gorila în timp ce îl strângea în braţe pe Malko mai să-i rupă coastele. Cântărea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult decât el.

Milton Brabeck îşi aştepta cu modestie rândul să-i zdrobească şi ultimele falange... Când haina se deschise, Malko zări mânerul unui revolver imens de calibru mare. Gorila nu renunţase la micul lui păcat: artileria grea. Amândoi aveau forţa unui mic portavion pe care n-ar fi pregetat nici un minut să o folosească...

Cu state de plată mai vechi în Secret Service, însărcinaţi cu protecţia VIP-urilor, fuseseră recrutaţi în urmă cu mult timp de CIA si îndepliniseră numeroase misiuni ca baby-sitters pentru Malko, aproape cam peste tot în lume.

— Ce mai face canalia aia bătrână de Krisantem? întrebă Milton .

— Îi terorizează întruna pe antreprenori, răspunse Malko. Alaltăieri, i-a rupt mâna unui instalator care a spart o ţeavă. O dată cu vârsta, devine tot mai irascibil.

Chris îşi reţinu un râs discret: prima oară când îl cunoscuse pe Krisantem, turcul se pregătea să-l strângă de gât pe Malko pentru o neînţelegere minoră în privinţa banilor. El îl scăpase din mâinile lui, iar cei doi, legaţi prin ferocitatea dobândită de la mama natură, deveniseră cei mai buni prieteni, întâlnindu-se întâmplător în misiune, în cele mai îndepărtate colţuri din lume.

— Unde mergem? întrebă Malko. Chris Jones luă un aer misterios.

— Nu ştiu dacă putem să vă spunem. Şeful vrea să vă anun-ţe el personal. Pentru moment, vă aşteaptă la prânz la World Trade Center.

— Şi voi ce faceţi?

— Noi suntem pedepsiţi, mărturisi Milton cu amărăciune. Oricum, ne ducem să halim un hamburger. Cel puţin, aici este mâncare sănătoasă şi ştim ce mîncăm. Pentru că în următoarele zile...

Chris Jones îi trase un cot.

— Shut your big mouth![8]

Milton tăcu. Ajunseră în sala bagajelor în acelaşi timp cu valizele lui Malko. Se întreba de ce era atât de urgentă această misiune, că CIA îi plătise zborul cu Concorde, de care aveau oroare absolut toţi contabilii. Evident, datorită lui Ronald Reagan, bătrâna Agenţie îmbrăcase din nou pielea ursului. Dar până unde?!

— Aveţi ceva de declarat? îi întrebă un vameş bătrân cu tenul precum cafeaua cu lapte.

— Nimic în afară de heroină, spuse cu ironie Milton Bra-beck. Văzând mutra vameşului, Chris Jones se grăbi să-i arate legitimaţia Serviciului Secret.

— Suntem în misiune, prietene, colegului meu îi place să glumească...

Vameşul clătină din cap, fără să pară impresionat.

— Misiune, nemisiune, dacă vreau, pot să vă caut şi în pantofi, hai, plecaţi de-aici...

Chris era roşu de furie. Trecură de uşile cu geamuri şi Mil-ton se întoarse.

— Nu-l văd bine pe tipul ăsta cu faţă de maimuţă...

— Nu fi rasist, zise cu severitate Malko. Trăim într-o societa-te multirasială...

— Multirasială, pe naiba, mormăi Milton. Nu m-am căţărat în copaci ca negroteii ăştia şi nu am cules bumbac.

— Din fericire pentru tine, spuse Chris Jones. Cu labele tale, ai fi stricat toată plantaţia.

Se suiră într-un Oldsmobil care cunoscuse şi zile mai bune, cu bara de protecţie din faţă ruptă pe jumătate. Chris Jones demară scrâşnind, claxonându-l pe poliţistul de pază. La New York era o vreme superbă, un cer senin şi un soare de vis. Par-că nici nu era luna octombrie. Malko privi zgârie-norii din Manhattan care se zăreau în depărtare. Era bucuros că se în-torcea la New York, oraşul cu cei mai mulţi oameni inteligenţi din lume.

Priveliştea din World Trade Center îţi tăia respiraţia. Elicopterele, aflate cu o sută opt etaje mai jos, păreau nişte licurici gălăgioşi pe cerul din Manhattan. Se mai vedea puţin şi din Statuia Libertăţii, acoperită în parte pentru reparaţii. În schimb,

[8] Taci din gura aia mare! (n.a.)

tot ceea ce era în farfurii, fusese scos direct din conge-lator, însă gazda lui Malko nu părea să se sinchisească prea ta-re, căci mânca cu o poftă nebună. Era şeful Centralei din New York, Emil Kaufman, un evreu cu puţină chelie, puţin adus de spate, cu ochi inteligenţi şi tot timpul cu un zâmbet seducător pe buze. Cele două gorile se instalaseră la cofetăria de la par-ter în apropiere de ieşirea la metrou. După ce termină de mâncat carnea congelată, şeful centralei scoase din geanta-di-plomat un mic casetofon şi îl puse pe masă.

— Ascultaţi, îi spuse lui Malko.

Îl porni şi, după câteva fâşâieli, se auzi o voce de bărbat care vorbea engleza cu un puternic accent tărăgănat, pronunţând cuvintele foarte rar: Vă mai rămân zece zile înainte de a îna-poia tot ce aţi furat Revoluţiei. Allah Akbar.

Asta fusese tot. Bărbatul trântise telefonul. Emil Kaufman opri casetofonul

— Vă spune ceva?

— Nu, răspunse Malko. Despre ce este vorba?

— Despre un agent al aiatolahului Khomeiny, Ardechir Nassiri, care a fugit deocamdată, un personaj foarte periculos, creierul unei trupe de comando de ucigaşi iranieni. Dispun de arme, de acte false şi de mulţi bani.

— Cu cine vorbea?

— Cu Sharnilar Khasani, văduva unui tânăr aiatolah din anturajul lui Khomeiny. Femeia care a fost atacată acum o lună aici, în New York şi a fost mutilată.

— Himmel! suflă Malko.

Ce mică era lumea! Parcă vedea şi acum ce furioasă era Alexandra când îi pomenise de ea... Dacă afla ce misiune avea el, trebuia să fie pregătit pentru un scandal cât casa...

— Această convorbire a fost interceptată acum opt zile, îi explică Emil Kaufman. Datorită microfoanelor instalate în salo-nul spitalului în care se află Sharnilar Khasani, dar nu am reu-şit să determinăm de unde a fost sunată, căci a durat prea pu-ţin.

Malko bău puţin din cafeaua fără gust. Când o întâlnise pe tânără prima oară la Monte Carlo, nu se gândea că va fi amestecată vreodată într-o poveste atât de sângeroasă...

— Spuneţi-mi mai multe lucruri despre această persoană, ceru el. S-a întâmplat să o întâlnesc o dată pe Riviera şi ne-am simpatizat reciproc.

Emil Kaufman puse jos ceaşca de cafea.

— O cunoaşteţi?

— Este prea mult spus. Într-o seară, ne-am zâmbit unul altuia, când am ieşit de la o gală.

Nu avea nici un rost să-i explice americanului de ce se opri-se în acel punct povestea lor de dragoste.

— Bine, spuse Kaufman, tânăra este fiica unei hinduse şi a unui pilot englez de la British Airways. A crescut în Anglia şi nu s-a auzit nimic de ea până în 1980. Avea o carieră foarte reuşită de fotomodel. Apoi, într-o zi, tatăl ei a dus-o la Teheran ca să viziteze Persepolis. Asta se întâmpla după instalarea regimului Khomeiny. Când s-au întors, ea a cunoscut în avion un tânăr aiatolah bărbos care se ducea în Europa ca să cumpe-re arme pentru Iran. Pe atunci, era la modă luarea de ostatici. Pe tânăr îl chema Hussein Khasani şi era fiul unuia dintre aia-tolahii cei mai puternici ai regimului... S-a îndrăgostit nebu-neşte de Sharnilar Burton, a copleşit-o cu cadouri, şi în final a luat-o de nevastă.

— Ca în basme, comentă Malko. Emil Kaufman zâmbi în colţul gurii.

— Ei bine... N-a durat mult. La câteva luni după luna de miere, pe 28 iunie 1981, o bombă plasată în cartierul general al Partidului Islamic din Teheran i-a transformat în cenuşă pe câţiva aiatolahi, printre care şi Khasani împreună cu fiul. Sharnilar, care în acel moment era la Londra, nu s-a dus la funeralii şi a început să ducă o viaţă îmbelşugată şi plină de fast, cumpărându-şi blănuri, maşini, bijuterii, îmbrăcăminte... Fi-reşte că MI 6 britanic s-a interesat şi a descoperit că tânărul aiatolah Khasani, prudent din fire, i-a dat o procură cu contul din bănci şi cifrul seifului care se afla într-o bancă din Zurich.

— Distractiv, observă Malko.

— Chiar mai mult decât credeţi, pentru că după moartea lui, şi-au dat seama că a escrocat Revoluţia iraniană într-o veselie. Pentru războiul împotriva Irakului, aiatolahul Khomeiny a avut o nevoie imperioasă de tancuri. Treaba lui Hussein Kha-sani a fost sa le găsească. A pretins că a făcut-o şi a reuşit să convingă Consiliul Revoluţiei iraniene să vireze într-o bancă din Zurich suma de două sute patruzeci şi două de milioane de dolari, costul a două sute de tancuri M 48 de fabricaţie americană. Banii trebuiau deblocaţi doar atunci când aceste tancuri erau

încărcate pe vapor. Cu ajutorul unui ofiţer irani-an, Hussein Khasani a reuşit să falsifice documentele şi şi-a însuşit banii...Bineînţeles că tancurile nu au existat niciodată, în schimb el a pus mâna pe un sfert de milion de dolari.

— Sharnilar Khasani este într-adevăr o văduvă de aur masiv...

— Ba bine că nu! Numai că, se pare, bătrânul Khomeiny a primit foarte rău această veste... Dovadă este incidentul neplăcut din Hudson Street ce a constat într-o manevră feroce de intimidare.

— Cum aţi aflat de această afacere? Emil Kaufman râse pu-ţin reţinut.

— Când a venit să locuiască la New York, avocatul ei a luat legătura cu sediul FBI din Washington şi a povestit că această fată, clienta lui, a primit ameninţări cu moartea şi că dorea protecţia poliţiei. În cazuri obişnuite, nu ar fi dat curs unor asemenea cereri, însă, cum era vorba de o străină, FBI-ul ne-a spus despre ce este vorba, iar noi am obţinut detaşarea unui agent ca să-i asigure o pază discretă şi permanentă. Din nefericire, a fost mai mult simbolică, aşa cum au dovedit-o şi faptele.

— La ce vă aşteptaţi când aţi luat această măsură?

— Am vrut să verificăm dacă într-adevăr au existat ameninţări.

— Ei bine, au fost, spuse Malko. Chiar şi o demonstraţie strălucită.

Emil Kaufman preferă să nu răspundă. El fusese acela care domolise furia celor din FBI după moartea lui Walter Cortney, de care CIA se făcea vinovată. Malko rupse tăcerea care se prelungea:

— Unde se afla acum văduva noastră? Şeful CIA se întunecă instantaneu la faţă.

— Pentru moment, nu ştim absolut nimic, dar căutăm. Am încredinţat-o celor doi prieteni ai dumneavoastră, Chris Jones şi Milton Brabeck. Le-am spus să nu o scape din ochi nici o secundă. Dar imbecilii ăştia s-au lăsat duşi cu preşul. Le-a scă-pat printre degete. Ieri, le-a spus să o lase la coafor. Bineînţe-les că acesta avea două ieşiri.

Malko râse în sinea lui când se gândi cât de vulnerabile erau cele două gorile în faţa unei apariţii ca Sharnilar. Imaginea

coapsei fusiforme îi trimitea pe aceşti puştani puritani din Vestul Sălbatic într-o stare care îi lega de mâini şi de picioa-re...

— Ati făcut ceva ca să o găsiţi?

— Nimic, oftă omul din CIA. Nu a comis nici un delict, ba dimpotrivă, este victimă. Nu putem să acţionăm decât pentru a o proteja. Ba mai mult, dacă ea ne-o cere...

— Nu pare să fie cazul...

Elicopterele continuau să zboare peste Manhattan, iar Mal-ko le urmărea distrat cu privirea traseul întortocheat, intrigat de povestea lui Emil Kaufman.

— Dacă înţeleg bine, asasinii au dispărut fără urmă. Acum aveţi nevoie de un glob de cristal. Aveţi idee de ce a vrut să scape de dumneavoastră?

Americanul făcu o mutră nedumerită.

— Ei bine, există două supoziţii. Ori nu s-a simţit protejată, ori s-a hotărât să cadă la un acord cu cei care o ameninţă.

— Spuneţi-mi, întrebă Malko, nu am ştiut că Agenţia a ajuns o organizaţie filantropică care ocroteşte speciile pe cale de dispariţie? Fiindcă această văduvă tânără nu v-a cerut nimic, aşadar, de ce vă înverşunaţi atât de tare să o apăraţi? Cre-deam că sunteţi foarte strâmtoraţi din punct de vedere finan-ciar?

Interlocutorul lui îi surâse timid şi îşi vârî nasul în ceaşca de cafea.

— Încă nu v-am spus totul, mărturisi el. Această persoană ne-a interesat din prima clipă şi am fi distruşi dacă ar păţi ce-va. Or, ceea ce s-a petrecut de curând arată că iranienii sunt pe punctul de a comite prostia pe care au făcut-o algerienii cu Mohammed Khidder. Cu alte cuvinte, să o lichideze pe Shar-nilar Khasani, chiar dacă ar pierde firul banilor lor. De exem-plu...

— Doar n-o să-i luaţi banii în schimbul protecţiei? întrebă Malko. De obicei, aşa procedează mafioţii...

Emil Kaufman râse şocat.

— Bineînţeles că nu! Dar nu există numai banii. În afară de dolarii pe care îi are, soţul ei i-a pus la păstrare o sumedenie de documente privitoare la procurarea de arme pentru Iran de către aiatolahi. Sunt nişte treburi destul de încurcate. Aproape întreg anturajul lui Khomeiny este amestecat în com-binaţii de genul acesta. Important este cine fură mai mult. Ar fi interesant să obţinem mai multe informaţii în sensul aces-ta...

— Vreţi să-i şantajaţi? sugeră Malko.

Emil Kaufman avu din nou o expresie ofuscată. Şantajul era un cuvânt pe care Compania nu-l pronunţa. În schimb, "tra-tau" un subiect. La fel, nici nu asasinau, ci "terminau cu un prejudiciu extrem" activitatea cuiva...

— S-ar putea totuşi să influenţăm pe cei mai buni conducători iranieni, dacă ar exista un nou litigiu, precum povestea cu ostaticii, adăugă el. Şi să salvăm vieţile mai multor oameni.

Dacă se făcea pentru o cauză dreaptă...

— Şi apoi, continuă Kaufman, suntem convinşi că unii americani, în ciuda embargoului, livrează în continuare material militar Iranului pe drumuri ocolite. Ne-ar plăcea să aflăm mai multe lucruri şi în legătură cu acest subiect. Prin urmare, ide-ea este să o convingem pe Sharnilar Khasani să ne înmâneze documentele pe care le deţine în schimbul promisiunii că îi vom acorda protecţie.

— Dar puteţi să i-o acordaţi într-adevăr? îl întrebă Malko cu scepticism.

— Fireşte că putem.

Malko îi căută privirea care se îl ocolea cu obstinaţie.

— Reţinerea ei este altă poveste. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că ar trebui s-o închideţi într-o cuşcă cu pereţii din sticlă blindată în subsolul de la Fort Knox ca să-i garantaţi o protecţie de sută la sută. Cu alte cuvinte, îi veţi oferi un târg în care ea va fi cea înşelată. Dumneavoastră vă alegeţi cu documentele, iar ea probabil că va fi lichidată.

Se lăsă un moment de tăcere. Reprezentantul CIA făcu un cocoloş de pâine cu îndemânarea lui deosebită. Având în vedere calitatea pâinii, acesta era cel mai nimerit lucru.

— S-ar putea să aveţi dreptate, spuse el în final, însă interesele majore ale ţării ne obligă să facem tot ce ne stă în putinţă ca să intrăm în posesia acestor documente.

Malko îi adresă un zâmbet dezarmant.

— Interesele majore ale conştiinţei mele mă obligă să nu mă amestec în afacerea asta. Am nevoie de bani ca să-mi repar castelul, dar nu cu preţul vieţii acestei femei doar ca să vă fac pe plac.

— Oricum o vor omorî...

— Poate că nu. Dacă s-au mulţumit doar să-i scoată un ochi, înseamnă că au o altă abordare a problemei. Nu sunt nebuni. Singura ei şansă este să le ţină piept. Dacă moare, ei nu mai au

nici o putere. Prin urmare, o vor intimida ca să o determine să cedeze.

Emil Kaufman făcu un gest de neputinţă.

— Poate. Ce ne sugeraţi în acest caz?

Malko reflecta. Pe de o parte, ardea de nerăbdare să o întâlnească pe această creatură de vis amestecată în această afacere obscură, însă cunoşfea toate tertipurile la care recurgea CIA şi nu avea nici cea mai mică încredere în ce îi spunea interlocu-torul său. În tabăra lor, nu existau bariere: le erau permise toa-te loviturile posibile. Nu spuneau niciodată adevărul, chiar şi şefului de misiune. După aceea, aveau tot timpul pentru scu-ze...

— Există o singură posibilitate, spuse el în final. Să o convingem pe această persoană că unica ei şansă de supravieţuire este să accepte deocamdată protecţia noastră.

— Fără să vă dea nimic în schimb?

— Pentru moment, fără să ne dea nimic. Asta îi va pune pe gânduri pe cei care sunt pe urmele ei. Dacă totuşi o atacă, putem să-i lichidăm.

— Khomeiny va trimite alţi ucigaşi, îl contrazise americanul. Este un om încăpăţânat. Gândiţi-vă la războiul dintre Iran şi Irak.

— Asta nu ne dă timpul necesar să ne răzgândim, spuse Malko în timp ce îşi termina cafeaua. Dar este o poziţie corec-tă. În orice caz, această discuţie este prematură fiindcă nu ştiţi unde este Sharnilar.

— Adevărat, recunoscu americanul, dar o vom localiza. Şi încă foarte repede. Ne ajută şi FBI-ul şi sunt absolut sigur că a lăsat vreo urmă.

— Atunci, eu ce fac?

— Aşteptaţi, iar după aceea, porniţi la atac. Faptul că o cunoaşteţi deja, va uşura într-un fel lucrurile.

— Cred că nu ştie cu ce mă ocup, observă Malko, şi nu ştiu dacă va agrea prea mult noul meu aspect.

— Nu-i nimic, va cântări mai mult farmecul dumneavoastră european, spuse Emil Kaufman cu un surâs care îi descoperi şirul de dinţi strălucitori, dar falşi. Aveţi faima unui bărbat cuceritor. V-am reţinut un apartament la Mayfair-Regent pe Park Avenue, adăugă el. Profitaţi din plin de New York şi fiţi pregătit totuşi să plecaţi peste două ore. Bineînţeles că domnii Jones şi

Brabeck vă vor însoţi. Sper ca sub comanda dumnea-voastră să fie mai eficienţi.

Capitolul V

— Malko! Ce surpriză plăcută! Nu ştiam că eşti la New York. Sper să ne vedem curând!

— Cu plăcere, spuse Malko.

Eleonora Rossi era o italiancă falnică măritată cu un american, cu care Malko avusese mai de mult o scurtă aventură. Dar se vedea că nu se schimbase. Avea cum să-şi petreacă timpul în mod plăcut la New York, până primea ordine de la CIA.

— În seara asta sunt ocupată, mă duc la un dineu plictisitor cu prietenii soţului meu, continuă Eleonora Rossi, dar dacă vrei, ne întâlnim mâine să luăm dejunul împreună la Relais, pe Madison, între bulevardele 63 şi 64. Seara am putea se ne ducem la Regine sau la Club A. Luna trecută, mi-am făcut niş-te toalete superbe la Azzaro la Paris. O să te înnebunească, nu alta.

— Nu uita să-ţi pui ciorapi! îi recomandă el. Ea râse gutural.

— Nu te-ai schimbat deloc...

— Mulţumesc lui Dumnezeu că n-am făcut-o!

După ce închise, îşi spuse că, dacă era cu Eleonora, putea să aştepte şi şase luni. Dacă îşi amintea bine, avea la fel de mult apetit sexual ca şi el în plus, era o femeie inteligentă, activă, simpatică, plină de umor, înzestrată cu nişte şolduri care i-ar da gata pe toţi aiatolahii din lume. Soneria telefonului îl aduse imediat cu picioarele pe pământ. Vocea lui Emil Kaufman avu efectul unul duş rece.

— Aveţi întâlnire la JFK mâine dimineaţă la ora opt şi jumătate, îl anunţă reprezentantul CIA.

— Cu Sharnilar Khasani?

— Nu, cu Chris Jones şi Milton Brabeck. Asta era cu mult mai bine.

— Ce trebuie să facem?

— Ceea ce se face de obicei într-un aeroport, zise americanul cu un râs ascuţit, să luaţi avionul.

Malko îşi reţinu o înjurătură. Adio Eleonora cu rochiile ei Azzaro cu tot!

— Unde plecăm? întrebă el.

— În rai! Virgin Gorda, în Insulele Virgine. Am găsit-o pe persoana în cauză. Însoţitorii dumneavoastră vă vor da mai multe amănunte. Ţineţi-mă la curent, de îndată ce ajungeţi.

Malko abia avusese timp să-şi desfacă bagajele. De data asta, îşi adusese pistolul extraplat demontat la fundul valizei. Aventura sud-africană îl învăţase să fie prudent. Dacă cei trei ucigaşi iranieni erau încă pe urmele victimei lor, sejurul în Insulele Virgine va fi extrem de fierbinte. Judecând după data telefonului interceptat de CIA, mai rămâneau exact douăzeci şi patru de ore până la expirarea ultimatumului. Şi s-ar putea ca Sharnilar să aibă nevoie de ei.

Altfel spus, CIA nu îi oferea o vacanţă. Se pregăti cu tristeţe să contramandeze întâlnirea cu apetisanta Eleonora.

Chris şi Milton îşi scoseseră de la naftalină cămăşile hawaiene care constituiau garderoba lor de vară, şi costumele subţiri gri, de care s-ar fi ruşinat şi sovieticii să le poarte. Chris îi dă-du lui Malko biletul de îmbarcare la clasa întâi.

— Poftiţi, ne întâlnim când ajungem. Noi călătorim la clasa "economic". Mereu suntem pedepsiţi.

— Ne ducem la soare, observă Malko precum un filozof. Dacă ne gândim ce vreme este aici, nu este rău absolut deloc.

Ca întotdeauna, la New York, vremea era în continuă schimbare. Deasupra aeroportului Kennedy pluteau nori ne-gri şi groşi din care cădeau deseori averse de ploaie.

— Mda, dar la negrotei, oftă Chris Jones, dezgustat dinainte. Pentru el, chiar şi cei din California erau meteci...

— Dar sunt ai noştri, îl corectă Milton, în Insulele Virgine suntem la noi acasă...

Malko se urcă în Boeing-ul 727 şi se instala în faţă, la clasa întâi. Nu telefonase la Liezen înainte de plecare pentru că Alexandra nu-l va crede că CIA îl trimite în toiul iernii în Insulele Virgine ca să o caute pe femeia care îl plăcuse într-o oarecare măsură...

Zborul lor era prevăzut să plece la opt şi jumătate. La nouă fără un sfert, se aflau încă în sala de plecare. Malko se duse să se intereseze, însă stewardesa de la Eastern Airlines nu putuse să-i dea nici o lămurire.

— Domnule, s-a întâmplat din cauza regulamentului. Acum avem o concurenţă sălbatică. Toate zborurile sunt programate

să plece la ore convenabile, dar cum este absolut imposibil, aşteptăm, ce să facem...

Decolară la zece şi douăzeci şi cinci, cu întârziere. În avion, Chris Jones se aşează pe locul liber lângă Malko.

— Deci, spuneţi-mi totul, îi ceru acesta, fiindcă trebuie să mă puneţi în temă.

— Biroul Imigrări împreună cu FBI au găsit-o pe femeia as-ta, îi explică Chris. De la New York, a plecat la Virgin Gorda ca să se odihnească. Se pare că s-a organizat foarte bine, căci a închiriat un velier lung de nouăzeci de picioare şi un speed-boat[9] de şaptezeci şi cinci de picioare, cu viteza de treizeci şi cinci de noduri. Cum suferă şi de rău de mare, a închiriat un apartament într-un modest hotel ce îi aparţine lui Rockefeller numit Little Dix Bay, unde doar un pahar cu apă chioară costă un dolar. Este în Insulele Virgine britanice, exact lângă ale noastre.

— Se ştie cu cine este? întrebă Malko.

— Cu câteva mizerabile ca ea, răspunse cu obrăznicie gorila. O brunetă superbă şi probabil cu câţiva tipi bronzaţi care nu fac diferenţă între o hârtie de o sută de dolari şi câţiva bănuţi acolo...

— Cred că se va bucura când vă va vedea din nou.

— Nu cred asta, făcu Chris Jones luând o feliuţă de somon afumat.

După atâta frig şi ploaie, era plăcut să simţi pe umeri mângâierea razelor molcome de soare. Malko îşi lăsă privirea să rătăcească pe plaja din josul hotelului Little Dix Bay cu nisipul albicios, cu cocotierii, cu marea înspumată şi cu beteala verde-deschis a junglei ce înconjura Savana Bay.

O peluză care ar întrece oricare teren de golf englezesc cobora până la mare, iar bungalourile de pe lângă hotel erau ascunse cu discreţie în tufe ce alcătuiau o exuberantă vegetaţie tropicală. Din sala de mese în aer liber adăpostită de un imens acoperiş din paie, se vedea doar priveliştea minunată. Erau numai clienţi, serviţi de negri afabili, chiar la limita slugărni-ciei, cu vârste cuprinse între şaptezeci şi nouăzeci de ani. De altfel, se vorbea în şoaptă, iar aceste superbe locuri aveau ve-selia unui cimitir.

---

[9] Vedetă rapidă (n.t.)

Chris şi Milton ieşiră din bungaloul lor unşi cu ulei de soare până în vârful degetelor. Reuşeau mai mult sau mai puţin să-şi ascundă o parte din artilerie sub cămăşile ecosez. Aveau ochelari de soare şi erau pregătiţi de orice, liniştiţi că se aflau într-o enclavă civilizată în care tot exotismul consta în a-şi presăra hamburgerii cu boia de ardei şi de a-şi înlocui Martini dry cu "Pinacolada", otrava locală bazată pe rom şi pe lapte de nucă de cocos. Malko se apropie de recepţie, unde trona o blondă pudică cu ochi de faianţă, ce semăna izbitor de mult cu o englezoaică.

— Sunt prieten cu Sharnilar Khasani, spuse el, şi cred că se află pe vaporul ei. Cum aş putea să dau de ea?

— Coborâţi în port, îl sfătui recepţionera. Ambarcaţiunea ei face naveta regulat împreună cu velierul. Se numeşte Excalibur. Vă chem un taxi, doar dacă nu vreţi să luaţi o bicicletă pe care v-o punem noi la dispoziţie.

— Mulţumesc, spuse el, luăm un taxi.

Ajunseră la Saint-Thomas cu o oră mai devreme. Virgin Gorda se găsea la est de arhipelagul Insulelor Virgine, dar nu se făcea decât o jumătate de oră cu un avion mic, ce efectua o aterizare acrobatică pe o pistă de aproximativ o mie de metri lungime.

— A sosit taxiul, îi anunţă recepţionera. Vă doresc o zi bună. Dacă ar fi ştiut ea...

În trei minute, un negrotei ursuz îi duse pentru şase dolari până în portul curăţel şi minuscul, cu un mic centru comerci-al, cu iahturile aliniate şi cu colinele acoperite cu vegetaţie luxuriantă ce cobora până la marea albastră. Un adevărat paradis...

Merseră pe jos pe pontonul lung din lemn care deservea toate digurile din port, trecură pe lângă un şir de vase de pescuit gătite să iasă în larg, înmatriculate toate la Porto Rico. La ra-dio auzea o muzică asurzitoare în ritmuri de salsa, spre bucu-ria unui grup de puştani negri care dansau pe dig

Chris Jones şi Milton Brabeck îl urmau pe Malko fără prea mare tragere de inimă: nu aveau suflet de marinari... Acesta nu se lăsă ademenit de atmosfera de relaxare luxoasă, înainte de care, îi arătaseră fotografiile cu Sharnilar mutilată îngrozi-tor. Nu era de glumit. Înainte de ultimul ponton, zări ceea ce căuta: o namilă superbă lungă de douăzeci de metri, vopsită în roşu şi negru, care trebuie să prindă vreo treizeci şi cinci de noduri. Nu

îi fu deloc greu s-o identifice, căci numele era scris pe ambele părţi cu litere de-o şchioapă. Şalupa se afla între două vase de pescuit cât de înalte, pe atât de lungi. Un mari-nar negru îmbrăcat într-un tricou alb fuma lângă şalupă. Mal-ko se apropie de el.

— Bună-ziua, începu el, acesta este vaporul lui Sharnilar Khasani?

— Da, domnule, spuse marinarul.

— Ea unde este?

— Pe Stormy Weather, în Taylor's Bay. Trebuie să mă duc deseară să o iau.

— Sunt un prieten de-al ei, spuse Malko. Aţi putea să mă conduceţi la velierul ei?

Negrul îi zâmbi încurcat.

— Îmi pare rău, domnule, dar am ordine stricte. Nimeni nu are voie să urce la bord fără o autorizaţie de la doamna Kha-sani. Nu m-a anunţat că veniţi.

— Nu a ştiut, spuse Malko.

— Îmi pare rău, domnule, repetă marinarul, dar nu pot să vă conduc. De altfel, mai am un drum de făcut.

Coborî în ambarcaţiune şi răsuci cheia în contact. Cele două motoare începură să huruie. Trebuia doar să scoată parâmele. Malko nu stătu mult pe gânduri şi sări pe puntea vasului Ex-calibur. Negrul se fâstâci.

— Plecaţi imediat de pe vapor! Urlă el.

Îi dădu un brânci lui Malko şi îl trânti pe bancheta din spate. Dar nu apucă să facă mai mult, deoarece Chris Jones şi Milton Brabeck săriră amândoi odată în şalupă. Chris îl apucă pe la spate de gât cu braţul lui musculos, iar marinarul scoase un ţi-păt gâtuit şi căzu. Din nefericire, când se aplecă, se lovi de ge-nunchiul lui Milton, care îi dădu capul pe spate ameţindu-l complet. Marinarul se lungi pe podea. Cele două gorile se pri-viră mulţumite de acest antrenament neaşteptat.

— Încă puţin, şi ar fi devenit violent, observă Chris Jones.

— Nu putem avea încredere în nimeni, zise Milton

Malko era mai puţin încrezător. Vizita lor începuse prost. Nu venise să se lupte cu Sharnilar, ci să o protejeze. Pe de o parte, o găsise foarte repede. Studie tabloul de bord, care se deosebea foarte puţin de navele conduse de el. Comenzile se aflau în faţa scaunului din dreapta, cromate şi foarte frumoa-se. Cele două

scaune erau pivotante, capitonate şi fuseseră proiectate pentru viteze mari. Sub interminabila punte din faţă, era cabina. În spate, era o banchetă şi puntea era amena-jată pentru plajă. Cele două motoare huruiau încetişor în con-tinuare.

— Ridicaţi parâmele, le spuse el celor două gorile.

Acestea se executară, iar Malko împinse cele două manete câţiva milimetri. Ascultător, Excalibur începu să se îndepărte-ze de ponton.

— O să avem-nevoie de un ghid! spuse vesel Milton Bra-beck.

Îl apucă pe negru de tricou cu degetele lui imense şi îl puse în picioare. Chris Jones îi trase o pereche de palme, iar negrul deschise ochii gemând.

— Vrem să ştim încotro s-o luăm, i se adresă politicos Chris Jones.

Marinarul se uită pe rând la cei doi bărbaţi care îi zâmbeau. Portul era pustiu, iar portoricanii de pe vaporul de alături se îndepărtau. Negrul bâigui:

— Stormy Weather se află în Taylor's Bay, în sud.

Malko se pregătea să iasă din port. Marinarul se apropie de el.

— Conduc eu, domnule, acolo sunt multe recifuri de corali. Motoarele ticăiau ca nişte orologii: tic-tac, tic-tac... Cele două gorile se aşezară între scaune. O rafală de vânt îi umflă căma-şa lui Chris, dezvăluind mânerul unui pistol Magnum 357, iar marinarul păru că se sperie. Malko se grăbi să-l liniştească:

— Noi nu suntem gangsteri, dar trebuie să ne întâlnim de urgenţă cu doamna Khasani. Pentru binele ei.

Marinarul clătină din cap, apoi îşi şterse buza crăpată din care se prelingea un firicel de sânge şi împinse până la capăt cele două manete. Excalibur despică valurile, cu etrava în-dreptată în sus, iar partea din spate afundată mult în apă. Sur-prinşi de această accelerare bruscă, Chris şi Milton se pomeni-ră pe nesimţite pe bancheta din spate, puţin lipsind să zboare peste bord. Nu îşi făcuseră un prieten...

Progresiv, şalupa reveni la poziţia orizontală, alunecând pe suprafaţa mării ca un peşte zburător. Ieşiră din golf şi o luară spre NE. În larg se zăreau doar insulele acoperite cu vegetaţie tropicală, cu câteva fâşii de nisip, cu veliere şi cu surf-uri. Era un peisaj idilic.

Huruitul celor două motoare era asurzitor. Înaintau cu mai mult de douăzeci de noduri pe o mare alunecoasă, de parcă

erau traşi de două motoare de patru sute de cai putere. Depăşiră câteva ambarcaţiuni cu pânze şi continuară drumul para-lel cu ţărmul, la aproximativ două mile de coastă.

După vreo zece minute, marinarul cârmi şalupa spre un punct ce se zărea la orizont, nu departe de coastă.

— Acolo este Stormy Weather, îi anunţă el.

Se aflau la aproximativ două mile de el. Când se apropiară, distinseră mai multe detalii. Era un ketch superb cu coca vopsită în roşu închis, fin, delicat, cu pânzele strânse, în afară de una singură în partea din faţă, imensă, neagră, pe jumătate desfăşurată, care flutura în bătaia vântului. Malko luă un binoclu de pe tabloul de bord şi cercetă împrejurimile. Velierul era ancorat la aproximativ trei sute de metri de coastă. Excali-bur reduse viteza când se apropie de Stormy Weather. Nu se vedea nici o scăriţă care urca pe punte.

— Cum procedează de obicei? îl întrebă Malko pe marinar.

— De obicei, mă aşteaptă pe mine, răspunse acesta. Excalibur aproape că se oprise lângă ketch. Deasupra lor apăru un cap cu caschetă, aplecat peste bastingaj. Se pare că era căpitanul vasului, un metis, judecând după culoarea pielii.

— Ce cauţi aici? îi strigă el marinarului.

— Ei m-au obligat să vin, căpitane! răspunse marinarul.

— Vreau să o văd pe doamna Khasani, interveni Malko, sunt prieten cu ea.

— Numele? aproape că lătră căpitanul.

— Prinţul Malko Linge.

— Aşteptaţi!

Dispăru. Marinarul jongla cu febrilitate să pună apărătorile ca să nu se ciocnească cele două ambarcaţiuni. Căpitanul se întoarse.

— Nu vă cunoaşte, spuse el. Plecaţi de aici. Tom, du-i îna-poi!

Tom, care avusese deja de-a face cu cele două gorile, nu răspunse, dar se întoarse către Malko. Nu se auzea decât clipoci-tul apei care se lovea de coca celor două nave şi fâlfâitul pân-zei negre.

— Ce doriţi să facem? îl întrebă Tom cu prudenţă pe Malko.

— Să ne urcăm la bord. Acesta inspecta coca delicată a velierului. Era prea înaltă ca să poată fi escaladată. Ca să te urci pe lanţul ancorei era o acrobaţie extraordinară. Trebuiau să găsească un hublou deschis.

— Să înconjurăm velierul, propuse Malko. Tom porni ascultător ambarcaţiunea şi se supuse mergând pe lângă coca de culoare roşu închis. Când ajunseră în spate, Malko zări o platformă din lemn, plasată puţin mai sus faţă de nivelul mării, folosită de oamenii care voiau să se scalde. De acolo, se putea ajunge foarte uşor pe punte.

— Amaraţi aici, îi ordonă el lui Tom. Velierul greoi Excali-bur se opri lângă lemnul celuilalt vas scârţâind, cu motoarele în ralanti. Tom aruncă o funie, iar Malko sări primul pe plat-formă, urmat imediat de Milton şi de Chris. Numai că Jones alunecă pe lemnul ud. Încercă în zadar să se agaţe de ceva şi căzu în apă înjurând de mama focului, în mijlocul unei jerbe de spumă. Furios la culme, ieşi la suprafaţă, îşi luă avânt şi puse piciorul pe platformă, ud din cap până-n picioare Primul impuls a fost să-şi scoată din toc pistolul Magnum 357 şi să-l şteargă tacticos sub privirea uimită a lui Tom. Când aproape terminase, apăru din nou căpitanul şi urlă strâmbându-se de furie:

— Ce faceţi aici! Plecaţi imediat sau mă duc să aduc puşca! Fără să spună nimic, Milton Brabeck se ridică în picioare cât era de lung, se întinse ca un arc şi îl apucă de cămaşă pe căpitan care stătea aplecat peste bastingaj. Gorila căzu pe platformă târându-l şi pe căpitan după el. Acesta efectuă un zbor scurt peste capetele celor trei bărbaţi şi ateriza pe burtă într-o jerbă de spumă încă şi mai spectaculoasă decât a lui Chris Jo-nes. Timp de câteva momente nu se văzu decât cascheta plu-tind pe apă, apoi ieşi la suprafaţă. .

În timp ce căpitanul înota, Milton sări din nou, se prinse de bastingaj şi se urcă pe punte. În momentul în care căpitanul se agăţa de platformă, Chris Jones îndreptă pistolul spre el şi îl sfătui cu blândeţe:

— De ce nu faceţi vreo două-trei ture împrejurul vaporului?

Cum căpitanul nu se clintea, degetul mare al lui Chris trase piedica armei cu un zgomot sinistru. Căpitanul se îndepărtă numaidecât sub privirea din ce în ce mai îngrozită a lui Tom. Milton îi întinse mâna lui Malko. Cât ai clipi, cei trei bărbaţi se urcară pe puntea vasului Cele două gorile se simţeau bine, mai puţin Chris fiindcă i se lipiseră hainele de corp.

— Trebuie să o găsim pe Sharnilar Khasani, spuse Malko. Nu am venit aici ca să ne războim. Este de-ajuns o mică neînţelegere, pentru ca această escapadă să se termine rău.

Nu puteau să vadă partea din faţă fiindcă era ascunsă de suprastructurile care ocupau aproape toată puntea. Prin uşile din sticlă, reuşeau să întrezărească un salon foarte luxos. Deo-dată, Chris înălţă capul şi văzu o scară care urca pe punte, dar aproape că se sufocă.

— Să mai spui că pirateria este scârboasă!

Malko îi urmări privirea şi descoperi o tânără bronzată ca o zeiţă, care cobora cu mare atenţie scara, cocoţată pe nişte papuci cu toc asortaţi cu slipul minuscul. Părul lung şi negru îi flutura în vânt, avea ochelari de soare în formă de aripi de fluture, o figură aproape copilăroasă, cu nasul puţin coroiat şi buze cărnoase, sâni fermi şi aroganţi, abdomenul plat. Era o apariţie de vis.

Păşi pe punte, strecurându-se printre şezlonguri, legănân-du-şi armonios şoldurile înguste. Deodată îi observă pe cei trei bărbaţi şi se opri brusc. Lui Malko nu-i venea să creadă. Asta chiar că era o surpriză! Era Mandy Brown în carne şi oa-se, căreia i se mai spunea şi Mandy Ticăloasa. Şi ea îl recunos-cu. Aruncă ochelarii şi se năpusti asupra lui.

— Malko!

Gura nesătulă i-o strivi pe a lui, sânii bronzaţi se lipiră de cămaşa din pânză şi îl cuprinse în braţe sărutându-l cu foc sub privirile reprobatoare, dar pline de interes ale celor două gori-le, fascinate de curbele delicate ale feselor. Chris Jones strănu-tă dezgustat şi spuse.

— Cred că o să fac din nou o baie. Milton îi dădu un cot.

— Ti-aduci aminte, este tipa din Honolulu. Fotomodelul ca-re era cu Siegel.

Abia îşi aminteau de Mandy Brown, o tipă fără suflet şi fără scrupule. Fireşte, fusese aliata provizorie a lui Malko în Honolulu, care descoperise chiar orgasmul, însă cea mai frumoasă amintire rămânea câştigul celor trei milioane de dolari cu ajutorul lui.

Lipită strâns de Malko, ea se freca de el cu o incredibilă lipsă de pudoare. Căpitanul apăru de pe puntea din spate în cul-mea isteriei, dar se opri locului, înlemnit. Pe de o parte din ca-uza imaginii, iar pe de alta, din cauza pistolului pe care îl în-drepta spre el Chris Jones cu un zâmbet cordial.

— Urcaţi încetişor, ordonă el, şi culcaţi-vă pe punte cu mâi-nile la ceafă, că altfel, bum-bum...

Aproape asfixiat, reuşi să se smulgă în sfârşit din gura cărnoasă a lui Mandy Brown.

— Cum m-ai găsit? îl întrebă ea. La naiba!

— Eu...

— Ai aflat că am divorţat de emirul[10] meu? continuă ea. A fost foarte amuzant. Ai văzut ce mi-a dat?

Ea îi vârî sub nas un diamant care îi acoperea trei degete.

— Felicitări! spuse Malko.

Mandy îl luă de mână şi îi aruncă o privire înflăcărată.

— Vino, vreau să-ţi arăt casa. Ce mult mă bucur că eşti aici! Mă plictiseam de moarte pe hârbul ăsta. Suntem doar muieri. Nu este genul meu.

Genul ei erau doar diamantele.

— Adică... făcu Malko.

Mandy îi zâmbi lui Chris şi lui Milton.

— Sunt prietenii tăi? Nu-i nimic, mai sunt două tipe la bord, una mică, în stare să-i ţină pe uscat toată ziulica. O cheamă Shaba şi e saudită.

Malko reuşi să spună şi el ceva:

— Sharnilar este aici?

Mandy se opri brusc cu o lucire de furie în ochii negri. Dar nu îşi pierduse sângele rece. Trebuie menţionat că o femeie care este amanta unui şef al mafiei şi care a reuşit să scape de el ordonând asasinarea, recuperând trei milioane de dolari în tranşe mici are potenţial, nu glumă.

— O cunoşti?

— Da, răspunse Malko, am văzut-o o dată...

— Doar nu vrei să-mi spui că pentru...

— Nu, zise Malko, pentru afaceri. Îţi voi explica.

Ştia că putea să aibă un pic de încredere în Mandy Brown. Aceasta îi aruncă lui Chris Jones o privire care ar fi scufundat Titanicul pe loc.

— Prietenul tău o să răcească!

Afară erau aproape treizeci de grade... Mandy se duse direct la gorilă şi îl luă de mână

— Noi ne-am cunoscut deja, spuse cu voce blândă, dar vulgară.

— Mda, aşa cred, bâigui Chris Jones, roşu ca racul.

---

[10] Vezi SAS - Masacru la Abu-Dhabi (n.a)

— Ei bine, o să vă arăt unde să vă schimbaţi şi o să vă dau un tricou uscat. Dacă vreţi să-mi vedeţi ultimul videoclip în timp ce beţi o bere rece, am în cabină o canapea imensă.

Se întoarse către Malko.

— Ştii că acum sunt actriţă, nu? Am turnat un film super! Se numeşte Californian Bitches[11].

Atât avu timp să spună Malko înainte ca ea să dispară în salon:

— Unde este Sharnilar?

— Ultima dată când am văzut-o, strigă Mandy, se legăna pe vela mare de pe puntea din spate!

Chris dispăru împreună cu ea sub puntea velierului. Milton Brabeck era atât de dezgustat, încât îi venea să tragă pe loc un glonţ în capul căpitanului.

— Ce să facem cu ăsta? îl întrebă pe Malko. Îl aruncăm din nou în mare?

— Nu, zise Malko. Să vină cu noi.

Căpitanul se ridică neînţelegând nimic, furios la culme. Stoarse cascheta udă şi veni lângă Malko.

— Pentru Dumnezeu, cine sunteţi?

— Un prieten de-al doamnei Khasani, spuse Malko. Dar vă asigur că nu-i vrem nici un rău.

Ocoli salonul şi veni în faţă, zărind în trecere o tânără cu tenul măsliniu, goală-goluţă, care stătea la plajă pe punte. O pânză enormă trosnea în bătaia vântului. Pânza care era prin-să de catargul de la artimon era lăsată liberă în partea de jos. Imensa pânză era legănată de briză ca un enorm steag negru, care contrasta cu albastrul cerului. Era o imagine feerică. Cineva îşi improvizase un soi de balansoar de unde urmărea mişcările pânzei care, când urca la zece metri în văzduh, când aluneca în mare pentru o baie improvizată.

Era o femeie care avea pe ea doar un slip negru. Părul lăsat liber flutura în vânt, adăugând imaginii un farmec aparte. Malko îşi duse mâinile pâlnie la gură şi o strigă:

— Sharnilar!

Dar nu primi nici un răspuns. Femeia stătea cu spatele la mare şi nu îl auzea. Ea se aruncă într-o jerbă uriaşă de spumă, apoi ieşi la suprafaţă, ţinând picioarele la orizontală, apoi se

[11] Uşuraticele californiene (n.a.)

scufundă din nou. Ieşi şi se aşează în balansoar. Milton Brabeck se aplecă spre Malko.

— Vreţi să vedeţi cum rup frânghia cu un glonţ?

— Nu-i frumos, spuse Malko. Trebuie să aşteptăm până termină să se dea în leagăn. O strigă din nou, dar cu acelaşi rezultat. Căpitanul, care se mai domolise, îi propuse:

— Mă duc să aduc o portavoce.

Se îndreptă spre pasarela care ducea pe puntea de comandă. Malko se întreba cum îl va primi Sharnilar. Prezenţa lui Man-dy putea să uşureze într-un fel lucrurile. Ce legătură avea fos-tul fotomodel cu văduva aiatolahului? Nu era o poveste prea tristă...

Tânăra era foarte aproape de el, nemişcată pe fundalul cerului senin. O strigă din nou. Dar aceasta plonjă în apă cu o mişcare graţioasă, atinse suprafaţa mării îritr-o jerbă de spumă, apoi se ridică la suprafaţă. Deodată păru că îşi pierde echili-brul exact când efectua încă un plonjon şi căzu în apă mai în-tâi cu capul, în timp ce frânghiile înnodate se dădură înapoi. Milton izbucni în râs.

— Ce cap a dat!

Dar nu era de râs. Malko privea silueta care plutea în apă. Căpitanul se duse să o ajute să urce la bord. Dar, în mod curi-os, ea nu se grăbea să revină la suprafaţă, iar părul negru plu-tea în jurul ei ca o uriaşă aureolă neagră. Deodată, marea că-pătă o culoare bizară. Malko înţelese imediat despre ce era vorba: era sânge!

Atunci îşi dădu seama că, în momentul în care tânăra căzu-se, el a auzit în depărtare ceva care semăna cu o împuşcătură Se trăsese în ea de pe ţărm, de la o distanţă de aproximativ trei sute de metri! Probabil cu o puşcă cu lunetă...

— God damn it! mormăi Milton care venise lângă el.

Malko îşi luă avânt şi se aruncă în apă peste bastingaj. Ieşi la suprafaţă aproape de trupul tinerei şi o apucă de gât. Fata era cu faţa în apă. Zări în spate gaura imensă pe unde ieşise glonţul. O omorâse în mod sigur.

Huruitul motoarelor velierului Excalibur îl făcu să întoarcă capul. Malko ţinea corpul la suprafaţă, în timp ce sângele îi curgea în valuri din rană. Misiunea lui se terminase înainte de a începe. Nimeni nu mai putea să recupereze documentele secrete ale aiatolahului Khasani.

Capitolul VI

Etrava velierului Excalibur se opri la câţiva centimetri de femeia care plutea fără viaţă. Căpitanul se aruncă imediat în apă ca să-l ajute pe Malko. Sângele gâlgâia din rană. Marea îi descoperea întruna locul imens de carne zdrelită pe unde ieşi-se glonţul.

Ajutat de căpitan, Malko reuşi s-o tragă până la partea din spate a vasului. Când o întoarse ca să o ridice pe punte, avu un şoc. Moarta avea trăsături mari, un nas ca o trompetă, iar ochii negri îl priveau fără să-l vadă. Cea care fusese asasinată nu era Sharnilar! Se uită în sus spre Milton care stătea aplecat peste bastingaj.

— Nu este ea! strigă Malko. Haideţi să-l găsim pe cel care a tras.

Fără nici o ezitare, Milton sări peste balustradă direct pe Excalibur, aterizând în patru labe şi pierzându-şi pistolul Mag-num 357. Malko trecu la comandă şi îi spuse lui Tom:

— Ajutaţi-l pe căpitan să aducă pe vapor cadavrul.

Tom sări în apă. Malko împinse înainte cele două manete, iar vasul făcu un salt spintecând valurile. În câteva secunde, atinse treizeci şi cinci de noduri, lăsând în urmă o dâra de spumă albă.

— Unde este Chris? întrebă Malko.

— Cu uşuratica cealaltă! urlă Milton ca să acopere zgomotul motorului. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns.

În aceeaşi clipă, în apropierea etravei ţâşni un jet de apă. Lui Malko i se păru că aude un pocnet surd ditr-o puşcă de cali-bru mare. Milton, care stătea înţepenit pe scaun, întinse mâna şi îi arătă câteva stânci îngrămădite unele într-altele. Pe o dis-tanţă de cinci sute de metri, plaja era întreruptă de blocuri imense de granit care ajungeau în mare, dând impresia unui peisaj selenar.

— De acolo s-a auzit!

Malko accentuă uşor curba vedetei şi mări mai mult viteza. În mai puţin de două minute, ajunseră aproape de stânci. În-cetini brusc, deoarece erau numai corali şi se strecură în zig-zag printre vârfurile ascuţite, apoi ajunse lângă o mică plajă de la marginea stâncilor. Ambală motorul ca să înfigă etrava velierului în nisipul plajei. Opri şi sări din vapor urmat de Milton. Acesta se aplecă şi smulse din tocul de la gleznă un mic Colt pe care i-l dădu lui Malko.

— Luaţi-l, este mai bine decât nimic. Ajunseră la poalele stâncilor. Toate erau pline de grote, de trecători, de şanţuri, de pante abrupte. Semănau cu un şvaiţer.

Malko şi Milton se strecurară într-o crevasă formată între două stânci înclinate una spre cealaltă, care intrau în apă. Ajunseră la un lăculeţ subteran puţin adânc, care avea şi el deschidere la mare. La câţiva centimetri sub apă se distingeau coralii ascuţiţi. Singura ieşire era formată dintr-o pantă încli-nată la patruzeci şi cinci de grade, aproape netedă şi îngrozi-tor de alunecoasă. Începură să o coboare, ajutându-se de mici-le cavităţi, lipiţi de peretele de stâncă precum muştele. Era ui-mitor, căci ai fi crezut că eşti pe munte... Malko ajunse primul în vârf, o mică platformă stâncoasă de unde cobora un perete spre alt mic lac interior. Se pregătea să coboare în partea cea-laltă, când auzi o împuşcătură. O bucată de stâncă se dislocă la câţiva centimetri de el. Milton trase două focuri de armă spre rocile negre din dreapta lor şi strigă:

— Adăpostiţi-vă!

Malko nu avea de ales. Se rostogoli pe panta stâncoasă cu riscul de a-şi rupe şira spinării şi ateriză într-o baltă cu fundul nisipos, un soi de piscină naturală. Două gloanţe mai smulse-ră bucăţi de stâncă, apoi Milton reuşi să traverseze creasta şi să facă acelaşi lucru ca Malko. Uzi până la piele, cei doi se pri-viră. Se găseau într-o pâlnie. Dacă adversarii se urcau pe creastă - ceea ce se va întâmpla foarte curând - puteau să-i ochească exact ca într-un poligon de tir... Deodată, Malko zări în umbră un culoar îngust chiar pe sol, care se afunda între două stânci. Intră. Culoarul era extrem de mic. rece, dar ime-diat fu nevoit să se târască fiindcă asperităţile îi zgâriau spate-le.

— Vin după noi! strigă Milton.

Devenea un coşmar. Culoarul se mai lărgi, iar Malko ajunse din nou la o baltă descoperită. Însă bucuria nu dură mult: nu exista nici o ieşire, doar nişte pereţi aproape verticali. Ar fi tre-buit să fie o insectă ca să se poată căţăra...

— Să ne întoarcem, spuse Malko, aici se înfundă.

În acel moment, auziră focuri de armă înfundate şi un glonţ ricoşă într-o stâncă. Din vânători, se transformaseră în vânat. Mai bine înarmaţi decât ei, adversarii lor nu ezitau să vină du-pă ei. Milton trase la întâmplare pe culoar. În acest spaţiu în-chis, împuşcătura trasă din Magnum 357 fu asurzitoare. Chiar dacă ar

bloca culoarul, adversarii puteau să ocolească şi să le arunce o grenadă în acel puţ şi aveau tot timpul să fugă.

Malko încercă să escaladeze peretele cel mai puţin vertical, dar fu nevoit să renunţe imediat. Ar fi trebuit să aibă ventuze în palme şi pe tălpi. Blocurile colosale din piatră păreau că sunt pe cale să-i strivească. Bălăcindu-se în băltoacă, Malko descoperi brusc sub apă o falie între două stânci. Puse revol-verul jos şi plonjă în apa neagră, străbătu vreo doi, trei metri, apoi reveni la suprafaţă. Spre marea lui surpriză, ajunse într-o grotă umedă care adăpostea un lac subteran. O rază de lumi-nă răzbătea printr-o fantă dintre două stânci, dând la iveală un drum subteran care se afunda între cei doi pereţi. O posibi-lă ieşire! Se duse după Milton care îi spuse că auzise două fo-curi de armă trase din culoar...

— Să încercăm pe aici, spuse Malko în timp ce îşi lua revol-verul.

Nu ştiau unde vor ajunge, s-ar putea ca şi acest drum să se înfunde... Intrară iarăşi într-o grotă, iar Malko plonjă în cu-loar, dispărând sub stâncă, zgâriindu-şi spatele în trecere. Apa era rece şi nu putea să vadă mare lucru. Culoarul mergea în continuare pe sub stânci, fără să-i poată zări capătul. Îl du-reau plămânii. Înotând în continuare, se străduia să calculeze până unde puteau ajunge înainte de a se întoarce. Acum era întuneric beznă. Deodată, îşi dădu seama că nu putea să se în-toarcă! Nu mai avea destul aer în plămâni! Risca să moară îne-cat ca un şobolan.

Singura şansă era să meargă înainte până când găsea o ieşi-re.Îşi adună toate forţele, se sprijini de fund cu ambele mâini şi, bătând apa cu picioarele, se strecură eliberând puţin aer din plămâni. Tâmplele îi zvâcneau şi fu nevoit să deschidă gura, simţind imediat gustul sărat al apei şi se gândi că se va sufoca. Zări brusc o lucire în faţa lui. Cu un efort disperat, îna-intă cu gura plină de apă şi atunci ajunse la suprafaţă!

Nu avu răgazul să admire peisajul, căci un val imens îl lovi drept în faţă. Tuşi, se sufocă, alunecă pe stâncă şi căzu în apă.

Când valul se retrase, reuşi să pună piciorul şi să se agaţe de stânca udă. Dăduse din nou de mare, după ce străbătuse tot masivul stâncos.

Se întoarse. Unde era Milton? Măcar de-ar fi putut trece! În spatele lui, peretele de stâncă părea ca un acoperiş, ceea ce îl

proteja de eventualii urmăritori. Valurile se spărgeau de stân-ci şi de recifurile de corali. În depărtare, se zărea silueta velie-rului Stormy Weather, pe care fusese împuşcată femeia chiar sub privirile lui, şi alte nave ancorate în golf. Tuşea, scuipa, dar încet, încet, îşi recăpătă suflarea. Pândea culoarul subte-ran. Deodată văzu bule de aer care urcau la suprafaţă, apoi apăru şi Milton cu ochii roşii ca de iepure siberian. Mai mătă-hălos decât Malko, acesta rămăsese doar cu nişte zdrenţe pe el. Şi el respira cu gura deschisă fiindcă se sufoca. Malko în-tinse mâna şi îl ajută să se urce pe stânca alunecoasă. Cei doi rămaseră acolo câteva clipe, ca să-şi tragă sufletul.

— Unde sunt? întrebă Malko în sfârşit.

— Nu ştiu, făcu Milton. Cred că s-au întors când au văzut că le scăpăm.

Malko privi stâncile înghesuite unele în altele care îi încon-jurau. Într-o parte, se vedea ca o posibilă trecătoare, sărind de pe un pietroi pe altul.

— Dacă ne urcăm acolo, avem o vedere de ansamblu, spuse Malko. Am putea să-i luăm prin surprindere...

Abia îşi recăpătaseră suflul. Începură să escaladeze peretele, agăţându-se de imensele stânci alunecoase şi aproape vertica-le. În câteva clipe, fură lac de sudoare, iar plămânii îi ardeau.

Venit tocmai din Caraibe, Malko nu-şi închipuise că va face şi alpinism... Cu cât înaintau mai mult, cu atât vedeau mai clar masivul care îi înconjura, cu faliile, cu platformele şi cu lacurile lui interioare. Nu era nici ţipenie de om, însă, în acest labirint, adversarii puteau să fie la câţiva paşi de ei, ascunşi, pândindu-i la cotitură. Un lucru îl intriga: Virgin Gorda era o insulă extrem de mică, prin urmare, riscau să fie încolţiţi. Tre-buia să existe o cale de scăpare, vreo ambarcaţiune, ceva... În-să ei nu vedeau nimic. Malko se opri gâfâind. Deodată, privi-rea se opri la o falie oblică. Era un petic de nisip ce despărţea două grote. Zări o umbră care o străbătu rapid cu o puşcă în mână. Malko îndreptă spre ea revolverul şi, în clipa în care apărea încă o umbră, trase. Auzi un ţipăt de durere, iar omul dispăru după stânci.

— Ce, ce s-a întâmplat? întrebă Milton când ajunse lângă el.

— Sunt dedesubt, zise Malko, trebuie neapărat să-i încolţim. Să coborâm pe aici...

Adversarii lor se strecurau probabil prin labirintul de galerii subterane care traversau stâncile. Malko şi americanul se lan-

sară într-o cursă disperată pe stânci, sărind ca nişte iezi din piatră în piatră, ca sa ajungă cei dintâi la capătul masivului. Până la urmă, toate tunelurile ajungeau pe plajă sau în mare.

Aproape că ajunseseră la marginea stâncii, când auziră de-desubt un huruit de motor ce venea dinspre mare. Înaintară cât putură de mult pe platformă şi văzură un Zodiac negru care ieşea dintre stânci, puţin mai în stânga lor, care se în-drepta spre larg. La bord erau trei bărbaţi. Unul era la coman-dă în partea din spate, unul stătea culcat pe podea, probabil cel împuşcat de Malko, iar cel deal treilea ţinea puşca. Se zări-ră cu toţii în aceeaşi clipă. Cel cu puşca o îndreptă spre ei şi trase. Pocnitura din imensa carabină sperie fregatele, iar un glonţ ricoşă la câţiva metri de ei cu un scrâşnet îngrozitor. Malko şi Milton nu ripostară, căci distanţa era prea mare. Băr-batul mai trase încă două focuri de armă, dar gloanţele trecu-ră departe de ei. Malko urmărea cu privirea Zodiacul care se îndrepta spre sud.

— Unde se duc imbecilii ăştia? întrebă Milton care îşi încăr-ca pistolul.

— La un vapor mai mare, spuse Malko, sau acasă.

Zodiacul rămăsese doar un punct când se opri lângă un va-por alb ancorat. De la această distanţă, era imposibil să distin-gă ceva.

— Să coborâm, zise Malko, trebuie să identificăm vaporul.

Cu Excalibur, îl ajungeau în trei minute. Cei doi se lansară într-o cursă disperată ca să ajungă pe plaja unde lăsaseră am-barcaţiunea. Fu cât pe ce să-şi rupă gâtul, dar ajunseră în sfâr-şit pe plaja unde îşi lăsaseră vedeta. Dar se opriră brusc înju-rând de mama focului. Împins de valurile puternice, Excali-bur se împotmolise de tot în nisip.

Vreo douăzeci de turişti în vârstă cu toţii, adunaţi de Malko, roşii la faţă ca racul, împingeau şi trăgeau în cadenţă, de parcă ar fi tras la galere. Nu se aşteptaseră la un asemenea chin... Malko nu slăbea din ochi vaporul alb care se zărea în depărta-re. Nu se mişcase încă, însă era vorba doar de câteva minute.

— Toţi odată! urlă Milton Brabeck.

Cu hainele făcute zdrenţe, arăta de nota zece. Cu un ultim efort,aplecaţi spre coca greoaie, turiştii reuşiră să urnească partea din spate a vedetei şi s-o repună în apă. Un val desă-

vârşi operaţiunea, iar Excalibur începu să plutească din nou, deşi etrava îi rămăsese în nisip.

— Suiţi-vă, o ţin eu! îi strigă Milton lui Malko.

Acesta se urcă pe vedetă. Măcar de nu s-ar fi stricat elicele prea tare. Un val veni din nou la mal şi săltă vaporul. Milton, încovoiat pe nisip, împinse cu toată puterea, iar Excalibur începu să plutească iar printre corali, iar el stătea agăţat de prova.

Malko porni şi cele două motoare scrâşniră. După treizeci de secunde, se îndreptau cu toată viteza spre larg, lăsând în urmă o dâră enormă de spumă albă.

— Priviţi! strigă Malko. Pleacă!

Într-adevăr, vaporul pe care îl urmăreau începuse să se deplaseze.

— O să-l ajungem, spuse Malko.

Excalibur era mai rapid decât oricare alt iaht. Malko verifică dintr-o privire rezervorul de benzină. Era plin. Vaporul alb se mişca pe lângă coasta ce cotea spre vest şi se termina cu un cap, dar ei aveau viteză mai mare decât el. Dacă îl ajungeau din urmă, riscau să dea peste un armament care întrecea cu mult revolverele lor, însă obiectivul principal era să identifice ambarcaţiunea, nu să o ia cu asalt... Şi acesta mergea cu viteză destul de mare, dar nu la fel ca Excalibur.

Malko îşi făcu socoteala că într-un sfert de oră l-ar fi putut ajunge. Ridică privirea şi văzu un imens front negru de furtu-nă care se îndrepta spre ei din Sir Francis Drake Channel. Brusc, vaporul începu să fie legănat de valuri. Marea devenea agitată. Era una dintre numeroasele rafale care se abăteau aici în acest anotimp. După două minute, începură să cadă primii stropi de ploaie. Cât ai bate din palme, se dezlănţui potopul. Excalibur nu avea nici o copertină. În loc să se îndrepte spre nord, iahtul alb mergea către vest, spre insula Tortola. Se apropiaseră şi mai mult, iar Malko reuşi să distingă mai multe amănunte: trebuie să fi avut vreo sută de picioare, părea ultra-modern, cu cele două domuri de comunicaţii prin satelit.

Acceleră şi mai câştigă câţiva metri. Distanţa dintre cele două ambarcaţiuni se micşora din ce în ce mai tare. Puntea din spate era tot pustie, de parcă nimănui de pe acel iaht nu-i păsa de urmăritori.

Ploaia se înteţea formând un impresionant zid cenuşiu. Mal-ko şi Milton se aflau la comenzi, cu ochii iritaţi din cauza apei sărate, uzi până la piele şi înjurând vremea. Deodată, coca în-cepu să vibreze sub loviturile surde, un val imens măturâ toa-tă etrava udându-i şi aruncând o cantitate mare apă în partea din spate. Acum ieşeau de la adăpostul Capului Colison şi trebuiau să înfrunte hula Canalului Drake. Malko se şterse la ochi şi cercetă cu privirea partea din spate a iahtului alb. Dis-tingea tăblia pe care era scris numele, dar nu reuşea să desci-freze nimic. Trebuia să se mai apropie cu câţiva mteri.

Iahtul nu părea deranjat de vremea urâtă. Alte valuri şi mai mari năvăliră în partea din faţă a vaporului, udând parbrizul şi împroşcându-i cu apă sărată pe Malko şi pe Milton. Furios la culme, Malko fu nevoit să încetinească. Ploaia era atât de deasă, încât nu vedeau nimic mai departe de treizeci de metri. Merse în continuare la întâmplare în aceeaşi direcţie. După vreo douăzeci de minute, ploaia începu să se mai domolească, iar marea să se calmeze. Vizibilitatea se ameliora şi ea, permi-ţându-i lui Malko să folosească puterea motoarelor la maxi-mum. Cercetă depărtarea. Se aflau chiar în mijlocul Canalului Drake, între Virgin Gorda şi Tortola, însă iahtul alb dispăruse.

În faţa lor se zărea extremitatea estică a insulei Tortola, iar în spate, coasta golaşă a imensei insule. Iahtul alb putea să se ascundă într-unul dintre numeroasele golfuleţe, ori putea foarte bine să-şi continue drumul în linie dreaptă spre St. John. Sau, dimpotrivă, să schimbe direcţia către nord ca să ocolească Tortola şi să se ducă Dumnezeu ştie unde. În aceas-tă zonă, existau o mulţime de insuliţe. Malko verifică indica-toarele de combustibil. Acesta ajunsese la jumătate. Excalibur era nesătul. Dacă îşi continuau drumul, riscau să rămână fără benzină.

Nici măcar nu aveau radio. Furios la culme, fu nevoit să se resemneze şi să se întoarcă spre Virgin Gorda. Vremea se ameliora, iar furtuna trecuse. Când zăriră Stormy Weather, soarele strălucea deja. Chris Jones, căpitanul şi doi marinari se uitau după ei aplecaţi peste bastingaj.

— Pentru Dumnezeu, pe unde aţi umblat? întrebă Chris.

— Dar tu? îl apostrofă Milton furios. Te-am strigat mai de-vreme.

Chris Jones se făcu stacojiu la faţă.

— Idioata asta a ascuns cheia de la cabină... Nu a vrut să mi-o dea.

Uitătura lui Milton spunea mai mult decât oricare alt răs-puns.

— Ucigaşii au fugit cu un vapor pe care l-am urmărit, îi explică Malko. A dispărut fiindcă i-a favorizat vremea urâtă. Nu am reuşit să-i vedem nici măcar numele.

Se duseră pe puntea vasului Stormy Weather, uzi leoarcă, epuizaţi şi furioşi. Cadavrul femeii împuşcate zăcea în partea din faţă, ascuns sub o cuvertură. Mandy Brown apăru îmbră-cată într-un chimonou scurt, extrem de excitant, vizibil încân-tată de momentul de intimitate petrecut cu Chris Jones. Veni lângă Malko şi observă:

— Ciudat, de fiecare dată când te întâlnesc, mai moare cineva. Malko nu avu răgazul să-i răspundă la această observaţie plină de adevăr, căci auzi în spatele lui o voce glacială:

— Ce căutaţi pe acest vapor?

Se întoarse. O femeie tocmai ieşise din salon. Era impozantă. Părul lung şi negru îi cădea în valuri peste umeri, era îmbră-cată numai cu un slip auriu care mai mult îi accentua forma sexului decât i-o ascundea, avea pielea cafenie şi netedă, ne-bronzată, sânii plinuţi şi fermi, iar picioarele nu se mai termi-nau. Avea figură de top-model, cu gura cărnoasă, nasul fin şi pometii înalţi. Nici măcar bucăţica de pânză neagră prinsă cu un şnur fin auriu care îi acoperea ochiul stâng nu reuşea să o urâţească.

Privirea lui Malko se opri la mâna dreaptă în care ţinea un pistol Beretta 92 placat în întregime cu aur, îndreptat spre el, iar expresia din ochiul valid de un sublim albastru-cobalt nu avea nimic blând. Privirile se întâlniră o clipă, iar Sharnilar Khasani adăugă pe acelaşi ton rece:

— Vă dau un minut ca să părăsiţi nava. Dacă nu, vă trag un glonţ în cap.

Capitolul VII

Malko rămase încremenit ca o statuie, încercând să cântărească riscul pe care îl reprezenta această tânără încântătoare. Îi căută privirea în unicul său ochi, dar citi o furie neprefăcu-tă. Cel puţin se uita la el. Experienţa îl învăţase de-a lungul timpului că oamenii care se pregătesc să ucidă se uită la locul în care vor să tragă. Dar nu este întotdeauna valabil. Sharnilar Khasani era la capătul răbdării. Vibraţiile din vocea ei puţin cam ascuţite şi

pline de nelinişte dovedeau acest lucru. Piedi-ca pistolului Beretta era ridicată, cocoşul armat iar degetul pus pe trăgaci. Era nevoie doar de o apăsare uşoară ca să pri-mească opt grame de plumb direct în piept. După ceea ce se petrecuse, Sharnilar nu se mai formaliza. Toată lumea rămăse-se înmărmurită.

— Am venit ca să vă protejez la cererea autorităţilor ameri-cane, zise Malko pe un ton egal. De altfel, aceşti doi oameni pe care îl cunoaşteţi sunt...

— Plecaţi de-aici! ordonă pe un ton sec Sharnilar Khasani. Malko îi aruncă o privire lui Chris Jones. Gorila pusese picio-rul drept pe un odgon din oţel ce întărea bastingajul, iar dege-tele se aflau la câţiva centimetri de micul toc pe care îl avea la gleznă. Sharnilar nu ştia ce pericol mare o ameninţa. Un sin-gur lucru îl intriga pe Malko: de ce tânăra îl primea în acest mod? Mandy Brown se aşează curajoasă între ei

— Sharnie, începu ea, îl cunosc pe omul ăsta, este un prieten şi un tip OK.

Sharnilar o îndepărtă destul de brutal cu mâna stângă, fără să mişte arma nici măcar un centimetru.

— Tu să nu te amesteci sau pleacă cu el, îi aruncă ea. Mandy tăcu plină de ciudă. Malko nu vedea cum să iasă din această situaţie idioată şi periculoasă.

— Sharnilar, interveni el, noi ne-am mai întâlnit la balul dat de Crucea Roşie, la Monte Carlo. Eraţi cu un prieten italian. Vă mai amintiţi? Atunci, am vrut din tot sufletul să vorbesc cu dumneavoastră, dar a fost imposibil.

În ochiul ei de un albastru-cobalt zări o lucire de incertitudi-ne. Fiind tulburată de moartea prietenei sale, Sharnilar nu-l recunoscuse pe Malko. Incertitudinea se transformă în mirare, apoi privirea căpătă o nuanţă mai caldă şi întrebă nevenindu-i să creadă:

— Cum? Dumneavoastră sunteţi prinţul austriac care...

— Eu sunt, aprobă Malko.

— Dar ce căutaţi cu aceşti...

Ea se abţinu, însă calificativul pregătit pentru cele două go-rile în mod sigur nu era prea blând. Căpitanul fu nevoit să se resemneze.

— Oamenii aceştia sunt aliaţii mei fideli, îi explică Malko, şi au venit ca să vă asigure o protecţie eficientă. Ceea ce s-a în-

tâmplat adineauri dovedeşte pur şi simplu că ultimatumul pe care l-aţi primit la telefon este extrem de serios.

— Ultimatumul? Aplecă puţin ţeava pistolului.

— Vor să mă şantajeze, nu? Prietenii dumneavoastră americani! Ei au pus totul la cale. Iar eu, naivă cum sunt, am cerut protecţia agenţilor FBI! Nu au ridicat un deget în Hudson Street. M-au lăsat pradă masacrului. Iar acum, chiar în clipa în care aţi venit, ca din întâmplare, mi-au omorât prietena.

Era extrem de sinceră. Îngrozit, Malko înţelese că ea îl considera complicele celor care îi împuşcaseră prietena. Era o nebunie.

— Ceea ce susţineţi este o aberaţie, se apără el. Nu am reuşit să vin mai devreme ca să împiedic acest omor, deşi noi i-am urmărit pe ucigaşi. Dacă vremea era mai bună, îi prindeam. Cei care sunt pe urmele dumneavoastră nu au nimic de-a face cu America.

Se lăsă un moment de tăcere. Sharnilar Khasani părea să ezite. Mandy reveni la atac:

— Îl cunosc, repetă ea. Şi pe ceilalţi doi. Sunt tipi cumseca-de. Poţi să-i crezi.

Sharnilar lăsă uşor umerii în jos. Momentul critic de tensiu-ne trecuse. Lăsă în jos braţul în care avea pistolul.

— Foarte bine, spuse ea cu voce obosită. Haideţi să vă ex-plic. Tot cu arma în mână, ea intră în salon. Numai Malko o urmă până la o canapea imensă albă sub formă de colţar în care se aruncă. Puse pistolul într-un sipet din catifea închis şi el într-o casetă de cristal, apoi îşi aprinse o ţigară pe care o luă dintr-o superbă tabachera din malahit cu colţurile din aur ma-siv.

— De unde aveţi acest pistol? o întrebă Malko să mai destindă atmosfera

— De la Bijan, spuse ea. Este mai drăguţ decât o armă obişnuită şi costă doar zece mii de dolari.

La preţul ăsta ar fi putut face rost de un cargou plin cu Kalaşnikovuri de la oricare negustor de arme priceput, însă Bijan era magazinul cel mai cunoscut din lume.

— Să începem cu începutul, zise Malko. Cine era femeia aceea?

— Norma Deyer, o prietenă de-a mea, îi explică Sharnilar cu vocea gâtuită de emoţie. A stat în locul meu pe punte, dar sunt

sigură că cel care a tras nu a greşit. Pur şi simplu a vrut să mă sperie...

— Vreţi să spuneţi că au ucis-o cu sânge rece doar ca să vă intimideze?

Deodată, Sharnilar ridică pătratul negru care îi acoperea ochiul stâng, iar lui Malko i se făcu rău.

— Asta nu se cheamă tot indimidare? În ziua aceea, priete-nii dumneavoastră au fost acolo.

— Prietenii mei?

— În fine, americanii.

Un steward în livrea albă apăru şi îi întrebă dacă doreau să bea ceva. Malko ceru o votcă, iar Sharnilar un coniac. Stewar-dul aduse o sticlă de Gaston de Lagrange şi un pahar pânte-cos pe care erau scrise cu litere aurii iniţialele lui Sharnilar. Tânăra nu îi lăsă timp coniacului să se încălzească şi îl dădu dintr-o dată pe gât. Era un sacrilegiu. Îl umplu din nou. De data asta, îl ţinu în palme şi întrebă:

— Dar mai întâi, spuneţi-mi cine sunteţi? Malko îşi permise sâ surâdă.

— Dar ştiţi, i-aţi întrebat pe vecinii noştri de masă, la Monte Carlo. Sunt prinţul Malko Linge

— Nu asta v-am întrebat. Ce căutaţi aici? În ce scop?

— Colaborez câteodată cu unele servicii americane, îi expli-că Malko. Mi s-a cerut să vă contactez.

Ochiul albastru-cobalt căpătă o irizaţie rece ca de mineral şi rămase dintr-o dată fix.

— De aceea mă priveaţi în acel mod la Monte Carlo?

— Atunci nu ştiam cine sunteţi, spuse el cu sinceritate. Eraţi foarte frumoasă. Nici acum nu mi-am schimbat părerea, adău-gă el cu cel mai încântător surâs de care era în stare.

— Mulţumesc, zise ea sec. Cu alte cuvinte, vreţi să vă culcaţi cu mine. Dar nu e momentul. Mai ales cu un trimis al ameri-canilor.

Goli iarăşi paharul. Stewardul se făcuse nevăzut, iar Malko îi turnă o porţie zdravănă de Gaston de Lagrange. Mâinile lungi ale tinerei tremurau uşor.

— De ce credeţi că americanii sunt vinovaţi de ceea ce vi s-a întâmplat? o întrebă el după aceea.

Sharnilar trânti paharul, vărsând puţin coniac, devenind din nou virulentă:

— Dar este evident!

— Nu-i adevărat, o contrazise Malko. Sunt iranienii pe care i-a înşelat soţul dumneavoastră, nicidecum americanii.

— Aşa este, recunoscu ea. De luni de zile mă hărţuiesc şi mă ameninţă. Primesc telefoane, scrisori anonime, mesaje transmise prin prieteni comuni. Numai că nu au făcut nimic.

— Poate au schimbat tactica, spuse Malko. Îi aruncă o privi-re plină de milă.

— Când am ajuns la New YorK, am primit o invitaţie ciuda-tă. Un bărbat care se dădea drept un înalt funcţionar în Departamentul de Stat voia să mă întâlnesc cu el să discutăm o problemă serioasă. Am acceptat să iau masa cu el. Mi-a explicat că guvernul american spera să intre în mod discret în posesia documentelor lăsate de soţul meu. Dacă acceptam să i le dau, poliţia americană îmi garanta să mă protejeze de represaliile iranienilor. Şi că aş putea obţine un paşaport american, iar guvernul îmi va fi etern recunoscător... O porcărie!

— Ce i-aţi spus?

— Că trebuie să mă gândesc. Bărbatul mi-a promis că până atunci va aranja cu FBI-ul să mă protejeze. Efectiv din acea zi, am observat că mă supraveghează cineva. Erau americani.

— L-aţi revăzut pe acel om?

— Am vrut să-i telefonez la numărul pe care mi-l lăsase. Dar nimeni nu îl cunoştea. El m-a sunat. I-am spus că intenţionez să colaborez cu el.

— De ce?

— Fiindcă ştiu foarte bine că se vor folosi de documente, iar iranienii vor turba de furie. Erau în stare să mă omoare. În plus, după opt zile, am căzut victimă acestei agresiuni... Nu credeţi că este o coincidenţă ciudată? Cu atât mai mult cu cât eram sub protecţia FBI-ului?

Vocea îi deveni mai ascuţită. Cu un gest maşinal şi patetic îşi acoperi ochiul cu peticul din pânza neagră care se mişcase puţin de la locul lui.

— Dar a fost ucis un agent FBI, observă Malko. Sharnilar ridică din umeri.

— Bullshit! L-au sacrificat ca să ne înşele încrederea.

Malko îşi mai turnă puţină votcă năucit şi furios. Micuţii lui prieteni de la CIA îi ascunseseră faptul că o vizitaseră pe apetisanta văduvă a aiatolahului... şi ce îi propuseseră. I-au în-

drugat gogoşi de la bun început... Cu toate astea, îi cunoştea destul de bine pe agenţii din CIA ca să-şi dea seama că nu aveau nici un amestec în Hudson Street.

— Am aflat de anchetă, spuse el. Atacatorii au fost iranieni. S-a stabilit că erau partizani ai lui Khomeiny. Acest lucru a fost confirmat de un iranian refugiat la New York.

Sharnilar se strâmbă cu scepticism.

— Ştiu toate astea, recunoscu ea. Dar americanii puteau să-i influenţeze. Am toate motivele să cred că este cazul...

O muzică zgomotoasă izbucni pe punte. Trebuie să fie Man-dy care voia să destrăbălеze gorilele. Vântul se oprise, iar soa-rele strălucitor scălda salonul într-o lumină caldă. Luxul ex-traordinar al acestui velier îmbia la toropeală şi la dragoste. Malko o studia atent pe Sharnilar care stătea picior peste pi-cior, cu bustul drept, uitând parcă de faptul că era aproape dezbrăcată. Într-adevăr, era o femeie superbă, în ciuda muti-lării pe care o suferise. Ea îi surprinse privirea, iar ochiul de cobalt se îmblânzi.

— Nu mă credeţi! spuse tânăra. Ei bine, o să vă dezvălui ce-va. De la moartea soţului meu, am păstrat legătura cu Tehera-nul prin câţiva intermediari de încredere. După atacul căruia i-am căzut victimă la New York şi după ultimatumul care a urmat, i-am transmis aiatolahului Khomeiny că manevrele lui riscau să aibă un efect total contrar celui scontat. După aceea, am primit un mesaj de la el prin care mă asigura că nu avea nici o legătură cu atentatul. Fireşte că spera să returnez banii luaţi de la Revoluţie, însă nu a trimis niciodată un comando de ucigaşi pe urmele mele...

— Şi el şi Kadhafi mint de îngheaţă apele...

— Poate, zpuse ea, dar eu nu cred.

Soarele începea să apună, în curând se întuneca.

— Singurul mod de rezolvare a acestui diferend, zise Malko, este să-i găsim pe ucigaşi. Cred că se vor întoarce. Sunteţi de acord să rămân la bord împreună cu prietenii ca să încercăm să-i prindem dacă vor veni?

Ea se îmblânzi din nou.

— Ce doriţi în schimb?

— Nimic, spuse el. Doar să vă protejăm. Pe urmă, când vă veţi da seama de bunele mele intenţii, vom relua discuţia.

Sharnilar râse de complezenţă.

— Cel puţin sunteţi sincer! Să ştiţi că nu voi divulga nici un secret. Rămâneţi, dacă vreţi. Cred că prietena noastră Mandy este nerăbdătoare să vă revadă...

— Sper că nu vă întoarceţi la Little Dix Bay, spuse Malko. Aici este mult mai uşor să vă protejăm. Aţi putea trimite Exca-libur ca să ne ia bagajele şi lucrurile de care aţi putea avea ne-voie?

— Dacă vreţi, admise ea. Trebuie să anunţăm şi poliţia pentru Norma.

— Prietenii mei se vor ocupa de căpitan. Acum duceţi-vă să vă odihniţi.

Sharnilar se ridică. Părea mult mai relaxată.

— Cinăm peste două ore, spuse ea. Ţinută obişnuită. Vă voi prezenta o altă prietenă de-a mea, Shaba.

— Cred că am zărit-o în treacăt, zise Malko. Făcea plajă.

— Goală-goluţă, completă Sharnilar. Aşa se descarcă. Pe curând.

Îşi luă paharul şi sticla de coniac şi dispăru sub punte. Mal-ko o urmărea cu privirea. Şoldurile erau la fel de somptuoase ca în amintirea lui. Între aceste trei splendide creaturi şi moar-tea care îi pândea, croaziera pe Stormy Weather nu se anunţa chiar atât de tristă.

Salonul era luminat de două sfeşnice mari cu cinci braţe, aşezate pe o masă lângă o banchetă în formă de "U". Chris Jones şi Milton Brabeck atacau a doua sticlă de J & B. Ca să abandoneze supravegherea pe punte, ar fi trebuit să-i violeze şi Malko se jurase că marinarii de pe Stormy Weather îl vor anunţa dacă vor observa prin apropiere vreo ambarcaţiune suspectă.

Scara fusese ridicată, la fel şi platforma din spate, aşa că ar fi nevoie de cângi ca să poată urca cineva la bord. Apele liniştite ale Golfului Taylor erau scăldate într-un splendid clar de lună şi se vedea aproape ca ziua. În depărtare, scânteiau luminile din Virgin Gorda. O vedetă a poliţiei venise după cadavrul Normei Dyer care se odihnea acum la morga spitalului din Virgin Gorda. Datorită unui telefon oportun din partea agen-ţilor FBI şi depăşită de această crimă brutală, poliţia din insulă nu fusese prea curioasă. Sharnilar se întoarse către Malko cu paharul plin de şampanie şi zise:

— Să bem pentru regăsirea noastră!

Malko ciocni paharul cu al ei. Toată tensiunea provocată de drama petrecută în această după-amiază se risipise, iar ea îşi

etala o ţinută cam ciudată: purta o bluză din mătase prin care se vedeau sfârcurile şi un şort ca de boxer tot din mătase de culoarea ochiului, prinsă în talie cu o curea lată din elastic. Picioarele păreau şi mai lungi şi bronzate, un adevărat deliciu.

Mandy Brown, care stătea în dreapta lui Malko, îşi pusese o rochie strâmtă, imitaţie de blană de panteră, care îi venea ca o mănuşă, mulându-se pe fesele rotunde, provocându-i lui Chris Jones o profundă stare de melancolie. Malko simţea coapsa lui Mandy lipindu-se puternic de piciorul lui, lucru ca-re nu o împiedica deloc să-şi odihnească mâna pe genunchiul lui Chris. Între ea şi Milton era un loc liber.

— Shaba mai întârzie, spuse Mandy.

Nici nu termină bine fraza, că pe scara ce ducea la cabine apăru un cap cu părul negru şi cu o figură de arabă get-beget, cu ochi mari şi negri, o gură cu buze groase şi o ţinută inedită: un "body" din paiete negre, cu un decolteu ce oferea privirii un piept enorm, alb ca laptele, iar în jos se mula pe fesele frumoase şi incredibil de cambrate, Aproape pe fiecare deget avea câte un inel. Ca să se aşeze, Shaba se frecă de Milton Bra-beck, pierzând câteva paiete. Pe lângă el, tânăra părea pitică. Judecând după figura americanului, acesta era gata să smulgă cu dinţii toate paietele. Shaba îşi plimbă privirea tulbure pe la toţi mesenii şi rosti cu glas de fetiţă, depărtând buzele cărnoase, dezvăluindu-şi dinţii de canibal într-un surâs dezarmant:

— Îmi pare rău că am întârziat!

La fiecare respiraţie, pieptul părea să-i sară din paiete. Îşi opri privirea neagră asupra lui Malko, iar el avu senzaţia că este golpuşcă.

— Am cunoscut-o pe Shaba la Londra, spuse Sharnilar. Este saudită. Tatăl ei a trimis-o la Londra unde a întâlnit un englez cu care a vrut să se căsătorească. Dar tatăl ei nu a fost de acord, i-a ordonat să se întoarcă în ţară, însă l-a refuzat. Atun-ci, oamenii tatălui ei l-au atras pe logodnic în Arabia Saudită şi l-au decapitat...

Un lucru era cert: acest vapor era plin de văduve. Această amintire tragică nu păru să o tulbure pe Shaba care se repezi cu lăcomie la sufleu. Malko fu nevoit să facă un efort serios ca să-şi aducă aminte că era în misiune şi că, în urmă cu câteva ore, era să moară. Între aceste trei femei seducătoare, cu cei doi

stewarzi, cu rafinamentul de pe vas şi lumina romantică a lunii, era destul de greu să revină la realitate.

— Shaba va locui la New York împreună cu mine, spuse Mandy. Noi două semănăm, şi ea s-a săturat de arabi până peste cap...

Ce ingrată! Faptul că Mandy se scălda în aur se datora în mare parte şeicului din Abu-Dhabi. Uimite, cele două gorile nu mai ştiau la cine să se uite. La fiecare mişcare a lui Sharni-lar, îşi ţineau răsuflarea, aşteptându-se în orice clipă să rămâ-nă cu sânii goi. Milton Brabeck nu prea avea poftă de mânca-re, aţintindu-şi privirea la cele două umflături albe ca laptele ale lui Shaba. De fiecare dată când se întorcea spre Chris, Mandy arbora o asemenea expresie, încât americanul se făcea roşu ca racul. Nu avea scris pe frunte "violează-mă", ci "vio-lează-mă acum". Cât despre mâini, ţi se făcea ruşine de ce pu-tea să facă cu ele.

Milton Brabeck beneficia de o oarecare linişte, deşi prinţesa saudită părea pasională, cu mutriţa ei senzuală, de animal mic, la care se adăugau buzele cărnoase Ochii imenşi, umbriţi de gene lungi, îi aruncau priviri piezişe şi extrem de provoca-toare vecinului ei. Ce atmosferă ciudată! Dineul continuă, ser-vit în mod impecabil de cei doi stewarzi tăcuţi. Mandy căsca cât şapte, iar gorilele începură să moţâie, fiind obişnuiţi să se culce o dată cu găinile.

Sharnilar bea întruna Dom Perignon, la fel ca şi Mandy, ca şi cum ar fi vrut amândouă să-şi spele creierul. Cu cât se făcea mai târziu, cu atât atmosfera era mai încărcată de erotism. Malko era fascinat de coapsele lungi ale vecinei lui. Shaba se unduia pe loc, făcând să-i tremure imenşii sâni albi în ritmul unei melodii raggae ce se auzea din difuzoarele ascunse. Stewarzii serviră cafeaua şi dispărură imediat. Era o ambianţă pe care Malko o cunoştea bine: un soi de exorcism împotriva morţii care îi pândea. Un gând nu îi dădea pace: oare unde se aflau acum asasinii Normei Dyer? Sharnilar se întoarse în acel moment către el.

— Am chef să mă dezmorţesc, spuse ea. Haideţi să luăm Excalibur şi să facem o plimbare.

— Poate să fie riscant, obiectă Malko. Ea ridică din umeri.

— Ei bine, atunci mă duc singură. O luau de la capăt cu problemele...

Capitolul VIII

Milton Brabeck se ridică în timp ce Shaba îl urmărea cu un surâs languros.

— Merg şi eu cu dumneavoastră.

— Nici nu se pune problema, zise pe un ton sec Sharnilar. Încă sunt liberă să fac ce poftesc.

Malko o făcu pe gorilă să înţeleagă dintr-o privire că nu trebuia să insiste. Lui îi revenea sarcina să controleze situaţia. Fără să vrea, Mandy îi veni în ajutor. Se ridică, îl luă pe Chris Jo-nes de mână şi spuse:

— Veniţi amândoi cu mine ca să vă arăt cabinele.

Chris şi Milton dispărură pe scara ce ducea la cabine, urmând-o pe tânăra americană.

— Mandy este întotdeauna scânteietoare, observă Malko.

— Eu cred că nu are gust.

Sharnilar părea din nou enervată. Puse un picior pe banchetă, iar poziţia aceasta îi puse în valoare coapsa somptuoasă şi pielea uşor mată. Malko simţea că tensiunea putea să se încarce brusc şi să se termine cu o confruntare nedorită.

Sharnilar mai goli un pahar de şampanie, apoi luă Beretta placat cu aur şi se ridică. Atitudinea destinsă din timpul me-sei nu fusese decât o aparenţă. Sub privirea tulbure a Shabei, ei se duseră în partea din spate. Luna strălucitoare şi miliar-dele de stele păreau să o apese pe Sharnilar. Stând aplecată peste bastingaj, ea remarcă cu un strop de ironie:

— Am impresia că sunteţi pe gustul prietenei mele Shaba. A lăsat o amintire de neuitat tuturor bărbaţilor care au trecut prin patul ei.

O voce din întuneric întrebă imediat:

— Ce tot spui acolo? Vorbeşti despre mine?

Shaba venise în urma lor, aproape invizibilă în întuneric cu rochia din paiete negre

— Spuneam că ai cei mai frumoşi ochi din lume, preciză Sharnilar.

Tânăra saudită râse încântată, apoi se duse în partea din faţă a vaporului.

— Se duce să se întâlnească cu amantul ei, spuse Sharnilar în şoaptă, de îndată ce fata dispăruse. Pe bucătar. De fiecare dată când fac dragoste, se aude ţipând de plăcere până la St.

Thomas. Într-o zi când a băut mai mult, mi-a povestit că a vi-sat dintotdeauna să fie pătrunsă de un mădular atât de imens...

Această atmosferă supraîncărcată de erotism contrasta atât de mult cu drama petrecută după-amiază, încât Malko se întreba dacă nu cumva greşise vaporul. Silueta unui marinar înarmat cu o puşcă se detaşă o clipă pe cerul senin doar ca să-i aducă aminte de realitate.

— Am chef să mă mişc, repetă Sharnilar.

Se aplecă spre partea unde era amarat Excalibur, aruncă pistolul, încălecă balustrada şi sări pe vapor. Nu putea să o lase singură. Malko sări şi el exact în clipa în care ea pornea motoarele.

Dezlegaseră parâmele şi se îndreptară cu viteză mică spre coastă. Era cald, iar marea părea de ulei. Ajunseră într-un golfuleţ pustiu mărginit de arbuşti cu rădăcinile răsucite, unde nu era nici o locuinţă. O fâşie subţire de nisip strălucea în întuneric. Sharnilar opri motoarele, iar Malko aruncă ancora. Liniştea se aşternu din nou. Tânăra, care stătea în fotoliu cu picioarele pe tabloul de bord, ridică privirea spre cer.

— Ce splendoare, murmură ea.

— Mai povestiţi-mi puţin despre dumneavoastră, îi ceru Malko. Pe întuneric, pătratul negru ce îi acoperea ochiul mu-tilat era şi mai puţin vizibil. Ce oroare să desfigurezi o aseme-nea femeie!

— Oh, povestea mea este foarte simplă. Presupun că ştiţi cum l-am cunoscut pe Hussein Khasani. La început nu mi-a plăcut deloc fiindcă avea barbă. Era atât de insistent, încât am acceptat să ies cu el. A început să-mi ofere bijuterii memaiântâlnite. Mă întrebam de unde avea atâţia bani. În plus, nu mi-a cerut să mă culc cu el... Într-o zi, mi-a mărturisit că deturnase o sumă de bani ce aparţinea guvernului său ca să mă seducă şi că aiatolahul Khomeiny trimisese ucigaşi ca să-l execute. A trebuit să-l ascund.

Cum să scap de el după tot ce făcuse? De altfel, era un tip foarte corect. Timp de mai multe zile, a dormit pe covor. Fi-reşte că într-o noapte am cedat, căci îl găseam atrăgător. După aceea, a fost nesăbuit. Ar fi făcut orice ca să-mi facă pe plac, în afară să-şi radă barba... În final, s-a hotărât să se întoarcă în Iran ca să-i ceară iertare aiatolahului, spunându-i că sunt gata

să mă căsătoresc cu el şi să mă convertesc la religia musulmană.

— Şi aţi făcut-o? Sharnilar ridică din umeri.

— De ce nu? Eu eram atee, iar lui îi făcea realmente plăcere. Un vapor străbătu golfuleţul tulburând liniştea. Se zăreau luminiţele, dar nu venea spre ei. Marea clipocea încetişor în rădăcinile arbuştilor. Sharnilar continuă cu aceeaşi voce calmă:

— Mai târziu ne-am dus la Teheran şi am avut dreptul la binecuvântarea aiatolahului. Apoi ne-am stabilit la Londra. Hussein călătorea tot timpul şi câştiga din ce în ce mai mulţi ba-ni. Eu nu îndrăzneam să mă întorc în Iran din cauza zvonuri-lor atroce care circulau. Într-o zi, el mi-a cerut să închiriez un seif la o bancă în mare secret şi să depun acolo documentele pe care mi le-a încredinţat. Am plecat la Zurich şi am aranjat totul.

— Nu v-a fost teamă?

— Ba da, dar nu aveam de ales. Puţin mai târziu, Hussein m-a anunţat în mare taină că s-a hotărât să părăsească Iranul pentru totdeauna.

— De ce?

Ea ezită puţin, apoi mărturisi:

— Noi aveam mai mulţi bani decât era normal... Mi-a spus tot atunci că a dat o lovitură imensă care ne permite să trăim în lux câte zile vom avea... Dar trebuia să colaborez... Am des-chis conturi la mai multe bănci şi am aşteptat.

— Nu vă era teamă că se va termina rău?

— Hussein îmi explicase că documentele pe care le deţinea îl împiedicau pe Khomeiny să-l pedepsească prea aspru.

— După aceea ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Totul s-a petrecut aşa cum a spus, numai că a existat un mic inconvenient: bomba de la Teheran.

— Iar dumneavoastră v-aţi pomenit cu două sute patruzeci de milioane de dolari, conchise Malko.

Putea să-şi permită numai din dobânzi să cheltuiască două miliarde de centime pe lună şi tot nu ar fi reuşit să le epuize-ze.

Tânărul aiatolah îşi pregătise bine lovitura bazată pe escrocherie adăpostită de şantaj. Dar soarta hotărâse altceva. Făcuse din Sharnilar o văduvă din aur masiv, evident cu câteva mici probleme. Revoluţia iraniană nu adusese decât necazuri şi făcuse multă lume nefericită.

— Cel puţin, oftă Sharnilar, banii ăştia nu au fost folosiţi pentru război...

În fond, ea era o pacifistă convinsă... Un pelican cu zborul greoi trecu deasupra lor şi se aşeză puţin mai departe. Tăcerea se prelungi, iar tânăra părea cufundată în gânduri.

— Am chef să mergem mai repede, spuse ea brusc.

— Conduc eu, îi propuse Malko.

Se apropie de scaun în momentul în care ea alunecă de pe el. Fără să fi vrut cu tot dinadinsul, se pomeniră înghesuiţi în-tre scaunul pivotant şi tabloul de bord, stând foarte aproape unul de celalalt... Balansul vasului îi sudă de tot. Malko simţi prin stofa costumului căldura coapselor tinerei femei. Acest lucru dură câteva clipe, timp în care nu scoaseră o vorbă. Mal-ko avu impresia că îi încălzea tot corpul cu o rezistenţă electri-că. Ţinând mâinile pe lângă corp, Sharnilar îl fixa cu sigurul ei ochi. Dar era prea întuneric ca să-i vadă expresia. Nu-i rămâ-nea decât să-şi petreacă braţul prin spatele ei pentru ca sânii să se strivească de pieptul lui atingând cămaşa de voal. Shar-nilar spuse cu vocea puţin schimbată:

— Daţi-mi drumul.

Erau lipiţi unul de celălalt din cap până-n picioare. Ea respi-ra adânc, iar sânii se striveau de el. O sărută, dar buzele îi erau reci şi moi.

— Cine v-a spus că vă plac? îl întrebă ea pe un ton agresiv. Daţi-mi drumul.

— Nu mi-a spus nimeni nimic, răspunse Malko. Dar în acest moment simt ceva foarte plăcut.

— Tot acest bănet pare să vă excite? zise Sharnilar pe un ton acid.

Tăcerea care urmă dură doar o fracţiune de secundă. Malko lăsă braţul în jos şi îi trase o palmă lui Sharnilar. El se îndepăr-tă puţin şi spuse:

— Să ne întoarcem.

Sharnilar îşi pierdu pentru o clipă echilibrul. Fără un cu-vânt, se lipi de el, cuprinzându-l cu braţele de după gât, iar limba o învălui pe a lui. În cel mai scurt timp, ea îi arătă că nu o pizmuia deloc pe Mandy Brown. Şoldurile se balansau înce-tişor lipite de el şi părea că nu are oase, atât de bine se mula de formele trupului său, înghesuiţi tot între tabloul de bord şi scaun. Era ca un şarpe cald şi parfumat. Îşi strecură mâna în-tre ei

descoperind cu vădită plăcere ceea ce ignorase până acum. Pe sub satinul şortului de boxer, Malko găsi pielea mă-tăsoasă şi umezeala ce nu lăsa nici o urmă de îndoială despre ceea ce simţea Sharnilar. Excalibur se mişcă puţin, luna lumi-nându-i chipul lui Sharnilar, iar Malko îi citi în ochiul de co-balt ceea ce crezuse Alexandra că ghiceşte cu câteva luni în urmă... El roti scaunul capitonat, iar Sharnilar se urcă pe el din proprie iniţiativă, ridicând picioarele pe tabloul de bord. Malko îndepărtă satinul şortului şi se afundă în ea dintr-o sin-gură mişcare. Sharnilar gemu, apoi începu o mişcare cu toată viteza înainte şi înapoi, strângând în mâini mânerele scaunu-lui, de parcă viaţa ei ar fi depins de acest lucru. Apoi se ridică, explodând într-un orgasm repetat, cu ţipete sacadate şi tresă-rind din tot corpul. Malko reuşi să se controleze şi o lăsă să se liniştească. Când se retrase, Sharnilar vru să-l reţină şi gemu:

— Nu, mai rămâi!

El o luă de mână şi o duse până la bancheta din spate, o for-ţă să îngenuncheze, apoi, cu o brutalitate voită, îi dădu jos şortul, descoperindu-i crupa de vis. O posedă în acest mod, strângând-o de ceafă şi aplecată peste vinilinul umed al ban-chetei, până când o făcu să strige la fiecare mişcare a lui. Era incredibil de lucid şi se simţea stăpân pe sine. Când simţi seva urcând din străfunduri, slăbi strânsoarea cefei, o apucă de şol-duri cu ambele mâini şi o posedă aprig. Ea ţipa în timp ce se golea în ea.

Când se ridică retrăgându-se din ea, Sharnilar se întoarse cu vioiciune, cu gura în dreptul lui Malko, iar buzele se închiseră cu blândeţe în jurul membrului său. Din cauza balansului uşor al vasului, el se străduia cu greu să-şi păstreze echilibrul, aşa că ea îl cuprinse cu braţul de mijloc. Gura ei nu se opri pâ-nă când nu-şi recăpătă vigoarea de dinainte.

Rotindu-se puţin, ea găsi poziţia precedentă. Sharnilar avea multă imaginaţie, prin urmare, acest lucru putea avea o sin-gură semnificaţie. Sexul ei era încă fierbinte, însă Malko nu în-târzie prea mult înăuntru. Când îi penetră uşurel bazinul, ea se cutremură din tot corpul, înfigându-şi unghiile în vinilin, apoi oftă răguşit şi spuse cu voce schimbată:

— Ah, ce bine e! Despică-mă cât poţi de mult.

El o ascultă şi o munci până asudă de tot, deşi adia briza nopţii. încurajat de Sharnilar care se arcuia întruna şi se undu-ia

ca să-i vină în întâmpinare. Se răspândi din nou în ea cu o plăcere violentă. Luna plină strălucea încă, iar Excalibur se legăna încetişor. Sharnilar spuse în şoaptă, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie auzită:

— Asta mi-am dorit de când te-am văzut prima oară. Cred că dacă m-ai fi aruncat la podea şi m-ai fi posedat astfel, dar fără să acem dragoste, tot aş fi ajuns la orgasm.

— De ce? o întrebă Malko. Ea întoarse capul, iar el îi văzu profilul perfect.

— Pentru că bărbaţii se tem de mine, se poartă de parcă aş fi de porţelan de când am devenit bogată. Dar am nevoie să mă simt femeie, să se folosească de corpul meu ca să simtă plăcere. Numai tu ai înţeles acest lucru.

Se îndepărtară unul de celălalt. Sharnilar îşi scoase şortul şi bluza, apoi se aruncă în apa neagră. Malko se dezbrăcă şi el, apoi o urmă. După câteva momente de acomodare, apa i se păru aproape călduţă. După ce se jucară şi se relaxară, se suiră la bord. Din fericire, găsiră prosoape în cabină. Sharnilar căs-că, şi spuse.

— Mă simt bine, spuse ea. Mai întâi, fiindcă sunt în viaţă şi apoi, pentru că m-ai făcut să juisez în modul cel mai plăcut... Poţi să mă protejezi cât timp vrei tu.

Malko tăcu. De fapt, CIA nu pentru asta îl plătea.

— Mai există şi altceva în afară de documente? o întrebă el.

— Lucruri care îl privesc pe Khomeiny şi pe toţi amicii lui, cred.

— Sunt curios să le văd, spuse el. Sharnilar se aplecă să-l sărute.

— Nu face pe naivul, căci nimeni nu le va vedea

— Ascultă, au trecut doar câteva ore de când cineva a încercat să te ucidă din cauza acestei poveşti. Şi eşti ameninţată în continuare. Ce crezi că vei face ca să scapi?

— O să treacă de la sine.

— Ce te face să fii atât de sigură pe tine? Ea nu răspunse.

— Chiar crezi că sunt americanii? Ea clătină din cap afirmativ. Malko reluă:

— Iar tu te bazezi pe mine că o să le spun că nu vei ceda?

— Exact.

— Dacă te înşeli?

Ea ridică din umeri.

— In cha' Allah!...

Era imposibil să o determine să-şi schimbe părerea. Malko se sprijinea într-un cot şi o studia.

— Cum vezi viitorul?

Ea se întinse cu o voluptate vădită.

— Ei bine, vom petrece câteva zile foarte plăcute pe acest vapor. După aceea, te voi duce la St. Thomas şi le vei spune celor ce te-au trimis că nu are rost să insiste... Ideea de a-mi ucide prietena exact când ai venit a fost vicleană. Au crezut probabil că mă voi arunca în braţele tale, moartă de spaimă şi gata să-ţi pun totul pe tavă.

Era sinceră...

— În acest caz, de ce ai făcut dragoste cu mine? o întrebă el.

— Pentru că am avut chef! De multă vreme. Este ca o compensaţie... Hai să nu mai vorbim despre asta şi să ne întoarcem.

Ea îşi puse şortul din satin şi, îndată ce ridicară ancora, se sprijini de el, rămânând astfel tot drumul. Malko încerca să-şi ascundă tulburarea, întrebându-se daca nu cumva CIA îl mintise de la cap la coadă. Dacă Agenţia plătise într-adevăr huligani ca să o intimideze pe Sharnilar? Mai ştia şi alte cazuri. Tânăra era atât de convingătoare, că nici nu mai ştia ce să creadă. În lumea paralelă, erau posibile cele mai ciudate loviturи...

Dacă Sharnilar avea dreptate, vaporul alb se va întoarce, pentru că Malko era nevoit să capituleze în faţa terorii. Cum se apropiau de Stormy Weather, se aprinse un proiector şi îi prinse în lumina lui. Marinarul de pază îşi făcea datoria. Se urcară la bord sub privirile curioase ale marinarului şi se du-seră în cabina lui Sharnilar. Aici găsi un decor neaşteptat de modern. Un pat somptuos Tissany, capitonat şi imens, ocupa aproape toată cabina. Sharnilar se aruncă în el cu voluptate.

— Îţi place? îl întrebă ea. L-am comandat la Romeo, la Paris.

— Ţi se portiveşte, spuse Malko. Cred că o să mă duc să mă odihnesc.

Ea se ridică şi îl sărută cu tandreţe.

— În seara asta cred că voi dormi neîntoarsă, datorită ţie. Malko se duse în cabină şi se întinse în cuşetă, dar nu reuşi să doarmă. Puse un film la video, dar nici acesta nu-l interesă. Îşi puse un tricou pe el şi se sui pe punte. Marinarul stătea de ve-

ghe pe puntea din faţă. Ajunse pe pasarelă. Acolo găsi un binoclu pentru noapte. Îl luă şi începu să cerceteze orizontul punct cu punct. Noaptea era atât de senină încât putea să dis-tingă o grămada de lucruri. Se uită într-un punct din Taylor's Bay, numit "portul portorican". Într-un golfuleţ, observă trei Bertram mai mult înalte decât lungi, aşezate una lângă alta. Apoi binoclul se opri asupra unei pete albicioase în cealaltă parte a golfului. Inima începu să-i bată mai repede. Era un va-por ancorat care nu se afla acolo la asfinţit... Reglă binocul, iar îndoiala se transformă pe dată în certitudine. Antenele para-bolice se distingeau foarte clar. Era iahtul alb de pe care veni-seră asasinii Normei Dyer. Se întorsese.

Capitolul IX

Malko rămase mult timp cu binoclul la ochi, asigurându-se că nu se înşela. Ţinuse minte silueta iahtului alb şi era exact acesta, aflându-se la aproximativ o milă de ei, în partea cea-laltă a golfului. De ce se găsea acolo din nou?

Probabil că pasagerii lui erau foarte siguri pe ei de revenise-ră să-i căsăpească. Fusese comisă o crimă, iar poliţia din Vir-gin Gorda putea să le creeze probleme. Lăsă în jos binoclul fi-indcă îl deranja o astfel de idee. Dacă Sharnilar avea dreptate şi nişte angajaţi ai CIA, siguri că nu vor fi pedepsiţi, acţionau în acest mod... Tocmai se întreba ce metodă să adopte, când simţi pe cineva în spatele lui. Se întoarse. Sharnilar îl studia îmbrăcată într-un chimonou negru şi cu picioarele goale.

— Ce faci aici? o întrebă el.

— Nu pot să dorm. Am fost în cabina ta, dar nu te-am găsit. Atunci, am urcat pe punte.

— Vaporul s-a întors, spuse Malko. Uită-te.

Îi întinse binoclul, iar ea îl îndreptă spre locul indicat.

— Mă duc după Chris şi Milton, spuse el. Le facem o vizită. Coborî în holul cu cabine şi deschise încetişor uşa lui Chris Jones, apoi aprinse lumina. Mandy Brown, goală-puşcă, se ri-dică tresărind. Chris dormea pe burtă, cu un braţ peste tânăra femeie.

— Pentru el, noaptea s-a sfârşit, îi spuse Malko lui Mandy.

Îl zgâlţâi pe american care se trezi, miji ochii şi îşi trase cear-ceaful peste trupul puternic. Mandy se cuibări în el, uitându-se la Malko şocată.

— Chris, am nevoie de tine, spuse Malko. Trezeşte-l şi pe Milton.

Se sui pe puntea din spate. Excalibur era pregătit de plecare, însă motoarele ar fi sculat tot golful. Alături era o barcă cu motor Boston Whaler cu fundul plat care făcea legătura cu portul. Deşi mult mai înceată, avea avantajul că era mult mai silenţioasă. După trei minute, cele două gorile apărură îmbrăcate cu slipul de baie şi în tricou

— Ce s-a întâmplat? întrebă Milton.

— Iahtul alb s-a întors, spuse Malko. Îi facem o vizită.

— Bine, atunci avem nevoie de artilerie, conchise Chris Jo-nes. Marinarul care stătea de pază pe punte se duse să-l tre-zească pe căpitan care veni şi el cu nişte săculeţi din pânză.

— Luăm barca cu motor, îl anunţă Malko. Dacă nu ne întoarcem până în zori, anunţaţi poliţia şi fiţi cu ochii-n patru.

Cele două gorile erau deja în barcă, iar Malko se pregătea să sară peste bastingaj, când apăru şi Sharnilar îmbrăcată într-o salopetă neagră din lastex care o făcea să semene cu un şobolan de hotel, cu Beretta aurită în mână.

— Chiar vrei să vii cu noi? o întrebă Malko. Ea nu-i răspun-se şi sări în barcă.

— Să ne grăbim, zise ea în timp ce se ridica.

Cu patru persoane, dintre care doi monştri precum Chris şi Milton, barca Boston Whaler se afunda în apă aproape până sus. Malko porni motorul, iar ambarcaţiunea luă viteză, par-tea din faţă ridicându-se pe valuri, apoi reveni repede la ori-zontală. Motorul făcea un zgomot infernal, însă pe lângă Ex-calibur părea un murmur uşor. Navigau cu maximum şase noduri. Dacă pe misteriosul iaht alb ar fi stat cineva de pază, îi repera cu uşurinţă. Era singurul tip de ambarcaţiune cu care se putea circula în Taylor's Bay.

Malko îl lăsă pe Chris Jones la comandă şi luă binoclul ca să cerceteze iahtul alb. Le trebuiră aproape douăzeci de minute ca să traverseze golful. Când se apropiară de iaht, Malko trecu din nou la comandă şi încetini. De aproape, iahtul era imens pe lângă fragila lor bărcuţă.

Făcură ocolul iahtului cu viteză mică. Acesta măsura aproximativ treizeci de metri şi părea nou. Pe punte era întuneric şi nimeni nu îşi dăduse seama de prezenţa lor. Pentru orice eventualitate, Chris şi Milton scoaseră puştile Uzi care erau

pregătite de tragere. Trecură prin spatele iahtului. Luna îi lumina numele: Ormouz, Jersey. Strâmtoarea Ormouz se afla în Golful Persic, iar Jersey în insulele anglo-normande... Ciudat. La babord zăriră numaidecât o pasarelă montată pe o latură a iahtului.

— Să mergem să vedem! propuse imediat Sharnilar în şoaptă. Stând în picioare în barcă, Chris Jones trase capătul pasarelei şi reuşi să se urce, acoperit de Malko şi de Milton. Desfăcu corzile şi o lăsă în jos. În câteva secunde, urcară toţi patru pe punte.

Nu era nici ţipenie de om şi o linişte deplină. Malko se aventură până la pasarela de la cabina de comandă care era încuiată şi cufundată în întuneric. Privi în jur. Zodiacul de care se serviseră asasinii Normei Dyer ca să ajungă pe Ormouz nu era legat nici în spate şi nici nu se afla pe punte. Aşadar câţiva pasageri de pe iaht îl luaseră ca să ajungă la ţărm.

Încercă mai multe uşi care duceau în interior, dar erau încuiate. În momentul în care ajunse în spate, un zgomot de geam spart îl făcu să tresară. Alergă într-acolo. Sharnilar spărsese cu mânerul pistolului geamurile de la uşile din spate ale salonu-lui şi îşi strecura mâna prin spărtură ca să descuie. Cei doi ba-tanţi culisară încetişor şi se pomeniră în salonul care dădea la scările ce duceau la cabine. Ca pe mai pe toate ambarcaţiunile de acest gen, echipajul dormea în partea din faţă, lucru ce pu-tea să explice lipsa lui de reacţie.

— Rămâneţi aici! le şopti Malko celor două gorile. Noi cercetăm interiorul.

Milton îi dădu o lanternă care lumină un interior modern şi o scară ce cobora la un nivel inferior. Malko se angaja pe ea, urmat de Sharnilar. Mocheta groasă înăbuşea zgomotul paşi-lor, iar lumina veiozelor îi permise lui Malko să stingă lanter-na. Ajunseră într-un coridor unde erau vreo şase uşi. Malko o deschise încetişor pe prima din stânga cu pistolul în mână, apoi aprinse lumina. Patul nu era desfăcut, iar încăperea era goală.

Stinse şi trecu la următoarea. Găsi acelaşi lucru. Mai contro-lă încă două. Parcă nu avea echipaj... Când o deschiseră pe ul-tima din fundul coridorului şi aprinseră lumina, erau mult mai relaxaţi. Un val de adrenalină invada arterele lui Malko. De data asta, cabina nu era goală!

Trezită de lumină, o namilă cu mustaţă neagră, cu braţul şi umărul stâng bandajat, cu pieptul gol, se ridică tresărind şi întinse mâna spre o armă P. 38 aşezată pe noptieră. Malko se repezi la el dintr-un salt şi îi înfipse ţeava pistolului în gât. Bărbatul înţelese mesajul şi rămase tăcut şi nemişcat, cu un aer năucit, uitându-se când la Malko, când la Sharnilar. Aceasta se făcu albă ca varul. Malko văzu Beretta auriu tremurând uşor.

— El este, strigă ea, el este nemernicul care...

Malko îl recunoscu imediat pe unul din cei trei iranieni ai comandoului din Hudson Street pe care îl văzuse în fotogra-fie. Acum Sharnilar îndreptă pistolul asupra lui, iar acesta nici nu mai îndrăznea să respire Malko îşi spuse că îl va împuşca pe loc şi se aşează între ei

— Eşti singur la bord? îl întrebă el în engleză. Iranianul aprobă din cap.

— Unde sunt ceilalţi?

— Ashore[12].

— Ridică-te, se răsti brusc Sharnilar. Repede!

— Ce vrei să faci? o întrebă Malko. Să nu-l omori.

— Să-l luăm cu noi, spuse ea.

Vocea tinerei izbucni ca o lovitură de bici, devenind ascuţi-tă. Trăgaciul armei era aproape apăsat.

— Vine cu noi sau îi trag un glonţ în cap cât ai zice peşte. Iranianul îndepărtă cu grijă cearceaful. Nu avea slip şi arătă spre pantaloni.

— Mergi aşa! ordonă Sharnilar.

Ea se dădu un pas înapoi ca să-i dea voie să iasă din cabină. Se deplasa cu greutate, se împiedică şi căzu.

Ajunseră în salon, îl străbătură în linişte şi se opriră lângă cei doi americani. Chris înţelese imediat şi aţinti Uzi la câţiva centimetri de faţa prizonierului

— Coborâm în linişte în barca mică, spuse el cu voce joasă.

Iranianul încalecă bastingajul şi făcu o mişcare greşită. Crezând că vrea să fugă, Sharnilar se repezi înainte şi îi trase una cu pistolul spărgându-i nasul şi arcada. Iranianul trase un ţi-păt ascuţit, dar fu repede înăbuşit de Chris care îi puse mâna la gură şi îl aruncă în barcă.

---

[12] Pe ţărm. (n.a.)

Se urcară cu toţii la bord în mai puţin de un minut, iar iranianul stătea culcat pe fundul bărcii cu Uzi în ceafă. Cu motoa-rele în ralanti, se îndepărtară de Ormouz, cu inimile bătând să le spargă pieptul. Nu era nici un semn de viaţă. De-abia când ajunseră la o sută de metri mai încolo, începură să se relaxeze. Nu se mai aflau în bătaia puştii şi, fără Zodiac, adversarii nu puteau să-i urmărească. Micuţa ambarcaţiune cu fundul plat se strecura printre velierele ancorate, sub lumina strălucitoare a lunii. Malko se aplecă spre prizonier.

— Haroye Hormouz Sangsar?

— Baleh, baleh[13], făcu acesta.

Simţea lipit de el braţul lui Sharnilar care tremura. Îi repetă lui Malko cu o voce pe care cu greu şi-o controla:

— El m-a mutilat.

Tăcerea se lăsă din nou. Pe Malko îl obseda o întrebare: ce le va dezvălui Hormouz Sangsar? De nu s-ar adeveri temerile lui Sharnilar în privinţa CIA.

Ajunseră pe Stormy Weather. Chris Jones îl ridică pe prizo-nier şi îi arătă scara ce ducea pe punte.

— Fiindcă nu înoţi mai rapid decât un glonţ, să te urci încetişor. Ajutându-se de braţul sănătos, Hormouz Sangsar ajunse cu mare greutate pe punte. Sharnilar veni după el şi îi spuse căpitanului ca să audă şi cei doi marinari:

— Închideţi-l în sala maşinilor! Este un criminal.

Unul dintre marinari ridică o trapă în partea din spate şi descoperi un locaş puternic luminat. Căpitanul coborî primul cu puşca în mână, urmat de iranian, apoi trapa fu închisă du-pă cel de-al doilea marinar. Malko se apropie de Sharnilar.

— Acum du-te să te odihneşti.

Ea se aplecă spre Malko şi îi atinse buzele, într-un sărut fu-gar şi spuse:

— Ai dreptate, sunt frântă!

Ceasul lui arăta ora patru fără douăzeci dimineaţa. Era obo-sit după ultimele douăzeci şi patru de ore. Tânăra dispăruse de câteva minute, când căpitanul deschise trapa şi ieşi urmat de marinar. Malko îl zări în treacăt pe iranian care era legat de un banc de lucru, cu picioarele imobilizate, iar mâna stângă era prinsă cu o cătuşă de o conductă.

---

[13] Da. da. (n.a.)

— Nu are cum să scape, spuse căpitanul. Ne mai ducem să verificăm din când în când.

Liniştit, Malko aruncă o privire spre iahtul alb care se afla în partea cealaltă a golfului. Nu se vedea nici un semn de viaţă. Expediţia lor nu fusese încă descoperită.

— Duceţi-vă la culcare, le zise el celor doi americani, s-ar putea ca ziua să fie agitată.

— Eu rămân pe punte, spuse Chris, care voia să-şi continue ghiduşiile. Nu se ştie niciodată. .

— Şi eu, spuse Milton, căci nu mi-e somn.

Malko cobori singur în cabină. Şi el era prea emoţionat ca să doarmă. Se întinse în cuşetă şi se gândi la ce va urma. Încet, încet, o idee vicleană îi încolţi în minte. La început o respinse, dar revenea cu obstinaţie. În final se ridică, străbătu culoarul şi deschise uşa cabinei lui Sharnilar. Dar nu era nimeni.

După câteva secunde, se urcă pe punte. Cei doi americani discutau în şoaptă aşezaţi în şezlonguri cu armele pe genun-chi.

— Aţi văzut-o pe Sharnilar?

— Nu, de ce?

Încercă trapa ce cobora în sala maşinilor, dar era închisă pe dinăuntru. Coborî, străbătu culoarul şi ajunse într-un antreu cu o uşă din fier pe care era un panou: "Sala maşinilor". Încer-că să o deschidă, dar şi aceasta era încuiată. Bătu şi strigă:

— Sharnilar, deschide! Ştiu că eşti înăuntru!

Nu primi nici un răspuns. Se pregătea să cerceteze uşa care servea totodată şi drept compartiment de etanşare, când un urlet atroce străbătu batantul din oţel. Se opri locului, cu ini-ma bătând să-i sară din piept. Acum nu mai avea nici o îndo-ială Sharnilar se încuiase cu prizonierul şi începuse să-l tortu-reze. Se auzi încă un urlet oribil care îl asurzi, terminându-se cu un vaiet animalic.

Capitolul X

Malko nu mai ascultă zgomotele îngrozitoare ce veneau din sala maşinilor. I se făcea pielea de găină... Sharnilar îl îmbro-bodise bine cu pretinsa ei oboseală. Tortura nu făcea parte din etica lui, fiind aplicată chiar şi unor oameni de teapa lui Hor-mouz Sangsar. Altminteri, îşi pierdea respectul de sine. Se în-toarse pe coridor şi se ciocni de căpitan care era foarte palid şi venise să afle ce se întâmplă.

— Trebuie să deschidem uşa, spuse Malko. Căpitanul clăti-nă din cap.

— Practic este imposibil, domnule. Nu putem decât cu un aparat de sudură, dar se află înăuntru...

Alt urlet îi îngheţă pe amândoi. Sharnilar îl masacra pe ira-nian.

— Aveţi interfon?

— Da, fireşte, pe dunetă.

— Să mergem acolo.

Începea să se lumineze de ziuă şi o lucire vagă estompa punctele luminoase ce se zăreau în est. Malko luă telefonul de bord şi formă numărul din sala maşinilor. Nu îi răspunse ni-meni. Sharnilar nu voia să fie deranjată din treaba ei îngrozi-toare. Cel puţin de pe dunetă nu se auzeau ţipetele.

— Nenorocitule! Nenorocitule! Nenorocitule!

Sharnilar îl lovea ca o isterică peste faţă cu o bară de fier pe Hormouz Sangsar pe care o găsise pe bancul de lucru. La în-ceput se învârtise în jurul prizonierului neştiind ce să facă, re-primându-şi o dorinţă nebună de a-şi goli încărcătorul în ca-pul acestuia. Desfătându-se cu un gât de votcă chiar din sticla pe care o şterpelise în trecere de la bar, îşi făcea curaj. Inima îi bătea cu putere în piept, plină de furie şi de ură. Îi trăsese câ-teva şuturi doar aşa, aproape maşinal. Unul îl atinsese pe ira-nian în pântece, iar acesta urlă exagerând ca s-o îmbuneze pe Sharnilar.

Însă văicărelile lui avuseseră exact efectul invers, dezlănţu-ind ura victimei ce fusese. Ea apucase primul obiect ce îi căzu-se în mână şi începuse să-l lovească strângând din dinţi, ca şi cum ar fi bătut un cui cu ciocanul. Hormouz Sangsar urla cât îl ţinea gura. Faţa lui era numai carne vie, nasul rupt în mai multe locuri, obrajii tăiaţi, dinţii sparţi, buzele crăpate, iar ma-xilarul învineţit de lovituri. O ultimă lovitură în tâmplă îl făcu să-şi piardă cunoştinţa. Sharnilar realiză dintr-o dată că putea să-l omoare fără să afle nimic de la el. Se opri, aruncă bara de fier care căzu cu zgomot şi se aplecă peste bancul de lucru.

Hormouz Sangsar îşi căpătă rapid cunoştinţa, dar se feri să se mişte, observând-o pe tânără printre gene. Sângele se usca-se pe faţă, transformându-se într-o crustă. Trecuse prin multe încercări ca să-şi dea seama că era în pericol de moarte.

Cătuşa cu care îl imobilizase de conducta verticală nu-i dădea voie să se mişte şi era neputincios. Auzise strigătele şi bătăile în uşă, dar ştia că nu se putea baza pe nici un fel de aju-tor din afară. Îşi zise că singura atitudine rezonabilă era să se umilească cât putea de mult. Era în continuare linişte, întreruptă doar de zumzetul generatorului. Sharnilar, care se calmase, se apropie iarăşi de el, dar cu pistolul auriu în mână. Îşi înfipse degetele în părul des şi negru, îi înălţă capul şi îl obli-gă s-o privească în ochi. Apoi dădu la o parte pătratul negru care îi ascundea mutilarea îngrozitoare.

— Îţi mai aduci aminte ce ai făcut?

El lăsă capul în pământ fără să-i răspundă.

— Vorbeşte!

El urlă fiindcă îi trase una cu mânerul pistolului peste nasul deja rupt. În acel moment, se auziră zgomote în jurul trapei de pe punte. Cineva o forţa. Sharnilar se uită în sus ca să se asigure că nu putea fi deschisă, apoi se întoarse spre prizonier.

— O să-mi spui tot ce ştii, îi ordonă ea. Cine sunt şefii tăi? Unde sunt? De ce mi-ai făcut chestia asta?

— M-au obligat, murmură el, altminteri, mă omorau...

— Cine sunt?

— Nu pot să spun pentru că mă vor ucide.

— Bine.

Ea apăsă ţeava pistolului auriu în tâmplă şi trase piedica. Se auzi un zgomot sec. Privindu-l în continuare pe iranian, ea apăsă pe trăgaci. Sangsar urlă în momentul împuşcăturii. Glonţul lovi o tablă şi ricoşă. Sharnilar trăsese pe lângă cap. Sangsar tremura din toate încheieturile. Ea se aplecă spre el.

— Vezi ce este în stare să facă jucărioara asta?

El bâigui câteva cuvinte de neînţeles, dar nu se hotărî să vorbească. Din păcate, această şiretenie nu putea să meargă şi a doua oară. Privind în jur, Sharnilar zări un cleşte. Lăsă Bere-tta din mână, mai luă un gât de votcă, se duse să ia instru-mentul şi se apropie de prizonier. Ca o manichiuristă conştiin-cioasă, apucă cu mare grijă degetul mic cu cleştele şi strânse cu toată puterea.

Ţipătul atroce mai dură şi după ce termină de strivit dege-tul. Din el rămăsese doar un amestec de carne, de tendoane şi de articulaţii. Albul sidefiu al osului se vedea printre ligamen-tele storcite şi picături de sânge curgeau pe podea. Alte lovi-turi

zguduiră trapa, însă Sharnilar era prea ocupată să stri-vească indexul prizonierului ca să le mai audă... Hormouz Sangsar horcăi, capul îi căzu pe piept şi leşină din nou. Shar-nilar fu nevoită să-i strivească şi degetul mare pentru ca aces-ta să-şi vină în fire gemând îngrozitor. În ciuda rugăminţilor lui, tânăra îi dislocă în întregime degetul mare, apoi lăsă din mână cleştele plin de sânge.

— Acum, o să vorbeşti? zise ea.

El dădu din cap afirmativ. După aceea, ea începu să-i pună întrebări cât mai precise. Mâna i se umflase şi era plină de sânge. El răspundea pe alături de întrebări, se repeta, amesteca lucrurile ca s-o zăpăcească, având o singură idee: să o obosească şi să-i atenueze ura.

Sharnilar încerca să alunge imaginea acestei zdrenţe din faţa ei şi să o înlocuiască cu călăul de o cruzime rece care o mutilase mai demult. Îşi zicea în sinea ei că Hormouz Sangsar trăgea de timp, că nu îi spusese aproape nimic, dar nu voia să-i spună să tacă, fiindcă după aceea, nu mai răspundea de faptele sale. În timp ce îl asculta, lua câte o înghiţitură, fără să-şi dea seama că sticla se golise deja pe un sfert.

Se făcuse dimineaţă. Malko nu închisese ochii în această noapte fără sfârşit, dar, cu toate astea, nu se simţea obosit. De la o vreme, din sala maşinilor nu mai răzbătea nici un sunet în afară de zumzetul generatorului. Renunţaseră să mai deschi-dă trapa sau uşa blindată. Căpitanul se dusese la culcare. Oa-re ce făcea Sharnilar?

Se auzise doar un singur foc de armă la început, iar urletele încetaseră. Dacă îl omorâse pe prizonier, de ce mai stătea încuiată în sala maşinilor? Chris Jones, care supraveghea marea cu binoclul, se întoarse brusc spre Malko.

— Iată Zodiacul!

Malko luă binoclul şi reperă micuţa ambarcaţiune care se deplasa cu viteză între port şi iaht. Ajunse la Ormouz, iar pasagerii urcară la bord. Malko împreună cu cei doi americani îşi ţinea răsuflarea. Timp de un sfert de oră nu se întâmplă ni-mic. Apoi duneta se lumină şi din coşul iahtului ieşi brusc un nor de fum. Acesta pornea la drum.

Încă vreo câteva minute, şi nu mai avură nici un dubiu. Ormouz ridicase ancora. Existau toate şansele să-şi fi dat seama de dispariţia complicelui lor.

— Dacă vin după prietenul lor, vom avea meci, spuse Chris Jones îngrijorat.

Însă temerile lor fură zadarnice, căci Ormouz prinse viteză, îndreptându-se spre vest, direcţia Tortola. Ucigaşii nu voiau să se angajeze în luptă, preferând să-şi abandoneze prietenul. Malko urmări iahtul cu binoclul până când rămase doar un punctuleţ pe mare. Lăsă jos binoclul şi se gândi iar la Sharni-lar. Oare ce se mai întâmpla în sala maşinilor?

Sharnilar aţipise, cuprinsă brusc de o imensă oboseală şi ameţită de votcă. Hormouz Sangsar îi spusese tot ce voise. Ca să-l asculte mai bine, se aşezase în dreptul lui, sprijinindu-se cu spinarea de o maşină şi rămăsese acolo.

Un zgomot distinct o făcu să se ridice în picioare tresărind. Iranianul părea că doarme cu bărbia în piept. Privirea lui Sharnilar se opri rapid asupra pistolului Beretta pe care îl pusese jos în timpul interogatoriului. Dar nu se mai găsea în acelaşi loc! Acum era la câţiva centimetri de Hormouz Sangsar. Îşi dădu seama că prizonierul profitase că aţipise şi îl apropia-se de el cu piciorul. Fu cuprinsă din nou de ură. Luă arma de jos şi se repezi la el.

— Ticălosule! Ai vrut să mă omori, nu?

Nu primi nici un răspuns. Iranianul se prefăcea perfect că era leşinat. Înnebunită de furie, Sharnilar se străduia să gă-sească o metodă prin care să-l trezească din presupusa toro-peală.

Zări un pix zăcând pe bancul de lucru. Îl luă şi înfipse vârful în urechea iranianului. Dar acesta nu avu nici o reacţie. Îm-pinse şi simţi că vârful întâlni o rezistenţă, apoi pătrunse încă vreo patru centimetri. Încercă să-l afunde şi mai tare, dar în zadar.

Atunci, cuprinsă de un impuls diabolic, apucă pistolul de ţeavă şi lovi cu toată puterea capătul pixului rămas afară. Hormouz Sangsar tresări îngrozitor şi trase un ţipăt ascuţit. Iranianul simţi vârful de oţel pătrunzându-i în gât pe dinăun-tru. Vomită sânge. Atunci, Sharnilar se opri. Începu s-o implo-re, amestecând persana cu engleza. Sharnilar îl asculta cu nă-rile fremătând. Mirosul vomei amestecate cu sânge şi cu mo-torină era de-a dreptul insuportabil. Se revedea în Rolls cu bărbatul care se găsea în faţa ei şi simţi usturimea atroce a la-mei care îi pătrundea în obraz. Această amintire fu mai puter-nică decât ea.

Hormouz Sangsar simţi ţeava pistolului pe frunte. Întâlni privirea de cobalt a tinerei, injectată de sânge din cauza obo-

selii şi a alcoolului. Aceasta fu ultima imagine a lui de pe lu-mea asta. Tânăra apăsă pe trăgaci. Primul glonţ zdrobi fruntea iranianului, iar celelalte nu făcură altceva decât să omoare un mort sau să nimerească în zid.

Sharnilar se opri doar atunci când încărcătorul se goli. Mirosul acru al prafului de puşcă, amestecat cu cel de vomă, de sânge şi de motorină era îngrozitor. Hormouz Sangsar era doar o paiaţă însângerată atârnând de conductă. Ca un robot, Sharnilar se îndreptă spre uşă şi o deschise. Malko veni lângă ea, alb ca varul la faţă.

— Ce i-ai făcut?

— Du-te să vezi, spuse ea.

Ea pleca pe coridor, iar Malko intră în sala maşinilor. Irania-nul primise patru gloanţe în cap. Mirosul era îngrozitor. Sân-gele continua să se scurgă din mâna stângă mutilată. Chris Jo-nes intră şi el în sala maşinilor.

— Holy God! făcu gorila. L-a măcelărit bine.

Fără un cuvânt, Malko se repezi spre cabina lui Sharnilar. Uşa nu era încuiată şi intră. Dar nu era acolo. Zgomotul duşu-lui din baie îi confirmă însă prezenţa tinerei. Văzu Beretta pe pat cu un încărcător nou.

Tânăra apăru cu prosopul înfăşurat în jurul mijlocului şi fă-ră peticul negru... Era o imagine oribilă, cu carnea roşie, infla-mată şi cu orbita goală. Sharnilar se uită la el şi se strâmbă cu amă-răciune.

— Dacă ai fi văzut chestia asta aseară, nu m-ai mai fi pose-dat cu aceeaşi pasiune, nu-i aşa?

Îşi luă pătratul negru de pe pat, îl puse pe ochi şi veni lângă Malko

— Ei, ai venit ca să mă certi? Malko se mulţumi s-o întrebe:

— Ai aflat ce voiai să ştii dacă l-ai torturat în halul ăsta?

— În halul ăsta... Râse sardonic. Atunci cum se cheamă când îi scoţi ochiul unei femei? Nu mai este la fel?

— Bineînţeles că este! spuse Malko. Dar... Ea îl întrerupse:

— Eu voi suferi toată viaţa în urma acestei mutilări. Când mă uit dimineaţa în oglindă, îmi vine să urlu de disperare. El a suferit doar câteva ore, deşi merita de o mie de ori mai mult.

— Ai rămas la fel de frumoasă, spuse Malko.

— Frumoasă! exclamă ea.

Îşi smulse pătratul negru, luă Beretta şi înaintă spre el.

— Atunci trage-mi-o acum, iar dacă închizi ochii, te omor!

Ea îi înfipse ţeava pistolului în coaste, se lipi de el şi se uită în ochii lui. Malko o sărută. Avea gura fierbinte şi uscată. Nu ştia dacă putea să fie indiferent. Îi scoase prosopul şi îi simţi pielea călduţă. Începu să-i mângâie sânii, spatele, şoldurile, în timp ce o săruta, cu gândul la ceea ce făcuse cu câteva ore mai devreme. Sharnilar stătea ca o stană de piatră în braţele lui, răspunzându-i doar la sărut.

În sfârşit, se mai însufleţi un pic, iar trupul deveni mai flexi-bil. Când o antrenă spre pat, o dorea într-adevăr. În singurul ochi, citi o expresie patetică.

— Fă-mă să juisez. Tare de tot! spuse ea.

Chiar dacă o privea, nu simţea că i se atenuează dorinţa pentru ea. Se dezlănţui într-un du-te-vino în pântecele pe care i-l oferea. Ea se ghemui îndoind genunchii, iar el o pistonă pâ-nă explodă în ea cu un mârâit de satisfacţie. Sharnilar rămase în braţele lui plângând încetişor. După un timp, murmură:

— Este prima oară când fac dragoste cu un bărbat fără ban-derolă.

Rămaseră înlănţuiţi, ascultând clipocitul valurilor care se spărgeau de coca vasului. Malko nu se putea abţine să nu se gândească la oribila întâlnire dintre Sharnilar şi Hormouz Sangsar. Simţi cum ea se destindea încet, încet, nemaifiind atât de vigilentă, sub acţiunea oboselii, băuturii şi dragostei. O întrebă cu blândeţe:

— Cel puţin ai aflat ceva?

— Câteva lucruri interesante, spuse ea cu voce tărăgănată. Acum ştiu că nu m-ai minţit...

— Adică?

— Adică nu au fost americanii.

Clipocitul apei fu singurul zgomot care domni în cabină o vreme. Cel puţin, tratamentul îngrozitor aplicat iranianului nu fusese în zadar. Malko aştepta continuarea. Dar Sharnilar nu era femeia pe care să o bruschezi. Nu se afla aici ca să facă dragoste cu ea, ci ca să obţină ceva de care CIA avea nevoie. Cum ea nu se hotăra să vorbească, el îşi luă inima în dinţi şi o întrebă:

— Ştii că au fost iranienii?

— Da, spuse ea. M-am înşelat. Chiar au vrut să mă omoare ieri, nu să mă intimideze. De aceea, vreau să-ţi fac o propunere.

Capitolul XI

Malko îşi ţinu răsuflarea. În mod cert, toate femeile erau sensibile la aceleaşi argumente. Dacă nu ar fi fost în stare să facă dragoste cu Sharnilar fără banderolă, probabil că l-ar fi ucis. Fiind sigură de el acum, se pregătea să-i facă confidenţe.

— Explică-mi, îi ceru el, cu o anumită teamă. Sharnilar nu picase nici ea din Lună.

— Ieri au vrut să mă ucidă. Mi-a spus-o ticălosul ăla. Chiar el a tras focul de armă.

— Atunci de ce s-au întors?

— Şeful lor avea o îndoială. Voia să fie sigur.

— Credeam că iranienii au vrut doar să te intimideze, obiec-tă Malko. Dacă mureai, nu le mai erai cu nimic de folos. Nu ar fi pus mâna în veci nici pe bani, nici pe documente.

Înainte de a răspunde, Sharnilar îşi aprinse o ţigară.

— Puţin le pasă de bani! Pentru ei este un lucru abstract. Sunt o mulţime de iranieni care au furat bani. De documente le este lor teamă. Conducătorii acestor ucigaşi şi-au schimbat optica. Nu ştiu că eu sunt singura persoană care are acces la seiful în care se află documentele. Prin urmare, dacă dispar, aceste hârtii vor rămâne definitiv în bancă. Cu treaba din Hudson Street, sperau să mă facă să cedez, dar acum sunt conştienţi că au dat-o în bară...

— Care sunt instrucţiunile băncii în cazul în care ai dispă-rea?

— Le-am cerut să facă publice aceste documente, dar eu îi cunosc pe elveţieni. Nu vor să strice relaţiile cu Iranul şi se vor refugia în spatele argumentelor juridice ca să nu între-prindă nimic sau să distrugă aceste documente. Exact ce speră şi ceilalţi. Aşadar, iată ce am hotărât să fac, dacă eşti de acord. Banca mea din Zurich posedă un sistem ultrasofisticat de protecţie a clienţilor săi. Sistemul Unidel. Îţi explic imediat cum funcţionează.

Se ridică şi se duse să ia dintr-un sertar o cartelă din plastic alb cu albastru de formatul unui card ce avea în colţul din stânga sus o bulină aurie cu inscripţia Clematic CP8.

— Iată ce vor să obţină iranienii de la mine, spuse Sharnilar Această cartelă reprezintă o cheie. Este de ajuns să o introduci în fanta seifului ca să se deschidă.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Cel puţin aşa cred ei. Pentru că, dacă voiau această cartelă de la mine sau dacă le-o dădeam eu însămi, tot nu le servea la nimic. Vezi bulina asta aurie?

— Da.

— Este un micro-calculator care conţine cincizeci de informaţii despre mine pe care le-am selectat cu ajutorul programatorului cartelei, plus un cod secret care nu iese niciodată din ea. Dacă o introduci tu în încuietoarea electronică, te bran-şezi la calculatorul "mamă". Acesta îţi pune imediat o serie de întrebări prin intermediul ecranului de control... Eu sunt sin-gura persoană care cunoaşte răspunsul. Dacă nu dai răspun-sul corect, seiful nu se deschide, iar calculatorul alertează ime-diat Serviciul de securitate...

— La ce te gândeşti?

— Există două cartele absolut identice, în cazul în care una este pierdută sau se strică. Dacă eşti de acord, o să le spun urmăritorilor mei că ţi-am dat ţie una. Iar în cazul în care mă vor ucide, tu poţi să o foloseşti ca să deschizi seiful.

— Prin urmare, tu vei încasa asigurarea pentru deces, sublinie Malko zâmbind. Altă variaţiune pe aceeaşi temă a jocului de-a capra şi lupul...

Sharnilar înclină din cap.

— Am crezut că asta face parte din misiunea ta. Cred că dispui de o protecţie mult mai eficientă decât mine.

Se făcuse ziuă de-a binelea, iar razele sorelui inundară cabina. Malko îşi văzu imaginea în oglindă. Nu arăta prea bine. Pleoapele îi atârnau greu, dar pentru moment, nu avea decât un gând: să doarmă.

— Bine, accept, spuse el. Trebuie doar să-mi furnizezi datele cu care ai "hrănit" calculatorul.

Sharnilar îi aruncă o privire ciudată, de parcă i-ar fi cerut ci-ne ştie ce.

— Nu ţi-am spus că îţi voi face dar secretele mele, observă ea, ci pur şi simplu că te voi face părtaş la pericolul care mă paşte pe mine.

Era diabolică. Oboseala se risipi pe loc, iar Malko protestă:

— Îţi baţi joc de mine? Atunci care este interesul oamenilor pentru care lucrez? Tu ai toate cărţile în mână.

Ea zâmbi uşor

— Bineînţeles. Ei, care e răspunsul tău?

— Admiţând că sunt de acord, ce se va întâmpla după ace-ea? Sharnilar îşi opri privirea pe hublou şi continuă pe un ton obosit.

— Nu ştiu, trebuie să câştig timp. Toată povestea asta este un coşmar. Dacă găseşti o soluţie care să mă protejeze, îţi voi da documentele. Mie puţin îmi pasă de ele, eu vreau să-mi trăiesc viaţa. Cu cele două sute patruzeci de milioane de dola-ri...

— Şi dacă spun "nu"? Ce se întâmplă atunci?

— Îmi continui singură croaziera şi mă voi descurca eu într-un fel.

El reflectă. Singurul avantaj era să câştige încrederea tinerei, cu speranţa că acest lucru va duce la ceva. Încă o dată, va juca rolul ingrat al "caprei".

— Accept, spuse el.

Sharnilar avu un surâs obosit şi tandru. Se aplecă spre el şi îşi puse capul pe umărul lui.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta. Îţi mulţu-mesc. Aproape în aceeaşi clipă, se ridică şi chemă duneta prin interfon.

— Ridicaţi ancora! îi ordonă ea căpitanului. Direcţia Charlo-tte Amalie. Faceţi ce credeţi ca să scăpăm de cadavrul din sala maşinilor pe drum.

Căpitanul îşi va aminti cu siguranţă de această croazieră... Sharnilar se întinse.

— Cred că o să mă duc la culcare. Sunt frântă. .

Părea îmbătrânită cu zece ani. Malko se ridică. Şi el avea ne-voie de somn şi de un litru de cafea înainte să înceapă ziua. Oare ce surprize îl mai aşteptau? Sharnilar părea că ştie foarte bine ce vrea.

Stând în picioare la prova velierului Stormy Weather, Malko privea apropiindu-se căsuţele cu acoperişurile roşii presărate pe colinele cu vegetaţie bogată ce înconjurau micul port Char-lotte Amalie, capitala insulei St. Thomas. Velierul aluneca în-cetişor între Hassel Island şi Havensight Point. Deja putea să distingă traficul intens de pe Veteran's Drive, bulevardul cu două benzi ce mergea de-a lungul golfului din portul St.Tho-mas. Câteva

construcţii vechi de culoare roz, rămăşiţe ale co-lonişţilor danezi, se înălţau în mijlocul barăcilor din lemn, al hotelurilor moderne şi al cocotierilor. Parcă era o imagine din-tr-o carte poştală. Mandy apăru în spatele lui cu chimonoul ei scurt până la fesele rotunde şi căscă.

— E frumos, nu?

Treceau exact pe lângă un imens vas de croazieră care debarca un val de turişti. Charlotte Amalie era un port liber, asaltat zilnic de mii de amatori de suveniruri.

— Am auzit nişte zgomote astă-noapte, remarcă Mandy. S-a mai întâmplat ceva?

— Nu mare scofală, spuse Malko.

Hormouz Sangsar zăcea acum în largul golfului St. John, la cincizeci de metri adâncime, înfăşurat într-o pânză cu o greutate de plumb la picioare. Operaţiune rapidă şi discretă efectuată de Chris şi de Milton, în timp ce echipajul se uita practic în altă parte. Sharnilar dormea încă în cabina ei, la fel ca şi prietena ei, Shaba, care părea să fie la fel de somnoroasă pe cât apetit sexual avea

Traversarea durase patru ore, iar soarele se afla acum la zenit. Milton Brabeck şi Chris Jones apărură din salon. Se bărbieriseră, se schimbaseră, dar nu păreau prea înviorăţi. Contemplau cu încântare imensul drapel american ce flutura pe casa guvernatorului aflată în dreapta golfului.

— Aici suntem acasă! observă Milton.

St. Thomas făcea parte din Insulele Virgine americane. Mal-ko privea, în partea dreaptă a portului, docul unde acostau imensele vase de croazieră. Ascuns între o bătrână barjă botezată somptuos Kon-Tiki şi un enorm "cruise-ship" alb, el zări cele două cupole ale vechii sale cunoştinţe, Ormouz. Iahtul alb era ancorat la chei.

— Nu suntem singuri, spuse Malko

Se întoarse când auzi tropăitul tocurilor înalte pe punte. Venea Sharnilar, strălucitoare, într-un costum alb, cu jeanşi foar-te strâmţi şi cu o bluză din mătase, machiată fără cusur.

— Ştiai că Ormouz este aici? o întrebă Malko.

— De asta mă temeam, spuse ea. Haide, coborâm pe ţărm.

Un negru ce stătea pe treptele Poştei asculta o melodie asurzitoare la un tranzistor imens pus direct pe trotuar, înnebu-

nindu-i pe bieţii turişti care încercau să telefoneze din cabine-le publice.

Malko şi Sharnilar ieşiră din clădire orbiţi de soare. Un american cât o namilă se opri locului când îi văzu banda de pe ochi, convins că era vorba de un joc de-a corsarii şi exclamă:

— Ce drăguţ!

Sharnilar îi zâmbi la rândul ei şi spuse:

— Da, foarte drăguţ!

Îşi dădu încetişor la o parte banda arătând ce era dedesubt şi se îndepărtă, lăsându-l pe bietul turist jenat şi roşu ca racul.

Malko se uită la chitanţa scrisorii recomandate expediată la banca lui Sharnilar. Zarurile erau aruncate. Mai rămânea doar să le trimită ucigaşilor copia scrisorii pentru ca Malko şi tână-ra să se pomenească direct în top.

— Ne întoarcem pe vapor? întrebă el.

— Tu te întorci, îl corectă ea. Eu mai am o treabă de făcut... Singură.

Chris şi Milton, acoperiţi până-n creştet, stăteau de pază pe trotuarul de vizavi de Tolbod Gade. Străzile îşi păstraseră numele daneze în tot centrul. Între Waterfront şi Dronningens Gade, se înghesuiau şiruri de comercianţi şi de magazinaşe în aparenţă ca vai de capul lor, însă sute de mii de dolari circu-lau zilnic prin fel de fel de mâini.

— Unde te duci? o întrebă Malko.

— Pe Ormouz.

— Ai înnebunit!

Sharnilar zâmbi în colţul gurii.

— Ba nu, nu risc aproape nimic, şi asta datorită ţie. Numai dacă nu le spui adevărul

— S-ar putea să le vină cheful să-l răzbune pe Sangsar.

— Sunt sigură că nu.

— Nu îţi este teamă că vor continua ce au început pe Hud-son Street?

Sharnilar se opri lângă un taxi colectiv, un soi de autobuz cu bănci din lemn, ticsit cu negri, în colţul străzii Waterfront. Iah-tul alb se găsea la doi kilometri în dreapta lor, când mergeai pe Veteran's Drive, în portul de agrement. Sharnilar chemă un taxi obişnuit şi îi strigă lui Malko ca să acopere vacarmul ne-întrerupt de claxoane.

— Le voi spune că, dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, tu şi prietenii tăi veţi veni după mine!

Ea se urcă în taxi fără să mai aştepte răspunsul şi se depărtă pe Veteran's Drive. Cele două gorile veniră lângă el îngrijora-te.

— Unde se duce?

— Să le spună bună-ziua teroriştilor, zise Malko.

După ce le povesti celor doi ce se întâmplase, aceştia se bucurară.

— În sfârşit, o treabă simpatică! făcu Chris. Dacă aş putea împrumuta o mitralieră M 60...

— O veţi face cu mijloacele pe care le avem la bord, spuse Malko. Până atunci, să ne întoarcem pe Stormy Weather.

Reveniră pe imensul velier abandonat. Mandy şi Shaba, burduşite de cecuri de călătorie, plecaseră să ia cu asalt magazinele, sperând cu această ocazie să prindă în plasă şi câţiva masculi interesanţi. Păreau total dezinteresate de aventurile lui Sharnilar, de parcă nu le-ar pune şi pe ele în pericol. Sau poate că erau inconştiente. Malko privea animaţia din port. Ormouz se afla în cealaltă parte a debarcaderului, la aproxi-mativ două sute de metri în linie draptă faţă de Stormy Wea-ther.

Întreaga poveste devenea din ce în ce mai bizară. Acum, torţionarii lui Sharnilar acţionau ziua în amiaza mare, deşi erau căutaţi de autorităţile americane. Ca să nu mai vorbească despre asasinarea Normei Dyer. Lui Malko îi încolţiră din nou în minte bănuielile... Se uită la ceas. Era unsprezece şi douăzeci. La douăsprezece fără un sfert, pleca la drum. Luarea cu asalt a iahtului alb în portul Charlotte Amalie risca să nu fie prea tristă...

— Mergem? propuse Chris Jones cu un aer nerăbdător. Mal-ko aruncă o privire la ceas. Era douăsprezece fără un sfert.

Aşteptase până în ultima clipă cu stomacul crispat. Examină pentru ultima oară pontonul lung din lemn ce deservea nave-le ancorate. Sharnilar nu se întorcea.

— Să mergem, spuse el.

Prefera să nu se gândească la ceea ce se petrecuse pe Ormouz. De când plecase Sharnilar. supraveghease încontinuu iahtul alb. Dacă ridica ancora, era de patru ori mai rapid decât Stormy Weather. Butoiaşul pistolului lui Chris se învârti ra-pid, iar gorila se ridică în picioare cât era de lungă, fericită.

Parcurseră trei sferturi din ponton, când Malko zări silueta albă a lui Sharnilar, venind spre ei fără grabă... Chris rămase locului ca lovit de trăsnet.

— Ei drăcia dracului? Îi venea să plângă.

— Lasă, o să mai aveţi ocazii ca să vă folosiţi pistoalele, spuse Malko uşurat.

Sharnilar îi adresă un zâmbet puţin forţat şi se aruncă în braţele lui. Simţi cum tremură şi că era aparent relaxată.

— Simt nevoia să beau un pahar plin cu şampanie! spuse ea.

Nu mai scoase nici o vorbă până ajunse la Stormy Weather. Bău trei pahare de Dom Pérignon unul după altul, îmbujorân-du-se în obraji. Ieşi din salon şi se duse pe puntea din faţă, tră-gând aer adânc în piept. De aici, căsuţele pierdute în vegetaţia luxuriantă până sus pe crestele îndepărtate semănau cu nişte jucării.

— Nu credeam că o să aibă un asemenea efect faptul că m-am aflat din nou în faţa lui, spuse ea.

— În faţa cui?

— A şefului, Ardechir Nassiri.

— Totul a decurs bine?

— Da, spuse ea dintr-o dată. Acum cred că americanii au intrat în posesia documentelor prin intermediul tău. De altfel, m-au lăsat să plec fără probleme.

— Nu au întrebat ce a păţit Hormouz Sangsar?

— Le-am spus că l-am omorât. Puţin le-a păsat. Sunt complici, nu prieteni...

— Sunt doar nişte executanţi...

— Dispun de mijloace ca să-i trimită şefului mesajul meu, îl asigură ea. Au un vapor ultramodern. Acum, hai să ne dis-trăm. Am chef să-mi cumpăr multe lucruri ca să mă fac fru-moasă. În seara asta, vom mânca la 1829, cel mai vechi hotel din insulă. Are mai mult de o sută cincizeci de ani şi este cel mai bun restaurant din Charlotte Amalie.

Malko trebuia acum să informeze CIA. Emil Kaufman va fi probabil dezamăgit de această nouă turnură a faptelor. Agenţilor din CIA nu le plăceau lucrurile tărăgănate.

În ciuda calităţii execrabile a comunicaţiei, Malko putea să simtă neîncrederea şi proasta dispoziţie a directorului general al Serviciilor de Informaţii din cadrul Companiei. Avusese o scurtă discuţie cu Emil Kaufman care preferase să-i facă legă-tura cu

şeful lui, Gary Rockhound. Acesta nu îşi ascunsese în-să dezamăgirea.

— Vreţi să spuneţi că situaţia a îngheţat, repetă el, că aceşti criminali se află acolo şi că ea negociază cu ei?

— Absolut, confirmă Malko.

— E o nebunie! mârâi înaltul funcţionar. Trebuie să-i arestaţi imediat. Voi anunţa poliţia locală...

— Nu ar face decât să complice lucrurile, observă Malko. Ce trebuie să fac?

— Rămâneţi pe loc, îi ordonă americanul. Este imposibil să se termine în acest mod. Documentele sunt prea sensibile pen-tru ca iranienii să stea cu sabia lui Damocles deasupra capu-lui. Vor contraataca.

Malko ieşi din cabină transpirat tot. Era o căldură de cuptor, deşi soarele începea să apună. Reuşise să se odihnească totuşi după ce mâncase de prânz la bord, lăsând-o pe Sharnilar să se ducă la cumpărături. Nu se întorseseră nici Mandy cu Shaba.

Chris şi Milton îl aşteptau la colţul din Main Street. Ca să le fie mai uşor, închiriaseră un Chevrolet de la Budget. Din pă-cate, nu era blindat. Se angajară pe Waterfront, mergând cu viteză mică şi trecând prin faţa tuturor gangurilor comerciale. La capătul bulevardului Veteran's Drive, se pomeniră cu Ex-calibur, păzit de un puşcaş marin care le spuse:

— Doamna Khasani vă aşteaptă la Mafolie.

Eră un bar-restaurant situat pe colinele din Charlotte Ama-lie unde se deschidea o privelişte superbă. Chris se urcă la vo-lan şi începu să urce străduţele sinuoase şi înguste. Sharnilar venise cu taxiul şi stătea singură pe terasa pustie a localului Mafolie, având tot golful la picioare. Se schimbase într-o ro-chie din mătase mulată pe corp ca o mănuşă, care avea aceeaşi culoare cu ochiul. Cu părul desfăcut, părea o fetiţă. Veni spre Malko cu obişnuitul ei mers provocator.

— Îţi place rochia mea? Am cumpărat-o adineauri.

— Este superbă, spuse Malko. De ce ai venit singură aici?

Ea îl luă cu tandreţe de braţ şi îl duse lângă balustrada din lemn de deasupra hăului.

— Este locul îndrăgostiţilor, spuse ea. Nu crezi?

Înlănţuiţi în cel mai romantic mod, rămaseră astfel mult timp să contemple luminile care se aprindeau pe rând la pi-cioarele lor. Cele două gorile nu-şi reveneau... În sfârşit, Shar-nilar oftă:

— Sper că nu mă vei părăsi niciodată! Malko tresări.

— Dacă suntem împreună, riscul este şi mai mare. Ar putea să le dea idei iranienilor.

— Da, însă mă simt atât de bine, spuse Sharnilar surâzând. De mult timp n-am mai fost îndrăgostită...

Micul hotel 1829 - anul construcţiei - înălţat pe Government Hill, la capătul unei scări abrupte, semăna cu un decor din Walt Disney, cu arhitectura lui abracadabrantă, cu grădina interioară, cu camerele cu forme ciudate şi cu imensa mitralieră de formă aşezată într-unul dintre balcoane. Vopsit în ocru şi roz, avea obloanele verzi şi era simbolul acestui vechi oraş de piraţi.

Restaurantul, care ocupa o galerie exterioară de o parte şi de alta a scării abrupte, domina Kongens Gade, oferind privirii o panoramă magnifică a întregului golf. Când ajunseră Sharni-lar, Malko şi cei doi americani, Mandy şi Shaba îi aşteptau de-ja instalate la o imensă masă rotundă, aproape acoperite de pachete. Chris şi Milton se aşezară discret la masa de alături, supraveghind singura cale de acces din colţul lor şi comanda-ră o apă minerală Perrier.

Li se aduse prima sticlă de Dom Perignon care se evaporă în câteva minute. Se părea că toată lumea voia să uite coşmarul ultimelor douăzeci şi patru de ore. Aşezat între Mandy şi Sharnilar, Malko era scăldat în miresme care mai de care mai ademenitoare. Mandy îşi lipi coapsa de piciorul lui. Cât des-pre Shaba, de fiecare dată când venea cineva şi se aşeza pe te-rasă, pieptul îi tresaltă gata să-i scape din decolteu. Tocmai să-rea şi dopul de la a doua sticlă de şampanie, când un chelner se apropie de masă şi spuse:

— Doamna Khasani este chemată la telefon.

Un val de adrenalină invada numaidecât arterele lui Malko. Oare cine mai ştia că se aflau aici? Sharnilar păli uşor şi se ridică de la masă. Telefonul era la bar, în cealaltă parte a galeri-ei exterioare. Cele două gorile se luară după ea. Discuţia dură mult. Aproape zece minute. Când Sharnilar se întoarse la lo-cul ei, era lividă. Malko simţi coapsa tremurând lipită de pi-ciorul lui.

— Ce s-a întâmplat? Ea clătină din cap.

— Nimic important. Să bem.

Evita să se uite în ochii lui. Se întreba ce altă nenorocire afla-se la telefon. Dineul continuă în sporovăiala lui Mandy şi a lui Shaba care îi arunca ocheade fosforescente unui american înalt

şi bronzat de la masa vecină, care o invită până la urmă să bea un pahar împreună. Mandy se ridică în acelaşi timp, etalându-şi talia de viespe şi crupa zglobie. Ea se luă după ei făcându-i ştrengăreşte cu ochiul lui Malko. Rămas singur cu Sharnilar, puse mâna pe a ei.

— Spune-mi adevărul. Ea se uită crispată la el.

— Chiar vrei să ştii?

Capitolul XII

Lui Malko i se puse un nod în gât. Sharnilar nu avea obice-iul să facă din ţânţar armăsar. În jurul lor, petrecerea conti-nua, cu râsete şi discuţii gălăgioase. Restaurantul 1829 era lo-cul la modă din St. Thomas. La masa de alături, Mandy stătea practic pe genunchii americanului înalt şi bronzat care o mă-sura din priviri pe Shaba să o mănânce nu altceva. Viitorul acestui tânăr era garantat...

— Cine te-a sunat? o întrebă Malko.

— Nu ştiu cum îl cheamă, recunoscu ea. Dar a susţinut că vorbeşte în numele aiatolahului Khomeiny. Nu se auzea prea bine, deci nu vorbea de pe insulă, ci cu siguranţă din SUA. Mi-a spus că nu mai aşteaptă, că aiatolahul este extrem de fu-rios şi că mi-am bătut destul joc de Revoluţie. Trebuie să îna-poiez ceea ce nu-mi aparţine.

— Banii?

— Nu, n-a pomenit nimic de bani. Documentele...

— Cum trebuie să procedezi?

— Mi-a dat termen până mâine să le înmânez unei persoane de încredere.

— Cui?

— Nu ştiu.

Un fulger brăzdă cerul, urmat de un tunet puternic. După câteva secunde, o aversă tropicală zguduia acoperişul de tablă al galeriei, făcând orice discuţie practic imposibilă. Furtuna era o reminiscenţă a ciclonului care devastase insula în luna noiembrie. Peste tot erau ambarcaţiuni eşuate. Malko se gân-dea la acest aspect, din păcate, previzibil al situaţiei. Oare cine trăgea sforile într-adevăr? Iranienii, americanii sau alţii? În aparenţă, certitudinile lui Sharnilar se prăbuşiseră şi revenise-ră la ipoteza cea mai probabilă susţinută de CIA: răzbunarea

aiatolahului. Acest ultimatum brutal era în stilul fanaticilor din Teheran. Ploaia se mai domoli, iar Malko profită şi între-bă:

— Ce se va întâmpla dacă nu le dai documentele?

Sharnilar goli paharul de şampanie, apoi răspunse pe un ton neutru:

— Ne vor omorî. Pe amândoi

Era clar! Acum Malko făcea parte din afacere. Luă mâna lui Sharnilar şi i-o sărută.

— Încă n-am murit.

Ea împinse farfuria cu friptură de care abia se atinsese.

— Mi-e frică, spuse ea, doar ştii ce mi s-a întâmplat.

— Da, zise Malko, dar acum sunt cu tine şi beneficiem de protecţia unei puternice agenţii federale americane. Iar cele două "doici" care sunt cu noi fac cât zece gărzi de corp.

Sharnilar se strâmbă cu scepticism.

— Bineînţeles, dar asta nu va dura la nesfârşit, vezi bine. Aiatolahul este în stare să se răzbune şi peste câteva luni sau peste câţiva ani...

— Dacă le dai iranienilor aceste documente, achitând şi nota de plată, problema este rezolvată, îi sugeră Malko. Dar dacă le dai americanilor?

Tot farmecul acestei seri se destrămase dintr-o dată. Îl frământa un singur gând: să se întoarcă pe Stormy Weather, chiar dacă pericolul nu era imediat.

— Cel cu care am vorbit a pomenit şi de această posibilitate, zise ea. În acest caz, tot mă vor ucide, bineînţeles ca să se răzbune.

Brusc, nu mai văzură golful. Ploaia forma o perdea de netrecut. Malko se ridică de la masă şi se duse la cele două gorile.

— Avem noutăţi, spuse el.

Cei doi americani îl ascultară cu seriozitate.

— Nu mă miră, spuse Chris. Primul lucru ar fi să cerem un-dă verde la Langley ca să le-o plătim celor doi gooks[14] de pe iaht. Aici, suntem la noi acasă, şi dacă treaba va face valuri, o vom aplana...

— Se aşteaptă la aşa ceva, îl contrazise Malko, şi tot nu rezolvăm problema de fond.

---

[14] Prăpădiţi (n.a.)

— Posibil, spuse Chris, dar dacă frumosul lor iaht va fi mis-tuit de fum, asta îi va pune pe gânduri. Avem tot ce ne trebuie ca să meşterim un aruncător de flăcări... Pentru un vaporaş, este numai bun.

— Un aruncător de flăcări! izbucni Malko îngrozit. Nu vă gândiţi că...

— Şi ce dacă... făcu Milton. Ne gândim prea mult.

La masa de alături, Mandy şi Shaba erau din ce în ce mai gălăgioase, atentând deja la pudoare. Mandy se dezlipi de americanul bronzat şi veni să-l îmbrăţişeze pe Malko, sfrecurân-du-i limba caldă în ureche, neştiind ce nenorocire îi păştea pe toţi.

— Vii cu noi? îl întrebă ea. O să fiu cât se poate de drăgăstoasă. Mie, această atmosferă îmi aduce aminte de Honolulu, când ne-am întâlnit prima oară, tu mai ştii?

Îşi apăsa pântecele de al lui. Malko îşi amintea, fireşte, dar acum nu era momentul. Rămasă singură la masă, Sharnilar se distra rotind paharul între degete.

— Cred că o să mă întorc pe vapor, spuse Malko. Mandy fă-cu o mutră dezamăgită.

— Ei bine, dacă tipul ăsta mă bagă în patul lui, voi căuta puţină afecţiune. Sper că nemernica asta de Sharnie nu te va stoarce de tot..

Sharnilar se ridică şi ea de la masă. Ploaia se oprise la fel de brusc precum începuse. Escortaţi de cele două gorile, se duse-ră la maşina închiriată de Sharnilar de la Budget, un Jeep decapotabil în care înotai după o asemenea aversă. Milton şi Chris îi urma cu Chevroletul. Bulevardul Veteran'a Drive era pustiu. Turiştii se ascunseseră cuminţi în cazărmile lor pluti-toare. Opriră în parchingul hotelului Yacht Haven şi se duseră pe jos pe ponton. Malko aiuncă în treacăt o privire în partea stângă, iar pulsul i se acceleră. Ormouz nu mai era la chei.

— Mother[15]... mormăi Chris Jones, au plecat!

Probabil că iahtul alb pornise la drum în timp ce luau masa. Malko încercă să evalueze acest nou parametru. La prima vedere, plecarea flotei comandoului iranian părea un semn bun. Numai că pasagerii puteau să rămână la St. Thomas, iar iahtul să plece să se ascundă în vreunul dintre golfuleţele din insulă. La braţul lui, Sharnilar se zgribuli:

[15] Prescurtare de la motherfucker (n.a.)

— Vino, mi-e firg.

Scândurile ude ale pontonului erau alunecoase. Chris îi spu-se lui Milton:

— Du-te şi fă o cafea. Vom dormi altădată.

— Avem un răgaz de douăzeci şi patru de ore, observă Malko. În seara asta, relaxaţi-vă.

— Nu se ştie niciodată, făcu Milton Brabeck, care nu mai avea încredere în nimeni de la întâmplarea cu Pearl Harbor. Există dintotdeauna atacuri surpriză...

— Aveţi dreptate, spuse Malko. De ce nu am ancora în cealaltă parte a golfului, vizavi de Hassel Island? Am fi mai puţin vulnerabili.

— E perfect, spuse Sharnilar. Îi voi da aceste ordine căpitanului.

Portul părea mult mai liniştit cu numeroasele veliere ale căror catarge fremătau din cauza brizei. Cerul se înseninase din nou. Malko o găsi pe Sharnilar în cabină. Tânăra luă Beretta placat cu aur, verifică încărcătorul şi îl puse pe noptieră cu un zâmbet trist

— Când l-am cumpărat, am crezut că e de jucărie. Am omorât deja un om, dar Dumnezeu mi-e martor că nu am avut de ales. Nu vreau să mor.

— Nici eu, spuse Malko, în timp ce îşi scotea de la centură pistolul extraplat.

Sharnilar făcu ochii mari şi îl cântări în mână imediat.

— Nici măcar nu l-am observat. Unde l-aţi ţinut?

— Sub cămaşă, zise Malko, a fost fabricat pentru oamenii cărora le place să se îmbrace, dar ucide cu precizie.

Stormy Weather începu să tremure încetişor. Părăseau pontonul traversând golful St. Thomas. Zgomotul ancorei anunţa că ajunseseră din nou la ţărm. Puteau să observe prin hublou coasta golaşă a insulei Hassel. Ancoraseră lângă celelalte veliere. Sharnilar oftă:

— În seara asta nu vreau să mă mai gândesc la nimic

Îşi trase bluza peste cap, dezvăluind sânii plini şi fermi. Tra-se spre ea gura lui Malko care întârzie mai mult, simţind-o înfiorându-se mai tare. Apoi ea împinse capul spre pântece şi îl menţinu acolo până când se arcui cu un mârâit de plăcere. După aceea, făcură dragoste îndelung până când ţipară amân-doi.

Sharnilar rămase întinsă pe spate, mută şi nemişcată. În momentul în care ritmul respiraţiei se schimbă, Malko îşi dădu seama că adormise... Mai târziu, auzi multă zarvă pe punte. Se întorceau Mandy şi Shaba aduse de Excalibur, însoţite de cel puţin un bărbat, judecând după voci... Ultimatumul irani-enilor îi cam dădea bătaie de cap lui Malko. Dacă o sfătuia pe tânără să-l respingă, îşi asuma un risc pe care nu era în stare să-l combată... Dacă o lăsa să le dea documentele iranienilor, însemna eşecul misiunii lui.

Lângă el, Sharnilar se mişcă, gemu în somn, apoi începu să aibă spasme. Malko îi puse mâna pe frunte şi simţi că este udă de transpiraţie. După câteva minute, îl dădu la o parte cu violenţă, se ridică brusc şi trase un urlet răguşit şi atroce. El o luă în braţe, se trezi puţin şi se agăţă de el zguduită de hohote de plâns, apoi adormi la loc. După câteva clipe, auzi bătăi în uşa cabinei.

— Vă simţiţi bine? întrebă Chris îngrijorat.

— Da, îl asigură Malko.

Un huruit asurzitor îl trezi pe Malko făcându-l să tresară. Zări prin hublou un hidroavion care decola, iar flotoarele aproape că atingeau catargele velierului. Aparatul făcea legă-tura cu celelalte insule din arhipelag. Sharnilar mai dormea încă ghemuită. Cu riscul de a o dezamăgi pe Mandy Brown, se hotărâse să-şi petreacă noaptea cu ea. Îşi puse un tricou şi se urcă pe punte, orbit de soare. Colinele verzi presărate cu căsuţele cu acoperişuri roşii imprimau un aer de sărbătoare insulei Charlotte Amalie. Luă un binoclu şi se uită înspre port, în partea cealaltă a golfului. În locul iahtului alb, era un vapor imens de croazieră.

Un zgomot uşor de motor îl făcu să întoarcă capul. Era o barcă cu motor condusă de un domn în vârstă care stătea în faţa unei doamne ce se ferea de soare cu o umbreluţă. Parcă era o imagine din secolul trecut. Auzi o voce în spatele lui:

— Ai dormit bine?

Era Sharnilar nemachiată, cu banda pe ochi, îmbrăcată într-un chimonou roşu, cu figura ca după somn.

— Da, zise Malko, însă tu ai avut coşmaruri.

— Nu îmi amintesc nimic...

Poate că era mai bine. Ea se întinse, scoţându-şi în afară sânii în formă de pară. Pe zi ce trecea, o găsea şi mai frumoasă Apoi ea se lipi de el.

— Ar trebui să plecăm undeva departe! spuse ea. Am destui bani pentru amândoi. Vom trăi în insule, ne vom scălda şi vom face dragoste.

Adio CIA şi Iran! Tristeţea îl făcu din nou pe Malko să simtă un nod în gât.

— Ce ai hotărât să faci? Ea clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Parcă m-aş duce la întâlnire.

— La care întâlnire?

— Ieri la telefon mi-a spus să mă duc la Palm Passage la prânz, dacă vreau să negociez. Mă vor contacta. Sper să nu fie o capcană. Dar, dacă nu mă duc, Dumnezeu stie ce se va întâmpla.

— Merg cu tine, spuse Malko.

O mulţime compactă defila încet printre şirurile de vitrine cu bijuterii, cu îmbrăcăminte, cu suveniruri, strecurându-se printre terasele umbrite de cocotierii din Palm Passage şi gale-ria lungă ce lega Waterfront de Main Street. Pe din afară, bă-trânul imobil nu era cine ştie ce, cu faţada de un roz spălăcit şi acoperişul de tablă, dar era cea mai bună galerie comercială de pe insulă. Un restaurant îşi aşezase mesele sub cocotierii maiestuoşi. Aici se instalaseră Sharnilar şi Malko, cu câte un hamburger în faţă numai bun pentru etiopienii înfometaţi şi cu Pepsi-Cola.

Chris şi Milton rătăceau de la o vitrină la alta, acoperiţi până în creştet. Supravegheau deopotrivă şi galeriile de la etaj unde se aflau birourile. În afluxul de trecători, se putea întâmpla orice.

Mânerul pistolului extraplat al lui Malko, ce avea un glonţ pe ţeavă, îi apăsa stomacul pe sub cămaşă. Şi Sharnilar avea în poşetă Beretta auriu pe care era pregătită să-l folosească. Din păcate, Malko ştia bine că în cazul unui atac neaşteptat cu pistolul-mitralieră, toate aceste măsuri de prevedere nu serveau la nimic...

Tresări. Un bărbat mătăhălos cu chelia strălucitoare şi bronzată, într-o cămaşă cu mânecă scurtă şi cu un zâmbet jovial pe buze, se aşează la masa lor.

— Bună-ziua, spuse străinul. Bine aţi venit la Palm Passage! Malko îl studie dintr-o privire: cu siguranţă nu era iranian.

Ochii negri, plini de şiretenie erau în continuă mişcare şi îşi păstra încă statura de atlet în ciuda celor şaizeci de ani împliniţi. Nou-venitul se aplecă la urechea ei.

— Cred că avem întâlnire! Pe mine mă cheamă John Birch.

Văzând că tânăra este mirată, zâmbi şi mai larg, apoi adăugă:

— Ştiu, ştiu, nu vă aşteptaţi să vedeţi o namilă ca mine. Dar pot să vă asigur că telefonul pe care l-aţi primit aseară la restaurant mă priveşte şi pe mine.

O chelneriţă se apropie de masă, iar el o cuprinse de talie şi glumi cu ea. Apoi el se întoarse către Malko.

— Vom fi mai liniştiţi la mine în birou...

Se ridicară de la masa şi îl urmară. Urcară o scăriţă verde şi ajunseră la etajul al doilea şi intrară într-un birou imens şi neaşteptat de ticsit cu statuete precolumbiene, cu obiecte de artă de toate felurile, cu o superbă privelişte spre golf. Geamurile fumurii atenuau efectul razelor de soare. Privirea lui Malko se opri asupra unei fotografii a gazdei lor împreună cu şahul şi cu Farah. Apoi se uită şi la alte documente care îl înfăţişau împreună cu alte personalităţi iraniene. Gazda îl observă zâm-bind amuzat. Se aşeză la biroul masiv şi spuse:

— Cunosc bine Iranul de multă vreme...

— A avut loc o revoluţie în 1980, zise Malko, oamenii s-au schimbat.

John Birch făcu un gest evaziv.

— Suntem în Orient. Acum o lună, am primit-o pe fosta împărăteasă, dar mi-am păstrat prieteni şi în anturajul aiatolahului. Unii membri din regimul trecut se află încă la locurile lor, în posturi la fel de importante, ca şi persoana care mi-a cerut să mă întâlnesc cu dumneavoastră.

Tăcu, privindu-i surâzând. Malko se străduia să-l cântăreas-că pe nou-venit, care părea să le cunoască foarte bine proble-ma, iar ei nu-i ştiau decât numele. În orice caz, nu era în trece-re prin St. Thomas, ceea ce explica probabil prezenţa iahtului Ormouz în apele teritoriale ale Insulelor Virgine.

— Ce face acum prietenul dumneavoastră? îl întrebă Malko.

John Birch luă un aer misterios.

— Ocupă o funcţie înaltă şi are toată încrederea în aiatolahul Khomeiny. De altfel, sub acest aspect a aranjat anumite trebu-ri neplăcute ale familiei Pahlavi. Cum vom rezolva şi noi pro-blema doamnei Khasani, nu-i aşa?

Îşi aprinse un trabuc cu un zâmbet blajin, observându-i cu ochii lui mici şi şireţi.

— Cum trebuie să procedez, îl întrebă Sharnilar pe un ton neutru, ca să le fac pe plac asasinilor?

John Birch nu se sinchisi, dar răspunse pe un ton superior:

— Sunteţi în posesia unor documente de care guvernul iranian este interesat. Dacă le înapoiaţi, rezolvaţi contenciosul cu iranienii. Iar pe de altă parte, nu vă vor lua banii pe care îi deţineţi pe nedrept...

— Pe nedrept! El făcu un gest de lehamite.

— Să nu intrăm în amănunte! Sunt bogaţi şi nu le pasă de bani. Dimpotrivă însă, sunt mult mai susceptibili în privinţa anumitor subiecte, ceea ce explică metodele brutale pe care le-au folosit cu dumneavoastră...

— Brutale! izbucni Sharnilar. Sunt nişte monştri! Nişte nazişti!

— Toate astea pot fi uitate, iar dumneavoastră să duceţi în continuare o viaţă liniştită...

Se întoarse către Malko şi adăugă:

— Şi dumneavoastră, bineînţeles...

— Şi dacă refuz? întrebă Sharnilar cu voce încordată. Sirena unui vapor îl împiedică pe John Birch să răspundă imediat. Când se aşternu liniştea din nou, acesta spuse doar atât:

— Mi-e teamă că nu veţi fi înmormântaţi amândoi în acelaşi cimitir. Şi ar fi păcat.

Capitolul XIII

După afirmaţia lui John Birch, în birou se instaură o linişte mormântală. Soarele bătea în geamul imens, transformând încăperea în cuptor. Interlocutorul lor începu brusc să contem-ple îndelung o statuetă precolumbiană. De data asta, era răz-boi! Malko se întreba ce rol juca în această afacere. Îi aruncă o privire lui Sharnilar. Tânăra pipăia cu nervozitate pătratul de pânză neagră care îi acoperea ochiul stâng, evitând privirea lui Malko. Acesta se hotărî să treacă la contraatac.

— Guvernul american este gata să-i asigure protecţie doamnei Khasani, în cazul în care refuză propunerile pe care i le transmiteţi.

Bărbatul mătăhălos zâmbi caustic.

— Guvernul american ar face bine să-şi amintească de ostaticii din Teheran, observă cu vocea lui blândă. Nu sunt adepţii forţei. Dacă aiatolahul Khomeiny vrea să se răzbune, o va face. Iranienii nu se dau în lături de la nimic şi nu sunt oameni răbdători. Sfătuiţi-o pe doamna Khasani că nu ar fi bine să le ţină piept... Căci o vor ucide... Şi pe dumneavoastră o dată cu ea.

Se mai auzi o sirenă a unui vapor ca şi cum ar fi vrut să accentueze ameninţarea... Malko şi Sharnilar schimbară şi ei în sfârşit o privire. Citi atâta deznădejde în ochiul de cobalt al tinerei, încât simţi nevoia să întrebe:

— Care ar fi condiţiile acordului?

— Este de ajuns să se ducă la Zurich, să retragă documentele de la bancă şi să i le dea cuiva care o va contacta acolo din partea mea, răspunse John Birch. Acest lucru poate fi făcut foarte repede. (Făcu o pauză, apoi adăugă:) Trebuie să se facă cât mai repede.

Sharnilar se ridică brusc.

— Foarte bine, spuse ea, vă dau răspunsul mâine dimineaţă. Unde ne întâlnim?

— Eu voi fi aici începând cu ora opt, spuse John Birch.

Era din nou numai lapte şi miere. Le strânse cordial mâinile şi îi conduse. Chris şi Milton aşteptau cuminţi în galeria exte-rioară ce deservea birourile de deasupra cocotierilor din Palm Passage. Zarva era la fel de mare în faţa magazinelor. Sharni-lar mergea ca un automat, cu capul sus. Malko nu îndrăznea s-o întrebe nimic. Ceea ce spusese John Birch era adevărat: îşi risca viaţa. Dar, dacă risca, nu avea nici o garanţie. Când ajun-se în faţa magazinului Cartier, în colţul străzii Main, ea se opri şi se întoarse spre el.

— Simt nevoia să-mi clătesc creierul, spuse, vreau să fiu singură. Mă duc la cumpărături. Ne întâlnim pe vapor puţin mai târziu. Te rog să mă scuzi.

Ea încercă să-i surâdă, dar era încordată. Malko simţi că este întoarsă pe dos.

— Te vor însoţi Chris şi Milton, îi propuse el.

— Nu are rost, nu risc nimic... până mâine. Pe urmă, vom vedea...

Se îndepărtă pe Main Street şi se amestecă în mulţimea de turişti.

— O urmărim? întrebă Chris Jones, transpirat tot în costu-mul lui, căci erau treizeci şi cinci de grade la umbră.

Cu siguranţă, nu-i plăcea deloc la Tropice...

— Cu toţi negrii ăştia, ar putea să păţească ceva, spuse Mil-ton Brabeck. Acum cinci ani, au omorât nişte albi aici.

— Nu are rost, spuse Malko, ar putea să o indispună. Nu riscă nimic.

În schimb, adversarilor lor le-ar putea trece prin cap să-l li-chideze pe el ca să poată face presiuni asupra lui Sharnilar... Era nerăbdător să facă situaţia cunoscută la CIA şi să afle mai multe lucruri despre ciudatul John Birch.

Comunicaţia era proastă, chiar şi pe circuitul oficial. Legătu-ra cu Langley se întrerupsese de trei ori şi reuşise cu mare greutate să ajungă la arhivele informatizate. Datorită cartelei de la Secret Service a lui Chris Jones, Malko reuşise să se in-staleze într-un birou liniştit aflat în Governor's House. Cei doi americani plecaseră pe urmă la vapor, ca să vadă ce mai era pe acolo şi să se schimbe.

Telefonul sună din nou, iar secretara, o negresă corpolentă, îi dădu receptorul lui Malko, apoi se retrase discret în încăpe-rea de alături. Oricum zumzăitul bătrânului climatizor îi aco-perea vocea.

— Am găsit! îl anunţă corespondentul său. I-am găsit fişa.

— Şi?

— Vreţi să vă citesc tot? Pentru că este o cărămidă. Acest John Birch este amestecat în toate afacerile cu Iranul de un sfert de secol încoace... În toate domeniile, îi ajută în continu-are să-şi vândă petrolul. De exemplu, la începutul anului a în-cheiat o înţelegere de şase milioane de barili cu Occidental Pe-troleum. Călătoreşte mult...

— Asta nu mă interesează, spuse Malko. Aveţi ceva în legă-tură cu securitatea?

— Da, spuse interlocutorul. Este administrator la Tadiran, o societate israeliano-iraniană care construieşte centrale telefo-nice şi are legături foarte strânse cu Mossad-ul...

— John Birch este agent în Mossad?

— Nu ştiu dacă e agent, însă cel puţin un HC[16] tot este.

— Asta este tot?

---

[16] Honorable correspondent (n.a.)

— Nu e de ajuns? A avut legături cu oameni din Companie în timpul afacerii cu ostaticii, dar nu a putut să facă nimic. Vă trimit fişa prin telex, dacă doriţi. Cu toate numele celor care au avut legături cu el.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Israelienii mai lipseau. Oare ce interes aveau în această afacere? Bineînţeles că Malko cunoştea ca toată lumea legăturile secrete ale Israelului cu aiatolahul Khomeiny, garantul securităţii pentru cele patruzeci de mii de evrei care trăiesc încă în Iran.

Prin urmare, omul de afaceri avea legături cu două centrale de spionaj, chiar trei, dacă se punea şi CIA la socoteală. Era promiţător. Uşa se deschise targ, iar în prag apăru Chris Jones gâfâind.

— Fuge! spuse el Veniţi repede!

Malko era deja în picioare. Coborâră în goană scara ce dă-dea în stradă, ciocnindu-se de trei angajate locale îmbrăcate în roz bombon. Milton aştepta în Chevroletul care demară în trombă.

— Eram pe vapor când s-a întors, îi explică Chris. Apoi s-a dus cu Excalibur la cheiul de îmbarcare în hidroavioane. Cred că mai este încă acolo. Nu ştiu dacă pleacă departe, căci avea doar o geantă mică...

— Asta nu înseamnă nimic, spuse Malko.

Milton Brabeck rula pe sensul unic şi se pomeni blocat în traficul de pe Veteran's Drive, înaintând ca melcul... Taxiurile colective ticsite cu turişti abia se târau. Debarcaderul hidroavioanelor se găsea la o milă spre vest, la ieşirea din Charlotte Amalie. Aparatele foloseau o porţiune din golf ca pistă de decolare. Erau la cinci sute de metri, când zăriră un bimotor canadair[17] luând viteză şi ridicându-se cu greutate deasupra velierelor ancorate şi îndreptându-se spre sud.

— Holy shit, înjură Chris Jones. Cred că este în el...

Când ajunseră la debarcader, hidroavionul rămăsese un punctuleţ pe cer. Zborul următor era după o jumătate de oră. Malko se duse la ghişeu. Hidroavionul care plecase asigura legătura cu zborul companiei American Airlines cu destinaţia New York. Era imposibil s-o mai ajungă pe Sharnilar.

---

[17] Tip de avion echipat cu rezervoare pentru stingerea incendiilor (n.t.)

— Excalibur mai este aici, spuse Chris Jones.

— Haideţi la vapor, spuse Malko.

Marinarul îi duse în câteva minute. Dar nu era nimeni la bord. Mandy şi Shaba îşi făceau de cap pe undeva prin împre-jurimi. Malko se duse în cabina lui Sharnilar. Nu observă nici un semn că plecase în grabă. Se duse în cabina lui şi avu un şoc. Pe pat era un pachet cu o scrisoare. Deschise mai întâi pli-cul. Erau câteva cuvinte cu un scris aplecat: *Nu vreau să-ţi pro-voc remuşcări. M-am hotărât să accept. Să nu-ţi pară rău. Vreau să trăiesc. Mă întorc peste trei zile. In cha' Allah.*

Deschise pachetul şi nu ştiu cum să reacţioneze: să râdă sau să se întristeze. Găsi un Patek Philip încrustat cu diamante ca-re costase probabil cât o casă de vacanţă, învelit într-o hârtie cu o inimă străpunsă de o săgeată...

O adevărată midinetă. Potrivi ceasul şi urcă pe punte. CIA va fi mulţumită. Pentru a doua oară, misiunea lui se sfârşea, dar de data asta, cu bine. În fond, nu putea să o condamne pe Sharnilar. Acţionase cu eleganţă, punându-l în faţa faptului împlinit. Dar nu toată lumea va fi de acord cu acest lucru.

— Urmăriţi-o! împiedicaţi-o să le dea documentele! Este un ordin!

La trei mii de kilometri de aici, în biroul lui din Langley, Ga-ry Rockhound, directorul general al Serviciului de Informaţii din cadrul CIA, era într-o stare de nervozitate indescriptibilă. Malko puse receptorul alături ca să-l lase să se liniştească. Când termină cu ţipatul, luă din nou receptorul şi spuse:

— Domnule director general, de fapt ce doriţi de la mine? Să sar direct în avion şi să mă duc să o lichidez pe doamna Kha-sani? În acest caz, vă cer un ordin scris şi semnat.

Nu prea mai avea ce pierde... Gary Rockhound se linişti din-tr-o dată şi bâigui:

— Nu am spus asta... Dar nu putem să stăm cu braţele în-crucişate. De luni de zile suntem pe urma documentelor. Sun-tem siguri că veţi reuşi să o convingeţi pe doamna Khasani să se răzgândească.

Pe Malko îl mira întruna naivitatea directorului în această privinţă.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, poate chiar mai mult, spuse el.

Doar nu era să-i povestească cu lux de amănunte viaţa sexuală. Continuă:

— Doamna Khasani este terorizată de iranieni. Are toate motivele. Conştiinţa mea nu îmi dă voie să o împing la moarte pe această femeie. Amintiţi-vă că la New York era sub protec-ţia voastră când a fost atacată.

— Măcar duceţi-vă la Zurich, îi ceru americanul. Dacă luaţi Concorde-ul, ajungeţi practic în acelaşi timp.

— Nu, spuse Malko. Trimiteţi pe altcineva. Eu refuz să-i for-ţez mâna.

Se lăsă un lung moment de tăcere la capătul celălalt al firului. Era clar că interlocutorul lui Malko era turbat de furie. În sfârşit, Gary Rockhound spuse cu glas schimbat:

— Foarte bine! Începând din clipa asta, nu mai lucraţi pen-tru Companie. Vă rog să părăsiţi imediat birourile în care vă aflaţi!

— Cu plăcere, spuse Malko.

Închise şi se uită la Chris şi la Milton care se străduiau să priceapă ce se întâmplă.

— Cred că drumurile noastre se vor despărţi, îi anunţă el. Acum nu mai fac parte din Companie.

După ce le spuse care era situaţia, Chris clătină cu tristeţe din cap.

— Birocraţii ăştia sunt nişte încuiaţi, spuse el pe un ton grav. Când mă gândesc la toate serviciile pe care le-aţi adus acestei împuţite de Companii... E o ruşine.

— Ei ar trebui împuşcaţi, se băgă şi Milton în vorbă. Părăsi-ră toţi trei Governor's House şi se pomeniră în căldura tropi-că de după-amiază. Malko nu îşi dădea prea bine seama de soarta lui. Îşi pierdea slujba, dar câştiga o amantă miliardară în pericol de moarte. Interesul nu era evident. Oricât şi-ar fi sfărâmat capul, tot nu vedea ce ar fi putut face în plus decât s-o închidă pe Sharnilar într-o fortăreaţă din Kansas. Ajunseră pe Veterans Drive, apoi la vapor. Mandy Brown îi întâmpină la scară, îmbrăcată într-un şort care lăsa jumătate de fese goale şi cu un tricou mov pe care îl găurise cam peste tot Era făcut parcă să bagi mâna pe unde aveai chef. Veni şi îl îmbrăţişă pe Malko, fără să se sinchisească de membrii echipajului.

— Sharnilar a plecat, spuse ea. A cerut să o aşteptăm toţi trei. A închiriat un apartament întreg la 1829 şi ne-a lăsat va-porul. Va fi extraordinar! Sper că prietenii tăi vor fi mulţumiţi.

— Dacă pot să rămână, firește, spuse Malko. Milton Brabeck se sufocă.

— Oricum avem câteva luni de vacanţă de recuperat. Începând de astăzi, eu sunt bolnav.

Mandy Brown îi şopti lui Malko la ureche:

— Shaba te găseşte superb. În seara asta eu am comandat cina... Numai caviar. Îţi va da puteri

Era incorigibilă. Cu toate astea, lui Malko nu-i stătea mintea la petreceri. Coborî în cabină, urmat de tânără. Ea închise uşa numaidecât şi se lipi de Malko, hotărâtă să ia un aconto în vederea vacanţei ce urma. În câteva clipe îl coji ca pe o portoca-lă, iar sexul lui Malko fu înghiţit de o gură flămândă şi catife-lată. Ar trebui să nu te pricepi deloc la femei ca să o respingi pe Mandy Brown. Însă Malko se pricepea.

Când ea se ridică, avea privirea tulbure. Pieptul îi tresăltă şi îi murmură lui Malko:

— Sfâşie-mi chestia asta de pe mine!

Trase de tricou şi dezvălui un sân, apoi, intrând în joc, ajun-se şi la şort, dar acesta rezistă. Neluând în seamă fermoarul, Malko îl smulse cu ambele mâini... Îi mai atârnau câteva fâşii de pânză, iar Mandy se lăsă posedată mieunând ca o pisică fe-ricită, ondulându-se sub el şi zgâriindu-l, pentru ca în final, să scoată un ţipăt uşor şi să rămână fără vlagă.

— A fost extraordianr, zise ea. Am juisat! Aproape ca prima oară. Mă bucur că Sharnie a plecat. Parcă te-aş fi dezgustat... Cu toate că m-am schimbat mult...

Un soare strălucitor răzbătea prin ferestrele apartamentului din hotelul 1829, care avea vedere în port. Malko deschise ochii şi simţi ceva cald lângă el. Era capul lui Shaba, tânăra sa-udită, cadou de la Mandy Brown, care se sacrificase aseară cu mare curaj pentru prietena ei. Malko avea pe spate numai zgârieturi. Se pare că saudita îşi măsura pasiunea în numărul de dungi roşiatice lăsate pe pielea lui

Făcuseră dragoste practic până în zori, sub privirile lui Man-dy căreia, se pare, îi plăcea mai mult să se uite cum era pose-dată prietena ei în toate felurile posibile.

De fiecare dată când Malko părea să-şi piardă din vlagă, ea venea repede cu şampania şi beau împreună, astfel încât, pe la patru dimineaţa, era obligat să o onoreze, căci altminteri se

ducea în pielea goală să bată la toate uşile din hotel. Se dezlănţuise.

De vreo trei zile, Malko trăia într-un soi de toropeală extrem de plină de erotism, trecând de la Stormy Weather la 1829, înconjurat de aceste două femei însetate de plăcere, bând şampanie Dom Perignon ca pe apă. Resemnaţi, ocupanţii camere-lor vecine încetaseră să se mai plângă de urletele de plăcere mai mult sau mai puţin prefăcute ale lui Mandy Brown, care se comporta ca o pisică în călduri... Nu primise nici o veste de la Sharnilar. Malko se mai dusese o dată la John Birch, însă matahala de om nu era acolo. Chris şi Milton îşi vedeau de treburi, după ce puseseră artileria în seiful hotelului. Erau în concediu cu plată. Pentru prima oară în viaţa lor se bronzau fără costum de baie pe Stormy Weather. Judecând după cal-mul lor, Malko era sigur că Mandy şi complicea ei îşi etalaseră nurii în orele fierbinţi, însă gorilele nu făceau nici o aluzie la acest lucru.

Nu primise nici o veste nici de la Langley, în afară de un singur telefon extrem de rece din partea directorului de la Operaţiuni care îi ceruse lui Malko să întocmească un raport complet în legătură cu această afacere. Pentru moment, profitând de această mică vacanţă senzuală în acest paradis, se hotărâse să se odihnească, în timp ce aştepta întoarcerea lui Sharnilar ca să aibă o explicaţie definitivă.

Mandy, care adormise din nou, mormăi în capătul celălalt al patului, trecu peste Shaba şi îşi vârî capul exact între picioare-le lui şi termină ce începuse cu câteva ore în urmă... Trezindu-se, Shaba i se alătură şi ea.

Cu privirea înceţoşată, Malko privi fotografia în relief a castelu-lui din Liezen pe care o aşezase pe comodă, simţind cum îi revin forţele treptat. Era adevărată vorba: "Dă-i omului cât nu poate duce". Îi mângâia distrat spatele lui Mandy. Din pă-cate, lucrurile bune se sfârşesc repede şi va fi obligat să se în-toarcă la frigul din Austria, şi şomer pe deasupra.

Cineva bătea cu putere în uşă şi tresări din somn. Gura lui Mandy îl părăsi şi strigă:

— Micul dejun mai târziu!

— La telefon, zise o voce de femeie.

Acest hotel nu avea telefon în camere. Malko se dădu jos din pat, urmat de Shaba agăţată de el ca o lipitoare. Arăta totuşi destul de bine, dar nu ca să se ducă la telefon. Se înfăşură în

grabă cu un prosop şi se duse la telefonul instalat între cele două paliere. Femeia de serviciu care îl chemase aruncă o privire plină de interes prosopului şi începu să mătură scările de lângă el. Receptorul atârna jalnic la capătul firului. Malko îl luă şi răspunse.

— Malko?

Era Sharnilar. Inima începu să-i bată cu putere. O întrebă:

— Unde eşti?

— La Zurich, spuse ea. Acum iau avionul.

— Şi eu, zise Malko. Plec la New York, apoi în Austria.

— Nu pleca, vreau să te văd.

— Serveşte la ceva?

Nu putea să ducă la nesfârşit viaţa asta de play-boy întreţinut.

— Da, spuse ea. Este foarte important.

Simţea că este încordată şi că era gata să izbucnească în plâns. Brusc i se făcu frică.

— Ce s-a întâmplat?

Linişte, apoi auzi printre hohote de plâns:

— Nemernicii ăia nu s-au ţinut de cuvânt! spuse ea cu furie în glas.

— Cum adică?

— Statul iranian a depus o plângere împotriva mea acuzându-mă de escrocherie. Încearcă să-mi blocheze toate conturile din bănci...

— Îmi pare foarte rău

— Să nu-ţi pară, spuse ea, căci tu vei fi cel care va profita.

Capitolul XIV

Malko crezu că nu aude bine, aşa de proastă era legătura. O întrebă:

— Cum aş putea eu să profit?

— Vreau să mă răzbun! spuse Sharnilar. Fiindcă nu şi-au ţi-nut promisiunea, nici eu nu mi-o voi ţine pe a mea... Îţi voi aduce documentele.

Surpriza fu atât de mare, încât uită că are un prosop care îi scăpă jos, lăsându-l complet gol. O rafală de vânt îl duse puţin mai departe de el. Dar nu era momentul să întrerupă discuţia cu Sharnilar. Nici măcar nu ştia unde să o găsească.

— Nu le-ai dat celor cărora trebuia să le dai?

Auzi fâsâituri în receptor. Fu nevoit să aştepte cu stomacul strâns să audă din nou vocea tinerei.

— Ba da, se auzi ea în sfârşit, dar mi-am luat şi eu câteva măsuri de prevedere...

— Ai făcut fotocopii?

— Da. Ţi le voi da. Vei face cu ele ce vei dori...

— Ei nu bănuiesc nimic? Nu te urmăresc?

— Habar nu am. Mă întorc, aşteaptă-mă.

Clienţii hotelului trecură pe lângă el privindu-l cu vădită surpriză, dar lui nici nu-i păsa. După ce bucuria momentului se risipi, vedea acum toate implicaţiile periculoase pe care le presupunea această întorsătură bruscă a tinerei.

— Sharnilar, zise el lipindu-şi gura de receptor, iranienii ăş-tia sunt extrem de periculoşi, iar tu ştii ceva ce îi interesează. Dacă îmi dai mie acele documente, eu le voi da la rândul meu americanilor. Iranienii vor afla foarte repede, iar acest fapt nu va rămâne fără consecinţe grave. Atunci, vor dori să se răzbu-ne. Nici eu şi nici americanii nu te vom putea apăra...

La capătul celălalt al firului se lăsă o lungă tăcere. Malko îşi ţinea răsuflarea. Dacă agenţii CIA l-ar fi auzit cum face pe avocatul diavolului, l-ar fi jupuit de viu, însă Malko se simţea incapabil să o trimită pe Sharnilar la moarte pentru a-i face pe plac Companiei. Putea să se dărâme şi castelul.

— Îmi este indiferent, spuse în final tânăra cu voce obosită. Nu s-au ţinut de cuvânt. Dacă nu vor reuşi să mă ruineze, atunci mă vor omorî... Trebuie să-i facem să creadă că nu am păstrat copia documentelor. Cel puţin, mă voi răzbuna pe ei, căci sunt nişte ticăloşi. Dacă mă ruinează, nu vreau să trăiesc în sărăcie şi cu un singur ochi.

Dădea impresia că este complet debusolată.

— Vino, eu te aştept. Vedem ce se va întâmpla după aceea.

— Mi-e dor să te văd, dar mi-e frică. Ajung mâine.

După ce închise, Malko îşi luă prosopul şi urcă scara gândi-tor. Reaua-credinţă a iranienilor putea avea consecinţe grave atât pentru Sharnilar, cât şi pentru el. Dacă începea războiul şi dacă oamenii lui Khomeiny o bănuiau că voia să colaboreze cu CIA, atunci el devenea ţinta principală. Dar în loc să mear-gă în cameră, se duse în cea a gorilelor. Milton îi deschise, în-făşurat şi el într-un prosop.

— Ce vi s-a întâmplat? întrebă el. Faceţi sport?

— Nu, răspunse Malko, s-ar putea ca vacanţa să se fi terminat. Intră în încăpere şi îi puse la curent cu noua situaţie. Chris Jones se întinse.

— Începusem să mă satur de atâta regulat şi de odihnă. Îmi făceam complexe de conştiinţă.

— Nu glumesc deloc, spuse Malko. Cred că puteţi să vă ungeţi revolverele.

— Porcăria de Iran! făcu supărat Milton Brabeck, apoi trase un gât de J & B ca să se spele pe dinţi.

Micul aeroport din St. Thomas, care semăna cu barăcile din-tr-o tabără militară, era în mare fierbere. Din cauza celebrei îmblânziri a regulamentului, toate cursele aveau întârzieri imense, iar sutele de pasageri înţepeneau aşteptând. Nu existau hamali, coridoarele păreau interminabile, se făceau controale, iar pe deasupra, umiditatea tropicală era foarte supărătoare. Malko pândea scara ce tocmai ajungea la Boeingul 727 care aterizase în acest moment.

— Iat-o! strigă el.

Chris Jones şi Milton Brabeck urmăreau în continuu cu privirea mulţimea, căutând o persoana suspectă, dar nici urmă de iraneni.

Iahtul alb nu mai apăruse, însă călătorii lui se puteau ascunde în insulă. Sau poate că Sharnilar fusese urmărită de la Zurich. Îşi făcu apariţia din tunelul lung din lemn ce semăna cu galeria dintr-o mină şi care făcea legătura dintre pistă şi aerogară. Era superbă ca întotdeauna. Banda neagră atrăgea atenţia oamenilor de lângă ea, însă mult mai puţin decât rochia cu mulţi năsturaşi descheiată la ultimii trei, lăsând vederii aproa-pe în totalitate coapsele mate.

— Malko!

Ea îl îmbrăţişă cu patimă sub privirile şocate ale unui contingent de Fiice ale Revoluţiei care începură să se roage imediat pentru salvarea sufletului său. După trei minute, se urca-ră în maşina închiriată de la Budget, cu Chris la volan, şi se îndreptară spre Charlotte Amalie. Excalibur aştepta la chei. Erau mult mai în siguranţă pe velier decât la hotelul 1829. De altfel, Mandy Brown şi Shaba ajungeau şi ele pe vapor tot în aceeaşi zi. În maşină, nimeni nu scoase o vorbă. Milton se uita tot timpul în urmă. Sharnilar părea frântă de oboseală, trasă la faţă, cu machiajul stricat. Ţinea mâna lui Malko şi o strângea din când în

când, aşa cum un bolnav căuta puţină alinare. Imediat ce ajunse în cabină, deschise geanta şi aruncă pe pat un plic maro foarte gros.

— Ţine, spuse ea, dă-l prietenilor tăi. Malko se uita la plic fără să-l ia.

— Ştii că o dată ce ai început treaba asta, nu poţi să mai dai înapoi, zise el. Când CIA va obţine ce a vrut, te va arunca precum un ciorap vechi. Eu îi cunosc foarte bine, nu au sentimente.

— Sunt sigură, spuse ea. Dar deocamdată am destui bani ca să-mi pot permite gărzi de corp. Şi pe tine pe deasupra.

Ea se apropie şi se lipi din nou de el. Parfumul ameţitor îi completa magnetismul sexual, oferindu-se cu senzualitate din creştet până-n tălpi.

— Nu voi putea rămâne cu tine la nesfârşit, observă Malko. Aici suntem în vacanţă.

— Nici dacă te plătesc? îl întrebă ea în batjocură.

Dar el nu era sigur că glumea. Simţind corpul cald strâns li-pit de el, cochetă o clipă cu ideea de a-şi schimba viaţa, apoi coborî cu picioarele pe pământ.

— Ce s-a întâmplat la Zurich? o întrebă el.

Sharnilar se desprinse de Malko cu părere de rău, se aşează pe pat. Îşi aprinse o ţigară şi spuse cu voce obosită:

— Ceea ce am stabilit. Am scos documentele de la bancă. A doua zi m-a sunat cineva din partea lui John Birch. Eu l-am verificat şi mi-a dat undă verde. M-am întâlnit cu un bărbat doar zece minute într-unul din saloanele de la Dolder. Nici măcar nu ştiu dacă stătea în hotel.

— Un iranian?

— Aşa cred, însă vorbea foarte bine engleza. Mi-a confirmat că acest lucru punea capăt dezacordului dintre noi şi că pu-team să păstrez banii. Că puteam chiar să cer viză pentru Iran, care într-adevăr mi se acorda...

— Ca să te spânzure numaidecât, completă Malko.

Îi făcuseră deja felul fratelui generalului Oveissi. Aiatolahul Khomeiny îl eliberase "în numele marelui şi milostivului Allah". Se dusese cât putuse de repede la Paris ca să-şi găseas-că fratele care se ascundea acolo. Numai că ucigaşii lui Kho-meiny îl urmăriseră şi îi omorâseră pe amândoi...

— Pe scurt, zise Sharnilar, aş fi mulţumită să se termine odată coşmarul ăsta. Pentru prima oară, am dormit şi eu bine. A doua zi am primit un telefon de la bancă: începând cu ora nouă, avocaţii lui Khomeiny se prezentaseră cu specimenele de semnătură şi încercaseră să-mi blocheze toate conturile, acuzându-mă de furt în dauna Revoluţiei iraniene... Am reuşit să scap, dar nu se vor opri până nu mă vor aduce la sapă de lemn.

Malko o asculta fără să fie surprins. Nu-l mai mira nimic în legătură cu iranienii. Gustase deja din credinţa lor fără margi-ni. În persană, cuvântul "farda" înseamnă mâine, dar în reali-tate are conotaţia "la sfântu' aşteaptă". Sharnilar luă plicul cu documente şi i-l întinse.

— Ia-l.

— Ştii cum îl cheamă pe bărbatul cu care te-ai întâlnit?

— Nu.

— Poţi să mi-l descrii?

— Da. E înalt, slab, în jur de vreo cincizeci de ani, păr negru pieptănat pe spate, cu ochelari mari cu rame de baga. Era vo-lubil şi avea nişte dinţi oribili.

Malko cântări plicul în mână.

— Rămâi aici, eu mă duc la ţărm.

Sharnilar îl îmbrăţişă îndelung şi spuse în şoaptă:

— Întoarce-te repede, am un chef să fac dragoste... Am stat deja trei zile fără tine, e enorm.

Cel puţin grijile nu-i atenuaseră plăcerea de a trăi... Se urcă pe punte unde stăteau de pază Chris şi Milton şi se îndreptă spre partea din spate, după ce îşi pusese plicul la curea pe sub cămaşă. Excalibur scârţâi şi se îndreptă către Charlotte Ama-lie. Înainte de a înmâna documentele de la Sharnilar celor din CIA, se hotărâse să-i facă o vizită lui John Birch, bărbatul care încheiase înţelegerea şi, prin urmare, era răspunzător de această afacere.

Se hotărâse să păstreze această dinamită asupra lui, chiar în detrimentul CIA, dacă reuşea să aranjeze lucrurile pentru Sharnilar. Dar nu îşi făcea nici o iluzie. Dacă le dădea docu-mentele americanilor, iranienii se vor răzbuna fără milă. Sin-gurul care îl putea eventual ajuta era John Birch.

Silueta masivă a lui John Birch apăru în uşă. Recunoscându-l pe Malko, faţa i se lumină imediat.

— Intraţi, intraţi, zise el.

Era la fel de jovial. În încăperea ticsită cu tot felul de obiecte de artă, domnea o răcoare plăcută. În sfârşit, aerul condiţionat funcţiona! Se aşează lângă Malko pe o canapea mică.

— Ei, s-a terminat cu bine?

— Nu chiar, spuse Malko. De asta am ţinut să vin la dumneavoastră.

— Ah, da! Şi ce nu a mers?

Matahala de om rămase într-adevăr surprins. Malko îi po-vesti ce s-a întâmplat la Zurich şi reacţia lui Sharnilar, apoi conchise:

— Deşi lucrez efectiv pentru o agenţie federală americană, sunt gata să fac orice ca aceste documente să nu ajungă la ea, dacă acest lucru pune în pericol viaţa doamnei Khasani. Aşa-dar, cred că îi veţi transmite această informaţie prietenului dumneavoastră din Teheran.

— Înţeleg, făcu John Birch gânditor.

Malko simţea că este încurcat. Propunerea lui îl luase pe John Birch complet pe nepregătite. Liniştea se prelungi la nes-fârşit, apoi John Birch se ridică.

— O să văd ce pot face. Treceţi diseară pe la mine.

Câţiva negrişori stăteau pe scara ce cobora în Palm Passage, iar Malko se văzu nevoit să-i dea la o parte. Până când obţinea răspunsul lui John Birch, documentele pe care le avea stăteau mai în siguranţă în seiful de la hotelul 1829. Ar comite o imprudenţă fără margini dacă le-ar păstra asupra lui. În timp ce îşi croia drum prin mulţimea de turişti, un gând nu-i dădea pace: era ciudat că Jonh Birch fusese mai degrabă încurcat de propunerea lui de a înmâna documentele iranienilor în loc să sară în sus de bucurie.

Ca să-i treacă timpul mai repede, Malko se plimbase mai întâi, apoi urcase la bordul şalupei Stormy Weather, iar în final, se dusese să bea ceva la barul hotelului 1829, până la întâlni-rea cu John Birch.

Când coborî de pe taburet, se ciocni cu Mandy Brown, îmbrăcată cu un "body" de dantelă albă, extrem de erotică, cocoţată pe obişnuitele-i sandale cu toc. Când se uită în oglinda barului, ea pufni:

— Cred că mi-am pus o chestie de seară... Dar era mai degrabă bună pentru pat.

Se agăţă de braţul lui Malko şi spuse:

— Ia-mă de aici, am chef de cumpărături. După aceea, ne-am putea întoarce să ne distrăm un pic...

Fu nevoit să se resemneze ca ea să-l însoţească. Toţi trecătorii, în majoritate bărbaţi, întorceau capul după "body"-ul indecent, spre marea bucurie a lui Mandy care arunca întruna ocheade, gata să declanşeze un război rasial. În final, Malko o împinse în magazinul firmei Cartier, situat chiar la intrarea în Palm Passage.

— Aşteaptă-mă puţin aici, căci trebuie să mă duc la cineva.

Se duse în capătul celălalt al Palm Passage, urcă în goană scara îngustă şi bătu la uşa biroului lui John Birch. Nu primi nici un răspuns. Mai bătu o dată, apoi răsuci butonul uşii. Secretarea trebuie să fi plecat deja, pentru că scaunul ei era gol, iar maşina de scris acoperită cu husa. Uşa biroului lui John Birch era întredeschisă. Malko se apropie şi ciocăni.

— Domnule Birch?

Nu primi nici un răspuns. Împinse uşa şi pătrunse înăuntru, dar se opri imediat simţind un nod în gât. John Birch era aco-lo, zăcând într-o baltă de sânge.

Capitolul XV

Malko îşi roti privirea prin încăpere. Aici domnea o dezor-dine de nedescris. Câteva statuete erau aruncate pe mochetă, etajerele rupte, hârtiile de pe birou erau împrăştiate pe jos, iar lampa răsturnată. O ramă din care fusese smulsă fotografia se afla la celălalt capăt al încăperii, iar un fotoliu zăcea cu picioarele în sus, sfărâmat. Se vedeau clar urmele unei lupte feroce care se dăduse în în acest birou. Îngenunche lângă John Birch şi îi atinse obrajii. Era cald încă. Totuşi murise cu ochii deschi-şi, iar capul era spart în mai multe locuri.

Nu era nevoie să fii Sherlock Holmes ca să găseşti arma crimei. O statuetă precolumbiană din piatră, lăsată lângă cada-vru, mânjită de dâre roşiatice... Mai întâi, îl ameţiseră pe omul de afaceri. Mirosul fad al sângelui accentuat de căldura de afară îi făcea greaţă. Malko se ridică. Nu mai avea ce să facă pentru bietul John Birch. Dădu o raită prin birou, zări un ser-tar deschis şi un pistol P. 38, împreună cu câteva teancuri de bancnote de câte o sută de dolari Nu îl omorâseră pentru a-l jefui şi nu se temuse de musafirul lui.

Cearta fusese aprigă, de vreme ce bătrânul om de afaceri avusese puterea să se lupte. Malko îi privi figura liniştită pe care i-o imprima moartea. Oare ce semnificaţie avea această crimă violentă? Pentru moment, era incapabil să o interprete-ze.

Îl scotoci la repezeală, dar nu găsi nimic interesant. Telefo-nul începu să sune, trimiţându-i un val de adrenalină în arte-re. Ieşi din încăpere, şterse butonul uşii cu batista şi străbătu biroul secretarei. Coridorul umed era pustiu. Se îndepărtă în grabă. Numai ce ajunse în Palm Passage, că o vijelie albă se repezi la el. Era Mandy Brown, care îi reproşa:

— Pe unde ai umblat? M-a înconjurat o ceată de bărbaţi! Ju-decând după ţinută, nici nu era de mirare...

— Am făcut cumpărături.

— Dar nu ţi-ai luat nimic? observă ea. Ai fost la una dintre putorile astea negre? Noi nu îţi mai ajungem?

Ea se agăţă de braţul lui ca un şarpe parfumat, făcându-i ge-loşi pe toţi turiştii de pe Queen Elisabeth II. Nu erau fete ca Mandy în croazierele lor de lux. Cu toate astea, trăncăneala ei nu îl liniştea deloc pe Malko. Era nerăbdător să plece din Palm Passage şi să ajungă în Water Front. Până la urmă, cada-vrul lui John Birch va fi descoperit. Prin urmare, nu trebuia să mai stea pe aici. Nu avea încotro, trebuia să informeze neapă-rat CIA că John Birch fusese asasinat.

Climatizorul obosit şuiera ca o locomotivă, iar Malko îl aş-tepta răbdător pe corespondentul său să binevoiască să răs-pundă. Era îngrijorat şi neliniştit. Moartea lui John Birch îl în-trista. Intuiţia lui îi şoptea că această crimă avea legătură cu vizita lui la bătrânul om de afaceri, dar se oprea aici.

John Birch nu fusese chinuit. Asasinul venise pur şi simplu să-l lichideze. Dar de ce?

— Alo?

Era vocea rece a directorului Serviciului de Informaţii.

— Malko Linge.

— Mai sunteţi aici? întrebă americanul dezgustat. Ce mai vreţi acum?

Malko nu mai răbdă. Din când în când, trebuia să se mai şi distreze.

— Voiam să ştiu dacă mai fac parte din Companie, spuse el cu glas suav.

Celălalt simţi capcana.

— De ce?

— Ei bine, fiindcă am reluat legătura cu persoana care ne interesează...

— Ei şi?

În vocea directorului era un dram de curiozitate. Malko îşi savura victoria.

— Acum sunt în posesia a ceea ce ne interesează.

Se făcu un moment de linişte. Era clar că interlocutorului lui Malko nu-i venea să creadă. În final, izbucni de bucurie:

— My God! Este extraordinar! Veniţi imediat aici! Vă felicit.

În aparenţă, Malko fusese integrat din nou în Companie cu onorurile datorate rangului său...

— Este imposibil, zise el, vă trimit documentele prin "doici-le" mele. Mai este ceva: John Birch a fost asasinat.

Îi povesti directorului cum a avut loc asasinatul fără să-i dezvăluie fireşte motivul vizitei lui la John Birch. Însă Gary Rockhound îl asculta distrat.

— Asta nu ne interesează pe noi, observă el. Documentele să ajungă până diseară. Vă felicit. Ieri, am fost puţin cam nervos, dar... Voi trimite un raport extrem de elogios şefului departamentului dumneavoastră. Este un mare câştig pentru Companie.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

Închise. Nu avea chef de discuţii. În realitate, îi era puţin ruşine. Această misiune era de o uşurinţă deplorabilă. Sharnilar îi făcuse un cadou şi atâta tot. Uciderea lui John Birch îi dădea un sentiment de amărăciune. Îşi sfărâma creierii, dar tot nu vedea motivul crimei. Nici măcar nu avea chef să citească documentele din plic. Se întoarse pe jos la 1829, retrase plicul din seif şi se duse la cheiul unde era ancorat Excalibur. Chris şi Milton îl pândeau de pe Stormy Weather

— Aveţi noutăţi? îl întrebă Chris.

— Da, zise Malko, vacanţa voastră s-a terminat. O să luaţi imediat avionul pentru Washington.

Făcu o pauză şi adăugă cu sadism:

— Nu vă spun câte grade sunt acolo...

Liniştea golfului St. Thomas, luminat din loc în loc de faruri-le velierelor ancorate la ţărm, era tulburată doar de ţipetele fregatelor. Stormy Weather, ancorat vizavi de Hassel Island, părea abandonat. Chris Jones şi Milton Brabeck plecaseră.

Mandy Brown şi Shaba erau la ţărm, urmărind sistematic masculii din Charlotte Amalie. Sharnilar şi Malko cinaseră pe vapor numai ei doi, iar acum se uitau la video în salon. Ea, în-că obosită de pe urma călătoriei, iar el, gânditor. CIA se afla acum în posesia documentelor, iar maşina infernală ticăia. Nu mai avea ce să facă în St. Thomas, în afară de dragoste cu Sharnilar. În acelaşi timp, nu voia să o lase singură. Când i-a spus de moartea lui John Birch, nu păru afectată. Ca şi cum toată povestea era de domeniul trecutului. Se mirase aflând că Malko se dusese la el.

— Când pleci? îl întrebă ea brusc.

Vocea lui Sharnilar îl făcu să tresară.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Eu mă întorc în Europa, zise ea. Sper ca totul să fie bine. Doar n-o să mă păzeşti toată viaţa. Sau te însori cu mine, dar în curând voi fi foarte săracă...

— O să rămâi la fel de frumoasă, o măguli el.

O sărută. După un timp, ea se desprinse de el, se ridică şi îl luă de mână.

— Vino.

Înşfăcă în trecere pistolul auriu Beretta. Se duseră pe Excalibur, dezlegară parâma, ea trecu la cârmă şi porniră spre larg, ieşind din golf. Noaptea era superbă, iar marea fără nici un val. Înconjurară insula şi ajunseră mai departe, în Bolongo Bay. Excalibur se opri într-un golfuleţ şi Malko aruncă ancora. În acest timp, Sharnilar îşi puse costumul de baie şi se aruncă în apă. Malko se duse după ea. Era caldă şi minunată.

Ieşiră pe plaja golfuleţului, iar Sharnilar se întinse pe nisip trăgându-l şi pe Malko. Treptat, trupurile lor începură să se încălzească. Ea îşi scoase costumul, apoi îl atrase în ea. Făcură dragoste cu blândeţe, foarte încet, înlănţuiţi, amestecaţi, legănaţi de zgomotul valurilor. Parcă erau pe o insulă pustie, nu într-un cuib al turiştilor. Sharnilar îşi încrucişă apoi picioarele pe spatele lui Malko, se arcui şi scoase un ţipăt scurt şi puter-nic. Apoi rămase nemişcată, respirând adânc, înconjurându-l pe Malko cu braţul.

— Încă din adolescenţă, începu ea, am visat să fac dragoste noaptea pe o insulă pustie cu un bărbat pe care să-l iubesc.

Se ridică şi se aruncă în apă, apoi se urcă la bordul vasului, lăsându-l pe Malko tulburat. Ce persoană ciudată. Probabil că nu

fusese îndrăgostită nebuneşte de aiatolahul ei. Când se sui şi Malko la bord, ea se şi uscase şi porni imediat motorul. Merseră de-a lungul coastei cu viteză mică, îmbrăţişaţi.

Când intrară în golful St. Thomas, ea încetini brusc şi opri ambarcaţiunea. Privelişte a era de basm, cu toate luminile din Charlotte Amalie şi de pe cele două imense pacheboturi ancorate la ţărm, care erau strălucitoare: Norway - ex-France - şi Queen Elisabeth II. Pe lângă ele, Excalibur părea gămălia unui ac...

Sharnilar opri motorul şi se apropie de Malko. Îngenunche fără un cuvânt în faţa lui, îi dezveli pântecele şi îl luă în gură. Valurile îi legănau, liniştea era absolută, tulburată doar de cli-pocitul apei. Sharnilar se înverşună până când Malko juisă ţi-pând de plăcere. Îl mai mângâie un timp, apoi se ridică şi veni în braţele lui.

— Vezi spuse ea, şi ăsta este tot un vis de-al meu: să satisfac un bărbat în faţa miilor de oameni care ar putea să mă vadă. Cred că mie mi-a plăcut mai mult.

Fără cele două gorile, Stormy Weather părea foarte trist. Malko coborî în acelaşi timp cu Sharnilar. Se pregătea să intre în cabină, dar ea îl opri.

— Povestea noastră se termină aici, spuse ea cu blândeţe. A fost minunat. Din toate punctele de vedere. Mai ales ultimele două zile. Voi lua un somnifer ca să dorm cât mai mult cu putinţă. Te rog, să nu mai fii aici când mă voi trezi, altminteri ar fi prea greu pentru mine.

— Tu nu pleci? o întrebă el îngrijorat

— Nu, spuse ea, să nu-ţi fie teamă, îmi place prea mult viaţa... Dar îmi este greu să mă despart de tine. E mai bine aşa. Poate că şansa ne va mai pune din nou faţă în faţă.

— Dar rişti...

Ea îi puse degetul pe gură.

— Asta mi-este soarta, dar ştiu să mă apăr. Acum nu vor mai încerca să mă mutileze, ci să mă omoare. E mai puţin grav. Ea închise usa cabinei.

O ploaie torenţială îi obligă pe pasagerii zborului 215 cu destinaţia Washington să se înghesuie în minuscula aerogară din St. Thomas. Mai era şi gălăgie. Datorită reducerii preţuri-lor la bilete, American Airlines oferea locuri la jumătate de preţ, de

aceea Malko fu nevoit să călătorească înghesuit între doi bărboşi acoperiţi aproape de rucsacuri.

Malko se uita în gol. O ascultase pe Sharnilar şi părăsise Stormy Weather fără să o revadă, dar luându-şi totuşi rămas bun de la Mandy Brown, care era disperată că pleca. Se ducea la Washington la cererea expresă a CIA. Nu pusese de multă vreme piciorul pe la Langley, iar acest lucru îi permitea să-şi mai vadă câţiva prieteni. Chris şi Milton veneau să-l ia de la aeroport.

Când aparatul străpunse stratul de nori, Malko se simţi şi mai vinovat. Oare ce se va întâmpla cu Sharnilar? Deschise St. Thomas Post. Pe pagina întâi era un articol despre moartea lui John Birch. Îl citi cu atenţie, dar nu află nimic în plus. Se pare că John Birch era un cetăţean de frunte din insulă. Poliţia ofe-rea diferite ipoteze în legătură cu crima, însă cea mai posibilă dintre ele era aceea a unui hoţ prins asupra faptului de către omul de afaceri. Nu se făcea nici o aluzie la prietenii lui irani-eni...

Un amănunt îi reveni atunci în minte, în timp ce citea artico-lul. Când intrase în biroul lui John Birch, zărise printre lucru-rile împrăştiate o ramă goală pentru fotografii, de parcă asasi-nul ar fi smuls o poză de acolo. Împături ziarul. Oricum, nu era problema lui. Spera doar ca asasinii aiatolahului să nu o pedepsească pe Sharnilar.

Chris Jones era vânăt de frig. Un vânt tăios se abătuse peste capitala federală, transformând oraşul într-o banchiză.

— Ce bine era acolo! oftă gorila.

Se îndreptară spre Langley pe drumuri acoperite de polei şi pline de zăpadă. Aproape că se înnoptase. În timp ce păşea pe dalele de marmură din holul sediului CIA, Malko se gândi la vechiul lui prieten David Wise, omul care îl angajase în Agen-ţia americană, în urmă cu douăzeci de ani. Fusese răpus de un cancer.

Oamenii circulau ca întotdeauna cu legitimaţiile la piept, sub supravegherea strictă a puşcaşilor marini, cu uniformele lor impecabile. Se aflau la etajul al şaptelea - etajul "regal" - în biroul auster al directorului de la Operaţiuni. Acesta din ur-mă, Ronald Fitzpatrick, veni lângă Malko cu mâna întinsă şi îi strivi degetele. Era un irlandez plin de căldură, iubitor de po-ezie, un adevărat produs al Eastern Establishement, care vor-bea cu un accent din Boston şi păstra fotografia lui John Ke-nnedy în birou.

— Bravo, prinţe Malko, aţi dovedit încă o dată că vă meritaţi banii.

— Asta nu este şi părerea directorului general, observă Malko. Irlandezul făcu un gest plin de dezgust.

— Bullshit! Detestă tot ce vine din partea noastră. Dar l-am pus de multe ori la punct... Luaţi loc.

Irlandezul deschise un dosar şi îşi puse ochelarii.

— Sunt câteva lucruri amuzante în ceea ce ne-aţi trimis, spuse el cu un aer important. Când se bagă aiatolahii, sunt mai răi decât prietenii şahului. Se întrec care să deschidă cel mai mare cont în Elveţia. Datorită dumneavoastră, am strâns o grămadă de mijloace de constrângere.

— În concluzie, sunteţi mulţumit, spuse Malko. Acum înţe-leg de ce s-au chinuit iranienii să pună mâna pe documente. Irlandezul îşi dădu jos ochelarii.

— Şi eu, spuse el, dar vă spun cinstit că sunt puţin... cum să spun, decepţionat... Fireşte că nu am transmis acest lucru celorlalte direcţii.

— De ce? întrebă Malko plin de mirare.

— Ei bine, o mare parte din aceste dosare se referă la oameni deja morţi... Eu m-am aşteptat la ceva mult mai tare, mult mai compromiţător. De exemplu, nu am găsit nimic despre Khomeiny - personal, ceea ce este regretabil...

Văzând expresia de pe faţa lui Malko, acesta se grăbi să răspundă:

— Totuşi, este destul de important şi ne vom distra puţin cu nemernicii ăştia. De asemenea, am descoperit o filieră prin ca-re se livrează material de război de provenienţă americană, de către cetăţeni de-ai noştri. Texani pe deasupra...

Irlandezul se uită la ceas.

— Peste trei minute am o şedinţă. Mai rămâneţi puţin în Washington?

— Nu, plec imediat.

— Păcat, altă dată, vom sta mai mult de vorbă.

Se sui din nou în lifturile ultrarapide şi ajunse pe dalele de marmură din hol. Chris şi Milton îl aşteptau pe Malko trişti că pleca. Nici el nu se simţea mai bine, ci avea un sentiment ciudat. Reacţia lui Ronald Fitzpatrick îl decepţiona şi îl mira în acelaşi timp. Oare de ce iranienii fuseseră atât de feroce în re-

cuperarea acestor documente care nu erau chiar aşa de importante?

Dar în minte îi veni altă întrebare: de ce Sharnilar, terorizată la început, îşi schimbase atitudinea, asumându-şi atâtea riscu-ri pentru o răzbunare care însemna oprirea asasinării ei. În sfârşit, de ce l-au, omorât pe John Birch?

Nu răspunsese la nici o întrebare când luă cursa pentru New York, după ce se îmbrăţişase cu cele două gorile. Avea intenţia să se plimbe puţin înainte de a lua un Concorde pen-tru Paris, să facă ceva cumpărături, apoi să se întoarcă la cas-telul din Liezen unde probabil îl aştepta Alexandra. Această afacere îi lăsa un gust ciudat. Cumpără New York Times, dar nu găsi nimic despre moartea lui Joh Birch. Nici Ronald Fitz-patrick nu-i pomenise de ea. Era clar că pentru CIA, afacerea Sharnilar Khasani se încheiase o dată cu recuperarea docu-mentelor de importanţă minoră. Ca în toate centralele de spi-onaj, apărea întotdeauna o altă urgenţă.

La New-York, punctul de plecare al acestei afaceri, ningea. Era o vreme să nu dai nici un câine afară. Închis în camera lui de la Warvick, Malko era ocupat cu lectura dosarelor acestei afaceri. Când ajunse la un nume, îi veni brusc o idee şi ridică receptorul. Dar corespondentul lui răspunse într-un târziu. Era o voce de om bătrân.

— Domnul Soltaneh? întrebă Malko.

— Eu sunt.

— Lucrez cu FBI, zise el, iar dumneavoastră aţi auzit deja de afacerea Khasani. Am avea nevoie de câteva informaţii suplimentare. Aş putea să vă fac o vizită?

În tăcerea lui, Malko simţi o oarecare reţinere. Apoi bătrânul iranian se hotărî:

— Nu i-am mai întâlnit pe acei oameni, nu a intervenit ni-mic nou, sunt doar bătrân şi obosit.

— Eu cred că mă puteţi ajuta, insistă Malko. Nu vă răpesc mult timp.

— Foarte bine, spuse în final Gholam Soltaneh, veniţi.

Era imposibil să găsească un taxi. Ningea cu fulgi mari, iar clădirile din Central Park South abia se mai zăreau. Înfofolit cu haina lui de blană, Malko se aventură în vijelie. Avea de parcurs douăsprezece blocuri. Când ajunse în dreptul clădirii masive în care locuia Gholam Soltaneh era îngheţat bocnă. Portarul îl

anunţă, iar bătrânul îi deschise, îmbrăcat într-un halat de casă gros, gălbui şi ros...

— Acum sunt singur şi apartamentul nu este prea bine încălzit... Intraţi.

Îl conduse pe Malko într-un salon imens din care lipsea majoritatea mobilierului, iar tablourile fuseseră date jos de pe pereţi. Se simţea sărăcia şi pregătirea de plecare. Un servitor neras şi fără cravată aduse ceai verde fierbinte, singura amintire despre Iran. Gholam Soltaneh bău puţin, luă nişte mătănii de chihlimbar şi întrebă:

— I-aţi găsit pe criminali?

— Din păcate, nu, minţi Malko. Dar ne continuăm ancheta. Doar că mi-ar plăcea să mă ajutaţi, căci cred că îi cunoaşteţi pe toţi oamenii importanţi din Iran.

— Chiar îi cunosc, spuse bătrânul, care îşi încălzea mâinile cu cana de ceai. De ce mă întrebaţi? Malko avu o inspiraţie.

— Există oameni care au deţinut o poziţie importantă sub regimul şahului pe care o menţin şi în timpul lui Khomeiny?

Gholam Soltaneh lăsă capul în jos, numărând între degete mătăniile de chihlimbar, apoi spuse:

— Da, foarte putini.

— Printre ei este şi un bărbat înalt, slab, cu ochelari mari cu rame de baga, care deţine aproape sigur un rol important în Serviciile de securitate?

— Da, răspunse Soltaneh, ştiu foarte bine despre cine vorbiţi...

Capitolul XVI

Malko bău puţin ceai fierbinte, uitându-se fix la bătrân, încercând să-şi ascundă emoţia.

— Despre cine este vorba?

— Despre un om uimitor, spuse Gholam Soltaneh. Este un prieten intim al şahului. Au fost împreună la şcoala din Rosay în Elveţia, iar apoi la Sandhurst, Academia militară din An-glia. Şahul avea încredere deplină în el. De altfel, l-a numit şe-ful "Daftari Vigie", biroul special care controla pe atunci Sa-vak[18] şi alte organe de securitate. A dispărut când au dat jos monarhia

[18] Poliţia politică a şahului (n.a.)

şi s-a crezut că l-au omorât adepţii lui Khomeiny. Numai că el a apărut discret câteva luni mai târziu şi conduce Savama!

— Gestapo-ul lui Khomeiny? întrebă Malko stupefiat. Soltaneh îi zâmbi uşor.

— Absolut. Pare imposibil, dar chiar şi astăzi deţine acelaşi post. A băgat la închisoare şi a judecat sute de partizani ai şahului, adică foştii lui prieteni.

Înşira în continuare mătănii, în vreme ce vorbea lent cu voce spartă.

— Îl cunoaşteţi personal? întrebă Malko.

— Bineînţeles! L-am văzut la palat de nenumărate ori.

— Cum îl cheamă?

— Cyrus Abali.

Numele îi era total necunoscut lui Malko.

— John Birch vă spune ceva? întrebă el.

Bătrânul Soltaneh avu un acces de tuse care îl împiedică să răspundă imediat. Apoi, după ce luă o gură de ceai, înclină afirmativ capul cu plete albe.

— Fireşte, este unul dintre numeroşii oameni de afaceri evrei care fac comerţ cu şahul şi cu familia lui. Cu petrol, cred.

— Îl cunoştea pe Abali? Gholam Soltaneh clătină din cap.

— Se poate... Este posibil, căci nu se făcea nimic important fără ştirea Daftari Vigie... Dar de ce îmi puneţi toate aceste întrebări?

— Ca să încerc să înţeleg, spuse Malko. John Birch a fost asasinat, omor ce are legătură cu afacerea de care mă ocup. Ştiu că mai avea legătură cu Teheranul.

— Nu este imposibil. Foştii oameni de afaceri prieteni cu şahul au reînnodat mai mult sau mai puţin legăturile cu oa-menii lui Khomeiny, căci au nevoie de ei. Preferă oamenii pe care îi cunosc mai demult, chiar dacă acum sunt inamicii lor politici, decât necunoscuţi în ograda lor. Poate că John Birch a vrut să-i escrocheze. În astfel de cazuri, pot deveni foarte răi.

— Aşadar, acest Abali se ocupă de problemele de securitate. Ar fi posibil să conducă un comando care a mutilat-o pe vă-duva aiatolahului Khasani?

— Tot ce se poate, aprobă Soltaneh. Tot el a organizat şi asasinatul nurorii şahului şi al generalului Oveissi. S-ar părea că încearcă să-i facă să dispară de pe suprafaţa pământului pe to-ţi aceia care l-au cunoscut înainte. La eliberare, a ordonat îm-

puşcarea a zeci de ofiţeri fideli şahului, printre care şi doi din-tre nepoţii mei...

Se lăsă din nou un moment de tăcere. Atmosfera devenise tristă din cauza evocării acestor amintiri ale unei lumi dispă-rute, povestite în acest apartament glacial. Zăpada înăbuşea toate zgomotele de afară. Malko simţi privirea inteligentă a bătrânului Soltaneh care îl fixa. Acesta spuse:

— Mai aveţi şi alte întrebări?

— Da, spuse Malko. După părerea dumneavoastră, de ce Cyrus Abali a reuşit atât de bine să se reconvertească?

Gholam Soltaneh îşi frecă îndelung mâinile cu un aer gândi-tor, apoi spuse:

— Nu ştiu nimic cu certitudine, însă am auzit unele zvonuri care circulau înainte de moartea şahului. Se spunea că Cyrus Abali a fost recrutat de oamenii din Intelligence Service pe când îşi făcea studiile în Europa, cu multă vreme în urmă, şi că are şi acum legături cu aceştia. Englezii îl detestau pe şah, căci era singurul şef de stat din regiune pe care nu-l aduseseră ei la conducere. Se pare că Abali îi informa...

— Dar Khomeiny? De ce îl protejează pe Abali? Iranianul zâmbi cu subînţeles.

— Englezii deţin şi astăzi puterea în Iran. Au avut legături cu Khomeiny chiar de la început. Zilnic, avioane pline cu oa-meni de afaceri zboară de la Londra la Teheran. Se întâmplă lucruri pe care voi, americanii, nici nu le bănuiţi. De exemplu, tatăl tânărului aiatolah care s-a însurat cu această femeie, Mustafa Khasani, ştiţi dumneavoastră ce rol a avut?

— Nu.

— Mustafa Khasani era însărcinat cu relaţiile dintre ţările din Europa şi Khomeiny, când acesta din urmă era în exil la Bagdad, însă, în realitate, întreţinea mai ales raporturi strânse cu britanicii cu care se întâlnea adeseori şi care îi dădeau sfa-turi cum să răstoarne regimul şahului. El ştia foarte multe lu-cruri despre relaţiile lui Khomeiny cu englezii. Numai că acum Mustafa este mort. Probabil că, prin intermediul lui, Khomeiny l-a protejat pe Cyrus Abali, care lucra la acelaşi stăpân... Intelligence Service. A făcut însă gestul fatal. Dar toa-te astea sunt de domeniul trecutului şi nu mai au nici o im-portanţă.

Se ridică, îi luă mâna lui Malko într-ale sale şi zise:

— Înainte să mor, aş dori din tot sufletul să-mi revăd patria, dar nu ştiu dacă voi reuşi. Molahii mi-au luat absolut tot. Pri-viţi, acum sunt obligat să-mi vând mobila ca să trăiesc. Îmi torturează sufletul împiedicându-mă să mă întorc la ai mei.

Îl conduse pe Malko la uşă cu paşi mărunţi. Malko era mai uimit ca niciodată, dar înarmat cu informaţii noi. O idee vagă începea sa se cuibărească în mintea lui, însă îi mai lipseau o grămadă de piese din jocul de puzzle.

Aşadar, socrul lui Sharnilar Khasani a fost agent în Intelligence Service. Ca de altfel şi omul care conducea vânătoarea împotriva lui Sbarnilar. Încă nu constituia un indiciu suficient ca să ghicească ce se petrecea în realitate în această afacere, dar era mai mult decât o coincidenţă. Poate că era pur şi sim-plu o pistă falsă. Ar fi trebuit să cunoască în profunzime me-andrele politicii interne a Iranului ca să înţeleagă ceva din toa-te astea... De ce fusese omorât John Birch? Malko îşi aminti iar de rama fără fotografie. Oare cu cine era fotografiat?

Malko se pomeni pe Fifth Avenue, în viscol, şi îşi băgă capul între umeri. Sharnilar avusese dreptate când se gândise să rămână la soare.

Cum Malko nu-şi anunţase sosirea la Washington, fu nevoit să aştepte trei sferturi de oră cursa CIA care făcea legătura în-tre Dulles Airport şi Langley, timp în care Ron Fitzpatrick îi dădu drumul în complexul CIA. Noroc că acesta nu mai avea nici o şedinţă şi îl putu primi pe Malko imediat.

— Am crezut că sunteţi la New York, spuse el. Ce s-a întâmplat?

Părea sincer nedumerit.

— Am fost, într-adevăr, însă ultima discuţie a noastră m-a întors pe dos şi chiar mă întreb dacă nu cumva ne aflăm pe lângă o afacere mult mai importantă decât certurile dintre câţiva aiatolahi hapsâni...

Ron Fitzpatrick se aşează mai bine în fotoliu şi îşi umplu pi-pa.

— Vă ascult...

Malko îi povesti tot ce aflase despre "British connection" iraniană şi despre asasinarea lui John Birch. Directorul Diviziei Operaţiuni îl asculta perplex.

— Ce rol au englezii în toată povestea asta? întrebă el. Fap-tul că doi dintre agenţii lor au legături nu constituie o probă suficientă... Sunt cu zecile în Iran, ca şi agenţii noştri, de altfel.

Uneori, sunt aceiaşi. Ştiu despre ciudata răsturnare a lui Cy-rus Abali. Nu a fost elucidată niciodată. Nu am ştiut că este agent britanic, dar nu sunt specialist în Iran. Ar trebui să-i în-treb pe tipii care lucrează în Middle - East Desk. Cât despre Khomeiny, el are contacte strânse cu britanicii, cu francezii şi cu nemţii... Acest fapt este de notorietate publică.

— Bine, spuse Malko, deci susţineţi că afacerea s-a încheiat? Ron Fitzpatrick lăsă jos pipa.

— Ce vreţi să faceţi? Nu am bugetul necesar ca să explorez această afacere. Mi-am întocmit deja raportul şi am trimis do-cumentele lui Khasani diverselor direcţii în vederea studierii lor. Nu mai este treaba mea.

Administraţia asta... Malko era tentat să-i împărtăşească pă-rerea, însă nu-i plăcea să rămână cu o asemenea impresie.

— Aş dori două lucruri care nu necesită un buget special, începu el.

— Care sunt acestea?

— Să faceţi o anchetă în legătură cu iahtul Ormouz, cu baza în Jersey, ca să-i aflăm adevăraţii proprietari.

— Da, şi după aceea?

— Aş dori să-i transmiteţi un telex şefului Centralei din Ber-na, Elveţia, şi să-i cereţi să colaboreze cu mine...

— În ce problemă? întrebă imediat directorul Diviziei Ope-raţiuni, bănuitor:

— Ca să obţin anumite informaţii pe care serviciile elveţiene trebuie să le deţină. Tot pentru a înţelege mai bine afacerea Khasani. Şeful centralei poate să le ceară omologilor elveţieni aceste informaţii, căci acolo nu sunt ermetice.

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Nu prea ştiu, spuse Malko. Poate că nicăieri. Dar nu costă nimic, dacă este vorba de timpul meu.

— Cum doriţi, oftă Ron Fitzpatrick. Voi face ce îmi cereţi. Aşadar, plecaţi în Europa?

— Cât mai repede posibil, zise Malko. Ah, ar mai fi ceva: aţi putea să le cereţi agenţilor din Middle East Desk să se uite prin fotografiile pe care le deţin în legătură cu anturajul lui Khomeiny? Mi-ar plăcea să ştiu dacă există o fotografie cu Sharnilar şi cu Cyrus Abali.

Irlandezul ridică sprâncenele stufoase.

— Unde naiba vreţi să ajungeţi? Malko se ridică zâmbind plictisit.

— V-am spus doar că nu ştiu nimic. Numai că, după opt ani petrecuţi în Serviciile de Informaţii, încep să am încredere în intuiţie. Ceva îmi spune că nu ştim chiar totul despre afacerea Khasani.

Directorul Diviziei Operaţiuni îl conduse pe coridorul gri deschis unde veghea un puşcaş marin, ţeapăn în ţinuta lui impecabilă. Irlandezul introduse cheia în broasca liftului şi îi strânse mâna lui Malko.

— Mă ocup de tot ce mi-aţi cerut... Sunaţi-mă peste trei zile.

La aeroportul Washington - Dulles, cea mai mare fantezie domnea în orarele obişnuite, respectate întru totul de "shu-ttles" - adică de cursele care asigurau legătura cu New York-ul. Toate companiile aeriene voiau să zboare în acelaşi timp, însă nimeni nu pleca...

Malko fu cât pe ce să piardă zborul din J.F.K., ce pleca la timp. Bine că sacrosancta reglementare nu a bulversat şi cur-sele internaţionale. Îşi luă la ţanc bagajele şi fu nevoit să par-curgă un kilometru în goană ca să ajungă la terminal.

Berna era învăluită într-o perdea groasă de ceaţă, iar rarii trecători mergeau grăbiţi pe străduţele medievale ale vechiu-lui oraş, de parcă erau nişte fantome. Malko străbătu esplana-da catedralei ce domina de la aproape treizeci de metri înălţi-me cursul sinuos al râului Aare şi dispăru pe o străduţă în-gustă ce ajungea pe podul Kirchenfeld.

Găsi în dreapta lui localul Krononhalle, restaurant, ceainărie şi cafenea la un loc şi intră. La o masă aşezată în partea dreap-tă, un bărbat corpolent, cu părul prea negru pentru sprânce-nele mai deschise la culoare, citea Schweizer Illustrierte. Mal-ko se apropie de el.

— Herr Gruber?

Bărbatul ridică privirea zâmbind şi îi întinse mâna lui Mal-ko.

— Gruss Gott, Herr Doktor.

Malko se aşează. Jucătorii de şah de lângă ei nici măcar nu se clintiseră din loc. Din fericire pentru el, şeful Centralei din Berna vorbea germana la perfecţie. La Berna oricare altă limbă atrăgea imediat atenţia. Patronul le aduse numaidecât un me-niu pe care Malko îl citi distrat.

— Rosti und Kompott, ceru el.

În orice caz, la Berna, puteai să ceri orice. Interlocutorul său împături ziarul şi îl studie cu curiozitate. Aici nu prea avea ocazia să întâlnească în carne şi oase un membru al stufoasei "Divizii Operaţiuni". Treaba cea mai clară pe care o avea era să facă schimb de documente, de un interes discutabil, cu omologii lui elveţieni şi să participe la conferinţe fără sfârşit. În fiecare luni, lua masa la Bellevue Palace cu un colonel din Serviciile de Informaţii elveţiene care îi comunica cu mare zgârcenie câteva informaţii.

— O bere? propuse el.

— Mai degrabă un Contrex, spuse Malko.

Rămăsese doar două zile la New York, iar în aceeaşi dimineaţă aterizase la Zurich, după o escală la Paris, unde îl adusese foarte rapid un Concorde. Din cauza întoarcerii lui neaşteptate, Alexandra îşi anulase weekend-ul la schi de la St. Anton şi îl aştepta la Liezen.

Nu primise nici o veste de la Sharnilar. Malko citea plictisit ziarele în care nu găsea nici un rând despre tânăra văduvă. O sunase la locuinţele ei din Londra şi din New York, dar fără nici un rezultat. Nu avea nici servitori... Aşteptă până îi servi patronul, apoi îl întrebă pe interlocutorul său:

— Aţi reuşit să găsiţi ceva? Americanul zâmbi încântat.

— Da, elveţienii sunt foarte cooperanţi. Bineînţeles că le-am turnat gogoşi, altminteri, ar fi durat săptămâni întregi. Nu sunt foarte rapizi, dar ştiu tot ce se întâmplă la ei.

— Ce le-aţi spus?

— Că cercetăm nişte informaţii potrivit cărora nişte terorişti iranieni le vor tranzita teritoriul. Nu le plac deloc asemenea fapte. A trebuit să le spun că este vorba despre nişte informa-ţii mai vechi.

— Ei şi?

— Cyrus Abali a fost în Elveţia la data pe care mi-aţi indica-t-o. Malko se simţi cuprins de o mare bucurie, iar brusc găsi în Contrexul lui gustul şampaniei... Şeful centralei scoase un cartonaş pe care scrisese câteva informaţii.

— Iată. A sosit la Zurich de la Teheran cu zborul 876 al companiei Swissair, luni, 4 decembrie. Era singur şi călătorea pe numele lui adevărat...

— Ciudat...

— Ba nu, zise americanul, a venit de mai multe ori în Elveţia pe vremea şahului. Au toate datele despre el şi nu le place să-i luăm drept fraieri. Şi încă ceva: atunci a fost prima oară când se întorcea în Elveţia după căderea regimului Pahlavi, iar el-veţienii noştri au fost foarte interesaţi de acest lucru. Bineînţe-les că nu l-au slăbit nici o clipă din ochi, simţind că se apropie un atentat.

— Ce au descoperit?

— Că s-a dus la hotelul Dolder, pe malul lacului, şi s-a întâl-nit cu persoana semnalată de dumneavoastră. A stat cam o jumătate de oră într-unul dintre saloane. Nu se ştie ce au discutat.

— Nimeni nu a ascultat conversaţia?

— Nu, camera pe care a reţinut-o a fost "microfonată", dar nu şi saloanele. Omologii noştri s-au străduit să obţină un ma-terial volant, dar nu a funcţionat. Se auzeau doar cuvinte de neînţeles...

Toată lauda pentru tehnica elveţiană! Elveţienii sunt cei mai buni meşteri ceasornicari, dar nu se pricep la microfoane.

— După aceea, s-a întâlnit cu persoane din Ambasada Iranului care au venit de la Berna, a cinat în hotel şi a plecat a doua zi dimineaţă la Teheran.

O călătorie fulger.

— Elveţienii nu şi-au pus întrebări?

— Fireşte! Dar nu au obţinut nici un răspuns. Ştiau că Hussein Khasani, aiatolahul cel tânăr, care a fost transformat în-tr-o torţă vie, se ocupa cu vânzările de arme, iar fondurile tre-ceau prin Zurich. Au crezut că vizita lui Abali avea legătură cu această activitate.

— Dar nu au fost siguri, observă Malko. Altceva?

— Nimic.

— Ce ştiţi despre Sharnilar Khasani?

— A plecat după două zile, după mai multe întâlniri cu bancherii ei, în urma acţiunii iranienilor. Elveţienii cred că voiajul lui Cyrus Abali a avut drept scop să ajungă la o înţelegere, dar a dat greş...

— Ce cred ei despre Cyrus Abali? Americanul făcu un gest evaziv.

— Oh, ştiţi doar, îi consideră pe toţi orientalii nişte zevzeci, dar s-au obişnuit. Ştiu că a supravieţuit regimului Pahlavi...

Malko se gândi brusc la altceva.

— Această acţiune de de recuperare a banilor Revoluţiei are şanse de reuşită?

Figura şefului centralei se lumină într-un surâs şi făcu sem-nul zero unind arătătorul cu degetul mare:

— Nici o şansă! Elveţienii nu s-ar amesteca niciodată într-o neînţelegere interiraniană. Banii au fost viraţi cu regularitate în contul tânărului aiatolah Hussein Khasani şi al soţiei sale. Prin urmare: aparţin acesteia din urmă... Pur şi simplu, elve-ţienii trebuie să se roage să se întoarcă, lucru ce i-ar face să moştenească două sute patruzeci de milioane de dolari...

Frumoasă mentalitate. Malko îşi amintea de şirul de bănci de pe Bahnhof Strasse din Zurich. Acolo nu existau sentimen-te... Îşi bău Contrexul şi îi adresă un zâmbet americanului.

— Vă mulţumesc. Aţi făcut o treabă bună.

— Vă ajută la ceva?

— Încă nu ştiu, zise Malko cu prudenţă. Transmiteţi mulţumirile mele şi irlandezului. Acum trebuie să plec la Zurich.

În timp ce conducea pe străzile cu polei din cantonul Berna, Malko încerca să facă bilanţul. În fond, obţinuse doar confirmarea spuselor lui Sharnilar şi a rolului jucat de Cyrus Abali în această afacere. Însă acest lucru tot nu explica asasinarea lui John Birch.

Malko putea să-şi frământe mintea cât voia, că tot nu îşi dădea seama de ce comandoul iranian îl eliminase pe omul de afaceri doar ca să evite descoperirea rolului jucat de Cyrus Abali în persecutarea lui Sharnilar. În mod oficial, Abali era însărcinat cu astfel de probleme în Iran şi puţin îi păsa lui de părerea occidentalilor.

Doar un mic amănunt era mai greu de interpretat: se pare că Sharnilar nu spusese adevărul în legătură cu acţiunea iranienilor în ce priveşte averea ei... Trebuia să facă o selecţie a acestor informaţii. Era tare ciudat... Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Liezen până se va întâmpla ceva mai bun şi să se consoleze în braţele Alexandrei.

Aeroportul Swchechat din Viena semăna în întregime cu un covor alb. Cursa plecase la timp din Zurich, în ciuda vremii nefavorabile. Roţile aparatului DC 9 parcă se afundaseră în zăpadă, atât de lină a fost aterizarea. Cât luă virajul, Malko încercă să-şi repereze Rolls-ul roşu în parcare. Alexandra trebu-ia

să vină să-l ia şi se bucura nespus să o revadă. Nu se vor duce la Liezen până nu vor face mai întâi dragoste...

Efectiv, a fost prima persoană pe care a zărit-o la ieşire. Avea haina de vulpe albă întredeschisă prin care se vedea ro-chia mulată ca o mănuşă, cu un decolteu foarte adânc pătrat şi o curea lată din piele ce îi punea în evidenţă mijlocul tras prin inel. După micile umflături ce ieşeau prin rochie, el ghici că purta corset. Iar pieptul părea că i se oferă singur pe un pat de blăniţă albă. Cosiţele lungi şi blonde îi fluturau libere pe ume-ri, dându-i un aer de fetiţă!

Vameşii se tulburară când îi văzură cum se îmbrăţişau. Într-adevăr, ea purta un corset care îi făcea nişte şolduri de vis, pe care mâinile lui Malko le cuprinseră imediat pe sub haina de blană.

— Haide, repede, ard de nerăbdare să fiu numai cu tine! zi-se el.

Alexandra îi aruncă un zâmbet pudic.

— A telefonat prietenul tău, John Lucas. Vrea să te duci imediat la el. Are ceva pentru tine.

Ce pacoste! Alexandra o luă înainte, iar el putu să-i admire tigrul din strasuri de pe gambă, pregătit să sară... Imediat ce se suiră în Rolls, îşi plimbă mâna dreaptă de-a lungul ciorapu-lui şi găsi pielea satinată a coapsei, apoi jartierele prinse de corset. Probabil că fusese distrată şi uitase să-şi pună un slip, lucru de care Malko profită numaidecât. Se îndreptau spre oraş. La fiecare stop, explorarea lui devenea mai precisă, iar Alexandra îşi dăduse capul pe spate şi se ondula pe scaunul din piele scoţând sunete de sălbăticiune.

Aproape că ajunseseră în centrul Vienei, când ea se întoarse spre el cu privirea tulbure şi spuse:

— Dacă nu mi-o tragi acum, deschid geamul şi strig.

Toţi nasturii de la rochie erau descheiaţi, cureaua zăcea pe jos, lăsând să se vadă corsetul din satin gri, care o strângea precum carapacea unei insecte iubăreţe. Ciorapii foarte bine întinşi se opreau foarte sus pe coapsă, făcând-o şi mai apetisantă. Malko nu mai putea, excitat de degetele abile şi uneori de gura logodnicei lui care, când maşina încetini, nu ezitase să-i scandalizeze pe toţi călătorii dintr-un tramvai...

Malko zări un drum înfundat şi viră brusc. Norocul lui a fost că era o clădire în construcţie, însă lucrările fuseseră între-rupte

din cauza zăpezii. Opri lângă gard, sări peste mânerul scaunului şi se aşeză în genunchi în faţa Alexandrei. Ea îşi sui picioarele pe tabloul de bord. Malko o prinse de şolduri, o ri-dică puţin, apoi o pătrunse dintr-o dată.

Îmbrăţişarea fu delicioasă, rapidă şi violentă. Cu picioarele îndoite, cu bazinul puţin ridicat, Alexandra îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Malko şi explodară amândoi în acelaşi timp. Osteniţi, se despărţiră în sfârşit. Malko se aşeză din nou la volan, în timp ce Alexandra îşi refăcea machiajul.

— A fost superb! spuse ea. Lasă-mă la Sacher, că mi-ai des-chis pofta de mâncare.

O lăsă în faţa hotelului, iar el se îndreptă spre Ambasada americană, nerăbdător să afle ce veşti aveau să-i dea america-nii.

John Lucas, şeful centralei, îl primi pe Malko cu braţele des-chise.

— Vino, începu el, chiar acum am primit nişte veşti pentru tine direct de la Langley

Biroul lui supraîncălzit avea vedere la Dunăre şi la roata mare din Prater. Mai întâi, scoase un document dintr-un plic purtând sigiliul "Secret Defence" şi îl parcurse.

— Este în legătură cu iahtul Ormouz, îl anunţă el. Este bine? Inima lui Malko începu să bată mai tare.

— Da! Ce au găsit?

— Nu mare lucru, spuse americanul strâmbându-se. S-a ocupat Centrala din Londra. A cerut ajutorul "verişorilor". Aceştia au răspuns că este vorba de un vapor înregistrat în Jersey pe numele unui grec care se ocupă de comerţul cu ar-me. Un tip persona grata în Iran. Le-a făcut rost iranienilor de o grămadă de fleacuri.

— Ah, bine, zise Malko dezamăgit. El sperase să afle cu to-tul altceva. Asta e tot?

— Nu, spuse prietenul lui. Am şi nişte fotografii pentru tine. Vrei să le vezi?

— Bineînţeles.

Îi dădu un plic gros maro din care Malko scoase vreo dou-ăzeci de fotografii. Nu aveau toate aceeaşi mărime, dar erau alb-negru. Se instală lângă o lampă puternică la biroul priete-nului său şi ceru o lupă. Era o muncă de lungă durată. Ale-xandra se va înfuria. Terminase jumătate din ele şi încă nu gă-sise nimic

interesant. Următoarea fotografie era destul de cla-ră şi înfăţişa un grup în fata unui restaurant. De data asta îi sări inima din loc.

Prima persoană din stânga era fără nici un dubiu John Birch. Lângă el era un aiatolah tânăr cu barbă pe care nu-l cunoştea, încă un bărbos, Sharnilar şi un "civil" cu ochelari mari cu rame de baga. Malko întoarse fotografia: pe spate, erau notate numele. Era vorba despre aiatolahul Mozaderi, aiatolahul Kha-sani, soţul lui Sharnilar. şi Cyrus Abali! Adică toţi protagoniş-tii afacerii. Era primul lui indiciu adevărat. De ce susţinuse Sharnilar că nu îl cunoaşte pe Cyrus Abali?

Capitolul XVII

Malko întoarse îndelung fotografia pe toate feţele. Fusese făcută în 1981 la Teheran. Nu înţelegea de ce îl minţise Sharni-lar, dar în plus, acest lucru însemna o apropiere ciudată. Oare această fotografie o furase ucigaşul lui John Birch? Iar prezen-ţa ei în acest document să fie oare un fapt exploziv? Dacă era aşa, atunci de ce? Doar o singură persoană îl putea face să înţeleagă: Sharnilar. Dar cu condiţia să o găsească. Îl mai neliniştea încă o chestiune: pentru acest lucru avea nevoie de CIA.

— Aţi găsit ce doreaţi?

— Da, spuse Malko, dar voi face în continuare apel la serviciile tale. Ai prieteni în Centrala din Londra?

— Da, câţiva, de ce?

— Aş dori să se repete ancheta în legătură cu Ormouz. Dar fără să treacă pe la "verişori" şi fără să afle cei de la Langley.

— Aoleu, este prea delicată treaba...

— Ştiu, John, recunoscu Malko, dar este foarte important pentru mine. Ar putea deveni şi pentru Companie.

John Lucas era un om drept şi patriot. Era un argument care trebuia să-l măgulească.

— Ei, de ce atâtea mistere?

— Pentru că, uneori, "verişorii" nu sunt chiar atât de îngăduitori, spuse Malko. Centrala din Londra trebuie să aibă sursele ei.

— Este adevărat, spuse John Lucas care nu-i iubea prea tare pe englezi Ce vrei să ştii mai exact?

— Cui îi aparţine în realitate vaporul. Nu vreau proprietarul aparent, ci oamenii care sunt în spate.

John Lucas îi trase o palmă pe spate.

— Du-te la logodnica ta. Mă ocup eu de asta. Cu condiţia să mă inviţi diseară la Sacher!

— Cu plăcere, spuse Malko.

Alexandra stătea întinsă doar în corset pe patul imens cu baldachin de la Sacher, cu pantofii în picioare şi citea. Malko îşi spuse că nu merita să aibă un castel cu cincizeci de camere ca să vină să cheltuiască o avere pe o cămăruţă, pe deasupra şi cu o oglindă mică. Preludiul din Rolls o adusese pe Alexandra într-o pasă bună şi era clar că îl aştepta pe Malko să-l ademe-nească pe tărâmul erotismului. Dar, din păcate, după un sărut rapid, acesta luă telefonul şi îi ceru centralistei hotelului nu-mărul de la Londra.

În timp ce aştepta, lăsă degetele să rătăcească pe coapsa Ale-xandrei, iar tânăra începu să mârâie. Primi legătura, dar tele-fonul sună îndelung. Se pregătea să închidă, când, în sfârşit ci-neva catadicsi să răspundă.

— Domnişoara Khasani? întrebă Malko. Alexandra se ridică în capul oaselor ca o cobră.

— Cum, încă te mai interesează târfa aia? El puse mâna pe receptor.

— Trebuie să ştiu unde este.

La celălalt capăt al firului, auzi o voce care avea probabil ac-cent pakistanez:

— Nu este acasă.

— Dar unde este?

— În Spania, la Marbella, la nişte prieteni. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Aveţi numărul ei?

Furioasă la culme, Alexandra îşi încheia nasturii rochiei.

— Şase - patru - unu - şapte - şapte, zise pakistanezul. Mal-ko închise în momentul în care Alexandra se închidea la cu-rea.

— Ce faci?

— Plec, zise ea în timp ce smulgea poşeta, înainte să-mi spui că te întâlneşti cu putoarea aia.

— Poţi să vii cu mine, îi propuse Malko. Sunt în misiune.

— Ei bine, eu am ceva mai bun de făcut, se răsti Alexandra. Viena este plină de tipi încântători care abia aşteaptă să mă re-guleze. Pe curând. Petrecere frumoasă în Spania cu pipiţa ta.

Trânti uşa, iar tablourile de pe pereţi se clătinară. Dulceaţa de Alexandra nu se schimbase deloc... Furios, Malko nici mă-car nu

se duse după ea. Dacă ar fi fost Krisantem aici, ar fi ţi-nut-o cu laţul, dar el nu era un gentleman adevărat... Acum trebuia să cineze singur cu John Lucas.

Un Ferrari alb mugi în spatele maşinii Seat a lui Malko, închiriată de la Budget, în aeroportul din Malaga, încercând în zadar să-l depîşească. Până la Marbella, drumul avea doar do-uă benzi şi era aglomerat în ambele sensuri. Deşi şoseaua mergea de-a lungul coastei, abia se zărea marea de un albas-tru la fel de curat ca şi cerul, ascunsă vederii de un zid de be-ton, practic fără sfârşit, din Malaga până la Marbella. Erau ca-sele construite în serie cu o vedere superbă spre coasta tristi-şoară, pentru hoardele nordice care veneau din toată Europa o dată cu primele raze ale soarelui.

După o curbă, apărea dintr-o dată o inscripţie în arabă, lu-cru ce sporea asemănarea cu una dintre acele ţări artificiale din Golful Persic. Regiunea era practic colonizată de arabii ca-re au venit din Maroc.

Ajunse la Marbella Club, frânt de oboseală, cu Ferrari alb tot în urma lui. Mai jos de drumul principal, Clubul părea o oază de linişte, de lux şi chiar dispunea de o plajă pentru rarii cli-enţi amatori de sport, sub elegantul sceptru al prinţului de Hohenlohe, care a făcut din el locul cel mai sofisticat din Marbella. Cât făcu el duş, era deja trei şi jumătate, sufrageria se umplu de oameni pentru prânz. Malko formă numărul pe ca-re i-l dăduse angajatul lui Sharnilar Khasani la Londra.

— Aici reşedinţa Macropoulos, spuse o voce cu puternic accent spaniol.

— La Señora Khasani? întrebă Malko.

Din explicaţiile într-o engleză precară, înţelese că toţi ai ca-sei au ieşit să ia masa în oraş, la restaurantul La Meridiana, in-clusiv Señora Khasani.

— Ştiţi unde este La Meridiana? întrebă Malko pe portar.

— Da, Señor, se află în spatele casei regelui Fahd al Arabiei Saudite. Este uşor de ajuns. O luaţi pe podul de vizavi de Regine. Acesta traversează strada şi ajunge chiar în faţa mosche-ii. Apoi urcaţi şi o să-l vedeţi pe dreapta, sus pe colină.

Portarul râse şi adăugă:

— Bine că tuturor prinţilor arabi care locuiesc pe lângă Fahd le place să se ducă la Regine. Fiindcă ei au construit podul ca-re

dă direct din moschee în discotecă. Înainte, trebuia să oco-leşti mult...

"Fie binecuvântate gusturile ludice ale saudiţilor..." zise Malko în gândul lui, în timp ce se aşeza la volan.

Găsi cu uşurinţă moscheea şi proprietatea regelui Fahd, care se aflau deasupra drumului naţional. Era copia fidelă a Casei Albe. Vara, trebuia să fie un infern. Ca toţi sateliţii care se respectă, avea împrejur vreo douăsprezece case apărate de ziduri înalte: reşedinţele diverşilor prinţi din familia saudită care vo-iau să fie aproape şi de regele lor, şi de moschee, şi de Regine. În fiecare vineri, regele Fahd hrănea la moschee toţi musulma-nii săraci din Marbella, lucru care nu risca să-l ruineze...

Parchingul hotelului La Meridiana era plin de Rolls-uri, de Bentley, de Mercedesuri şi câteva Cadillac-uri. Băiatul din parcare luă în primire maşina lui Malko cu vădit dezgust. Era răcoare, iar soarele strălucea la fel de tare ca în Insulele Virgine, luminând colinele golaşe care compuneau cel mai autentic peisaj arabo-hispanic.

Malko intră în restaurantul construit pe mai multe niveluri. Era de un lux exorbitant, plin de oameni gălăgioşi. Nici urmă de Sharnilar. Se aşeză la bar şi comandă o votcă în timp ce se uita pe meniu, căci murea de foame. Tocmai descoperise că La Meridiana era probabil singurul restaurant din lume care vin-dea caviarul cu gramul, când îşi făcu apariţia Sharnilar Khasa-ni.

Era ca o statuie, într-o rochie albă Azzaro, decoltată până mai jos de mijloc, cu o bandă albă asortată la ochiul mutilat, înconjurată de o ceată de tipi bronzaţi şi de femei împodobite ca nişte pomi de Crăciun. Malko se dădu jos de pe taburet şi veni la ea. Când îl văzu, Sharnilar se opri brusc.

— Malko!

Lăsând baltă grupul de prieteni, veni repede lângă el şi îl îmbrăţişă sub privirile curioase ale barmanului şi sub cele, clar bănuitoare, ale unui mustăcois chel, înalt cât trei copaci la un loc, care o însoţea.

— Ce surpriză plăcută! exclamă ea. N-am ştiut că eşti în Marbella.

Prietenii ei se aşezară la masă. Malko o luă de braţ.

— Pot să vorbesc cu tine cinci minute?

— Vino să mănânci cu noi.

— Nu, mulţumesc, prefer să te am numai pentru mine, spu-se el.

Îşi aminti de ultima noapte la St. Thomas, petrecută pe Excalibur. Sharnilar făcu o mutră plină de erotism.

— Va fi foarte greu. Se ţin ca muştele după mine. Mai ales Macropoulos, gazda mea, „micuţul" ăla mustăcios. Cred că în seara asta mă voi încuia singură în cameră... Vino sus, o să stăm de vorbă câteva minute.

Urcară o scăriţă ce ducea la câteva terase folosite în timpul verii. Imediat ce ajunseră sus, Sharnilar se lipi strâns de Malko şi îl sărută cu pasiune pe gură.

— Poţi să mă violezi aici, dacă vrei, murmură ea. Dar fie-ţi milă ţie rochia mea şi nu o şifona.

— Mai târziu, spuse Malko.

Lucirea tulbure din ochiul albastru se stinse brusc.

— Aiunci. de ce-ai venit?

— Ca să-mi răspunzi la o întrebare care mâ frământă, spuse el. La Zurich, te-ai întâlnit precis cu un iranian, când ai luat documentele

— Da, recunoscu ea. Ai venit până aici doar ca să mă întrebi acest lucru?

— Mi-ai mai spus că nu îl cunoşti, insistă Malko.

— Aşa este.

Îi căută privirea din unicul ochi.

— Ba îl cunoşti. Îl cheamă Cyrus Abali şi este şeful Servicii-lor de securitate iraniene. Am văzut o fotografie cu voi doi fă-cută în Iran.

Figura lui Sharnilar se întunecă pe dată. Rămase tăcută un timp, apoi spuse pe un ton agasat:

— Nu ştiu, nu îmi aduc aminte, ştii, toţi iranienii sunt la fel şi îi confund... Are vreo importanţă?

— Poate, zise el. Este posibil ca John Birch să fi fost ucis tocmai din pricina asta, ca să nu dezvăluie această legătură...

Luată la sigur, ea rămase tăcută, apoi îşi aprinse o ţigară cu bricheta din aur masiv. Malko se asigură dintr-o privire că poşeta ei nu conţinea decât o pudrieră şi o batistă. Ea înălţă ca-pul şi spuse:

— Ascultă, nu înţeleg nimic din toată povestea asta. Acum ai documentele, eşti mulţumit?

— Da, însă...

— Atunci, să nu mai vorbim despre acest lucru, zise ea pe un ton oarecum sec. Nu ştiu ce îţi închipui. Probabil că sunt mână în mână cu iranienii? Uiţi ce mi-au făcut... Dacă ai venit să mă vezi şi facem dragoste, oricând pofteşti! Chiar aici, acum, dacă ai chef. În ceea ce priveşte restul, s-a terminat. Bi-ne?

— Nu ţi-este frică de răzbunarea iranienilor?

— Ba da, şi încă cum, spuse ea. De ce mă întrebi?

— Pentru că nici măcar nu ai armă. La St. Thomas nu te despărţeai de pistol.

Înmărmurită, Sharnilar nu răspunse. Apoi strivi brusc ţigara şi îi întoarse spatele lui Malko, aproape alergând. Înainte să coboare scara, îi strigă:

— Să nu-mi mai telefonezi, nu mai vreau să te văd! Rămase singur în adierea brizei răcoroase din Andaluzia, reflectând. Nu aflase nimic precis. Doar dacă Sharnilar nu-l minţea.

Ceva se petrecuse şi avea legătură cu întâlnirea ei cu Cyrus Abali, ceea ce schimba datele problemei. Când coborî în restaurant, ancheta lui nu avansase deloc. Sharnilar dispăruse în-tr-unul din saloane, dar nu simţea nevoia să se ducă după ea. Comandă la bar o farfurie de caviar, altă votcă şi un pahar mare de apă minerală Vichy Saint-Yorre. Nu era prea mulţu-mit de el. Dacă l-ar fi văzut Alexandra, s-ar fi prăpădit de râs... Nu avea nici un fel de autoritate asupra lui Sharnilar şi se temea că nu o va mai vedea niciodată... Se blestemă că nu avusese răbdare. Ar fi trebuit să o abordeze în vârful patului... Acum îi scăpa printre degete. Nu-i rămânea decât să ia avio-nul cu jocul de puzle neterminat şi să-i ceară îndurare Alexan-drei...

Telefoanele spaniole semănau cu nişte alarme de pe submarine. Când începu să sune, Malko fu cât pe ce să sară până-n tavan. Din explicaţiile încâlcite ale centralistei, reieşea că cineva îl sunase de la Viena, însă legătura se întrerupsese... Ceru atunci castelul din Liezen. De ieri, bântuia prin Marbella Club, ezitând să plece. Încercase în zadar să ia legătura cu Sharnilar la telefon, tânăra era mereu plecată în oraş. Se sim-ţea umilit.

I se făcu legătura. Îi răspunse Elko Krisantem. Nu sunase el, iar Alexandra nu dăduse nici un semn de viaţă... Ce încuraja-tor. Dezamăgit, Malko se gândi la John Lucas şi ceru numărul din Viena. El îl căutase.

— Nu o să trebuiască să te duci la sălbatici! observă americanul. O să-ţi trimit un porumbel voiajor... Am obţinut infor-

maţia pe care o doreai de la un prieten care lucrează la asigurările maritime. Este amuzant, nu?

— De ce?

— Fiindcă am picat pe o "infrastructură" a "verişorilor".

— Nu mai spune! exclamă Malko.

— Ba da. Iată de ce au fost atât de discreţi atunci când i-am întrebat. Ormouz este înregistrat pe numele unei societăţi din Jersey. Proprietarul acestei societăţi este un grec, un oarecare Evaristos Macropoulos, un cetăţean britanic foarte cunoscut.

— Macropoulos! exclamă Malko.

— Îl cunoşti?

—Puţin.

Era gazda lui Sharnilar din Marbella!

— De altfel, continuă americanul, vaporul a fost deja folosit în misiunile agenţilor din MI 6. De fapt, nu serveşte practic decât la acest gen de acţiuni şi cu mici curse pentru acoperi-re... Fireşte, nu-i spune...

Malko închise. În sfârşit, avea acces la piesa decisivă din jocul de puzzle. Dacă britanicii puseseră un iaht la dispoziţia persecutorilor lui Sharnilar, înseamnă că erau implicaţi în operaţiune. Or, Cyrus Abali şi răposatul ei soţ erau agenţi englezi. Cum MI 6 nu era prea filantroapă, însemna că documentele deţinute de Sharnilar îi interesau în mod direct pe britanici. Comandoul de ucigaşi lucrase pentru şeful iranian, dar în realitate, făcuse treaba pentru Intelligence Service...

Îşi aminti de dezvăluirile lui Gholam Soltaneh. Aiatolahul Mustafa Hadj Khasani, socrul lui Sharnilar, făcuse legătura în-tre Khomeiny şi englezi... Mulţi oameni ar putea fi interesaţi în cunoaşterea adevăratelor legături dintre dictatorul din Iran şi britanici.

Malko era atât de emoţionat, încât se duse în parc să se plimbe. Era pe cale să pună degetul pe rană. În documentele pe care le-a dat Sharnilar celor de la CIA, nu se specifica nimic despre britanici... Prin urmare, nu erau cele originale. La un moment dat, Sharnilar a căzut de acord cu britanicii şi cu iranienii să le dea americanilor documentele fără importanţă şi să termine pentru totdeauna cu această afacere.

Pentru oameni de genul lui Abali, fabricarea unui dosar fals era joacă de copii, lucru ce explica starea de calm în care se afla tânăra acum. Ca să ajungă britanicii la o asemenea maşi-naţie,

înseamnă că adevăratele documente sunt într-adevăr explozive. Or, teoretic, britanicii şi americanii se găseau în aceeaşi tabără. Dacă englezii doreau să ascundă aceste docu-mente, probabil că acestea dezvăluiau o manipulare ce îi viza pe aliaţii lor, americanii... Pentru că aceştia nu se sinchiseau de legăturile lui Khomeiny cu "verişorii" lor...

Malko se întoarse la Club şi se aşeză lângă telefon în barul decorat cu nişte papagali superbi. Ceea ce descoperise îl făcea să strige de bucurie. Avea de făcut trei opţiuni: să uite şi să se întoarcă în Austria; să o intimideze pe Sharnilar; sau să alerte-ze CIA şi să reia ancheta. O votcă îl va ajuta să se hotărască.

Când ajunse la al treilea pahar, puse mâna pe telefon şi for-mă numărul lui Macropoulos. Îndată ce îi răspunse un servi-tor, o ceru pe Senora Khasani, din partea prinţului de Hohen-lohe. Aşteptă cu inima bătând repede. După câteva clipe, auzi vocea lui Sharnilar:

— Sunt Sharnilar Khasani. Dumneavoastră...

— Sunt eu, o întrerupse Malko. Te rog, nu închide.

— Dar ţi-am...

— Am aflat nişte lucruri foarte grave, spuse Malko. Trebuie să te văd. Acum.

— Nu se poate, spuse ea în sfârşit. Este o mare petrecere aici în seara asta.

— Bine, zise Malko, atunci vin eu. Acordă-mi doar cinci mi-nute.

— Nu, spuse ea. Eu nu... Malko o întrerupse din nou.

— Ajung într-o jumătate de oră. Vom vedea dacă vei îndrăz-ni să nu mai vorbeşti cu mine.

După ce închise, se duse la portar.

— Unde se află proprietatea domnului Macropoulos? îl în-trebă el. Sunt invitat acolo...

— Este foarte uşor, spuse portarul. Cred că are mai mult de două mii de hectare. Vă duceţi în satul San Pedro şi o luaţi la dreapta, pe drumul spre Ronda. Este chiar la munte, la apro-ximativ trei kilometri. Este un drum particular cu doi stâlpi mari şi roşii, la stânga, mai în vale faţă de drumul naţional.

Îşi luă repede pistolul extraplat, două încărcătoare şi porni la drum. Din San Pedro, şoseaua urca în serpentine printre co-linele golaşe. După trei kilometri, zări o bifurcaţie cu indicator şi un drum de ţară săpat de curând în munte. Pe un panou, scria:

"Proprietate particulară. Accesul interzis". Se angajă pe el. Drumul era foarte strâmt, având de o parte muntele, iar de cealaltă, prăpastia.

La o curbă, zări o cameră de luat vederi care supraveghea accesul. Casa lui Evaristos Macropoulos se afla pe celălalt versant al muntelui şi nu se vedea din maşină. Deodată, la un vi-raj se pomeni faţă în faţă cu două vehicule. Imediat începu atacul asupra lui Malko.

Capitolul XVIII

Dacă Malko nu ar fi avut reflexe ascuţite de o îndelungată viaţă aventuroasă, ar fi fost ciuruit de gloanţele celor două pistoale-mitralieră. Totul se petrecu într-o fracţiune de secun-dă. Se culcase rapid pe banchetă când parbrizul, volanul şi cam toate geamurile maşinii Seat se făcură ţăndări sub rafalele mitralierelor. Adversarii nu se jucau. Deodată se făcu linişte, căci probabil schimbau încărcătoarele. Cu pistolul extraplat în mână, Malko deschise portiera şi îl zări cu coada ochiului pe iranianul care îl ochea şi trase asupra lui. Cei doi bărbaţi se adăpostiră imediat după Range Rover. Malko străbătu dintr-un salt spaţiul deschis ce-l despărţea de tăpşan şi plonjă pe burtă. Focurile izbucniră din nou în spatele lui. Se rostogoli şi simţi un junghi în palma dreaptă în momentul în care atinse pământul. Se rostogoli în continuare pe panta plină de pietre, dincolo de drum.

Se opri din rostogolire într-un copac şi se ridică, cu braţul complet amorţit, pierzându-şi pistolul în cădere. Întoarse ca-pul şi zări siluetele celor doi ucigaşi sus pe tăpşan, iar armele lor se auziră păcănind din nou... Se îndepărtă profitând că era apărat de copaci şi căzu imediat pe un gard din fier. Se apro-pie de el, dar se dădu repede înapoi, căci era puţin electrificat. În plus, dacă încerca să-l escaladeze, însemna să devină o ţintă sigură pentru urmăritorii lui. Începu să alerge pe lângă gard, cu speranţa că va găsi o ieşire, preocupat în acest moment să se depărteze cât mai mult de ucigaşi. Terenul era accidentat, plin de gropi, de bolovani şi de hăţişuri de netrecut. După un timp, Malko se opri, simţind că îi iau foc plămânii şi ascultă. Nu se auzea nici un zgomot.

Noaptea se lăsa deja, iar luminile din Marbella scânteiau în depărtare. Se afla pe o imensă proprietate, cu cel puţin doi oa-

meni pe urmele lui. Se depărtă puţin, auzind ceva mişcându-se într-un tufiş şi se opri speriat. O umbră enormă se ridică şi trecu maiestuos pe lângă el: era un cerb... Făcea parte din patrimoniul de vânătoare al lui Evaristos Macropoulos. Era cu neputinţă să ajungă la drum, căci acolo îl aşteptau. Cea mai bună soluţie era să ajungă la casa în care locuia Sharnilar, mizând pe elementul surpriză. Porni la drum, împins de o furie oarbă. Tânăra îl trimisese cu bună-ştiinţă la moarte. Chiar da-că ucigaşii erau iranieni, ei lucrau în realitate pentru britanici.

Îi trebui aproape o jumătate de oră ca să ajungă pe o creastă de unde zări într-o vâlcea o casă albă, mare şi plată, luminată ca ziua de câteva proiectoare, mărginită de o superbă piscină în formă de boabă de fasole şi înconjurată de pajişti minunate. Trebuia să aibă cel puţin douăzeci de camere. Sharnilar era pe undeva în această locuinţă - iar el rămăsese fără armă. Continua să înainteze.

După patruzeci de metri, zări prima santinelă. Îl observă stând ghemuit după o stâncă. Era un tânăr cu o pălărie de cow-boy, ce se sprijinea de o barieră. Fuma cu puşca de vână-toare alături. Malko înaintă atunci la vedere. Tânărul tresări când îl văzu, dar, fiindcă apăruse pe neaşteptate, nu sări ime-diat să pună mâna pe puşcă, ci crezu că este un invitat. Malko spuse în spaniolă:

— Buenas noches! Este plăcut să te plimbi puţin. Tânărul zâmbi.

— Buenas noches, Senor. Claro que si! Malko o luă pe dru-mul pietruit ce şerpuia în mijlocul gazonului.

Îi mai rămăseseră două sute de metri de străbătut. Când se apropie, auzi muzică şi văzu câteva persoane în jurul piscinei. Cărarea trecea pe lângă o parcare unde erau înghesuite vreo zece maşini, Porsche, Rolls şi Mercedesuri. În întuneric distin-se o siluetă cu o puşcă. Proprietatea lui Macropoulos era păzi-tă ca o unitate militară. Merse pe lângă zidul casei, căutând o intrare. Toate ferestrele erau închise. În sfârşit, zări o ferestrui-că deschisă la o baie. Nu se vedea nimeni în jur. Se strecură şi căzu într-o cadă din marmură galbenă. Braţul nu-l mai durea, însă mâna dreaptă era tot amorţită.

Un zgomot de motor îl atrase la ferestruică. Range-Roverul care îl interceptase se opri brusc în parching. Căutările vor continua. Dar acum, trebuia să o caute urgent pe Sharnilar. Din încăpere se auzea un zgomot ciudat. Deschise uşa şi se opri

brusc. Un mustăcios cât o matahală se agita cadenţat şi gâfâind ca o locomotivă peste o blondă care se uita în tavan. Bărbatul era întors şi numai fata putea să-l vadă. Îl zări, iar el îi făcu jenat cu ochiul. Spre marea lui surpriză, şi ea făcu la fel. Străbătu încăperea în vârful picioarelor şi ieşi pe un coridor. Era să se lovească de o măsuţă cu placa din sticlă groasă susţi-nută de doi negri aplecaţi, ce cu siguranţă era cumpărată de la Romeo. În dreapta, zări un salon în care câteva persoane jucau cărţi. În toate părţile erau numai uşi. Oare unde putea fi Shar-nilar? Deodată, o brunetă înaltă cu figură obosită ieşi dintr-o cameră şi apăru exact în faţa lui. Malko nu stătu pe gânduri.

— Aţi văzut-o cumva pe Sharnilar? întrebă el în engleză.

— Sharnilar? Cine este?

În astfel de case, nu era obligatoriu să cunoşti pe toată lumea.

— Fata cu o bandă pe ochi, preciza Malko.

— Ah, da! spuse bruneta. Trebuie să fie în camera ei. Penultima din capăt.

Malko bătu la uşa pe care i-o indicase tânăra şi auzi o voce care strigă să intre. Sharnilar, îmbrăcată într-un halat de baie, se machia în faţa oglinzii. Când îl văzu pe Malko, se ridică brusc, cu figura încordată.

— Ce cauţi aici! Ţi-am spus să nu vii...

Părea mai degrabă contrariată. Uimit de cinismul ei, Malko îi spuse cu răceală:

— Chiar ai făcut în aşa fel încât să nu vin... Ea îl fixă cu ochiul albastru, vizibil nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine, zise Malko. M-au aşteptat pe drum. El îi povesti despre ambuscada căreia îi căzuse victimă, iar ea se aşeză, lividă la faţă.

— Îţi jur că n-am ştiut nimic Cred că au ascultat ce am vor-bit prin centrală. Aşa procedează cu toată lumea. Însă eu niciodată...

Din privirea lui Malko, înţelese că nu o crede. Deschise atunci sertarul mesei de toaletă şi scoase Beretta auriu.

— Ia-l, spuse ea pur şi simplu, este încărcat şi are un glonţ pe ţeavă.

Malko luă arma, o verifică şi o strecură în centură. În aparenţă, Sharnilar era de bună-credinţă, însă nu răspundea la toate întrebările...

— Ştii cine este gazda ta? o întrebă el. Macropoulos. Proprietarul iahtului Ormouz.

— Da, spuse ea dintr-o suflare.

— De ce m-ai minţit? Practic, mi-ai dat nişte documente fără valoare.

— Nu puteam să fac altfel, m-au terorizat.

— Cine?

— Iranienii, mai ales Cyrus Abali. Mi-a spus că documentele pot distruge în totalitate Revoluţia iraniană dacă ajung în mâinile Satanei. Că trebuie să fac în aşa fel încât să pară că le cedez americanilor, dar să le dau altceva. Numai cu acest preţ mă vor lăsa în pace cu banii mei.

Malko o privi cu neîncredere. Şi ea fusese manipulată.

— Nu ai citit niciodată adevăratele documente?

— Nu, mărturisi ea, dar le-am zărit câteodată. De altfel, une-le sunt în persană. Nu m-au interesat.

Malko crezu că i se prăbuşeşte cerul în cap.

— Deci, le-ai dat?

— Nu, doar nu sunt nebună. Le-am promis că nu le dau nimănui. A trebuit să le spun de asemenea că nu poţi avea acces la seif cu cartela Unidel pe care ţi-am dat-o. Brusc, moartea lui John Birch îi apăru în altă lumină! Ideea lui Malko de a nu înmâna agenţilor CIA documentele fabricate în acest scop şi procurate cu complicitatea lui Sharnilar putea duce la eşecul total al acestei maşinării iraniano-britanice. Dacă John Birch le-ar fi acceptat, operaţiunea ar fi căzut baltă, iar dacă le-ar fi refuzat, Malko ar fi simţit că ceva nu este în regulă. Prin urmare, omul de afaceri trebuia să dispară!

Se auzi o bătaie în uşă. Ea duse degetul la buze.

— Da, strigă tânăra.

— Eşti gata, Sharnilar? întrebă o voce de bărbat.

— Într-o clipă, răspunse ea.

— De ce ai venit la Marbella?

— Cyrus Abali mi-a spus să accept invitaţia prietenului său. Că vor fi mai liniştiţi dacă, pentru un timp, voi sta departe de americani.

Malko scutură din cap năucit de atâta credulitate.

— Te vor omorî. Chiar în clipa asta îi cumpără pe oamenii tăi de la bancă, iar documentele vor fi distruse după moartea ta. Te afli înconjurată de o bandă de asasini. Şi, în plus, nici nu sunt aceia pe care îi crezi... Nu iranienii te-au manipulat, ci englezii. În acest moment, eu sunt singurul care cunoaşte acest lucru. De asemenea, vor face tot posibilul să te lichideze înainte ca eu să plec de aici...

Îi explică pe larg mârşăvia britanicilor şi conţinutul posibil al documentelor.

— Socrul tău a fost agent de legătură între englezi şi Khomeiny. A aflat o mulţime de lucruri pe care englezii nu vor cu nici un chip să iasă la iveală. Voi încerca să fac rost de o maşi-nă ca să ajungem la Marbella. Vrei să vii cu mine?

Sharnilar dădu din cap.

— N-o să reuşeşti. Poarta vilei este comandată electronic. Dar ai putea să dai un telefon... Uite.

Îi arătă un telefon cu taste.

— Credeam că ascultă toate convorbirile?

— La venire, nu şi la plecare. Dacă formezi zero, vine tonul.

— Pot să vorbesc cu SUA?

— Cu lumea întreagă. Unde vrei să suni?

— La Washington, spuse Malko. În cazul în care mi se întâmplă ceva. Vom încerca să fugim prin pădure.

— Nu, spuse Sharnilar. Mi-e frică. Cred ce mi-ai spus. Voi încerca să scap de ei imediat ce voi putea, dar nu pot să mă războiesc cu ei.

— Oricum te vor omorî. Ea ridică din umeri.

— Sper să te înşeli. Acum, mă duc să fac un tur al salonului. Între timp, încearcă să dai telefon. După aceea, voi veni să-ţi spun ce se întâmplă. O să te încui aici.

— Foarte bine, spuse Malko. Fii atentă.

Ea termină de îmbrăcat. Îşi puse o tunică şi un pantalon din mătase, apoi îl îmbrăţişă.

— Mă bucur să te revăd, murmură ea. Dumnezeule, nu-mi vine să cred tot ce mi-ai povestit...

Ea ieşi, iar Malko auzi cheia răsucindu-se în broască. Inima îi tresări când îşi dădu seama că se afla la cheremul lui Sharni-lar. Dar nu avea nici un minut de pierdut. Se năpusti la tele-fon.

Secundele se scurgeau, dar păreau interminabile. Încercase de cinci ori până obţinu legătura cu Langley şi descoperi că Ron Fitzpatrick era într-o şedinţă şi nu putea fi deranjat.

— Mai sunaţi peste o oră, îl sfătuise secretara. Malko fierbea de furie.

— Scoateţi-l din şedinţă, spuse el. Dacă nu vorbesc cu el acum, va regreta toată viaţa...

Se răstise atât de tare, încât secretara se hotărî să trimită după directorul Diviziei Operaţiuni. Malko număra secundele cu inima bătând să-i spargă pieptul, temându-se în fiecare clipă că se va întrerupe legătura. În fine, auzi vocea irlandezului.

— Pentru Dumnezeu, Malko, ce s-a întâmplat? Directorul general este furios foc. A trebuit să-i torn gogoşi... Nu putea să aştepte?

— Nu, zise Malko. Aşezaţi-vă şi luaţi notiţe.

Începu să-i povestească americanului întreaga operaţiune Sharnilar. Acesta puncta fiecare dezvăluire cu un torent de înjurături. Nu se îndoia nici o clipă de spusele lui Malko. Du-pă ce termină, americanul spuse:

— Anunţ imediat Centrala noastră din Madrid. Să ia legătu-ra cu Garda Civilă şi să vină să vă ia de acolo...

— Până atunci, or să mă taie bucăţele, zise Malko. Mă voi descurca singur. Dacă mi se întâmplă ceva, aş dori ca acest lucru să fie păstrat pentru posteritate.

— Englezi împuţiţi! izbucni Ron Fitzpatrick. De-abia aştept să pun mâna pe documente...

— Şi eu, spuse Malko, dar nu intră în programul de astăzi. Nici măcar nu ştiu dacă le vom avea într-o bună zi. Depinde de Sharnilar. Şi de supravieţuirea mea.

— Ascultaţi, spuse directorul Diviziei Operaţiuni, plecaţi din haznaua aia şi sunaţi-mă din nou. Vă voi ajuta cu toate mijloacele pe care le doriţi. Îndată ce voi avea undă verde din partea dumneavoastră, vi-i trimit pe prietenii dragi, Chris şi Milton, ca să începeţi operaţiunea. Dacă mai aveţi nevoie şi de alţii, se va rezolva. Îl voi pune în temă şi pe directorul general şi atât. Nimeni altcineva din Companie nu va şti despre ce es-te vorba. Nu va fi nici o "scurgere" în beneficiul "verişorilor". Dar, pentru Dumnezeu, fiţi cu băgare de seamă! Dacă tot aveţi telefon, sunaţi poliţia locală.

— Nu vor veni, spuse Malko. Aici suntem deja în lumea ara-bă. Miliardarii fac ce poftesc la ei acasă. În fine, dacă se iveşte vreo problemă, amintiţi-vă că vreau şi eu un loc însorit la Ar-lington.

— Bullshit! explodă irlandezul. Dumneavoastră mă veţi în-gropa pe mine! Spuneţi-i doamnei Khasani că îi voi da orice pentru acele documente.

— Vorbim mai târziu, spuse Malko.

Închise şi ascultă. Nu auzi nici un zgomot suspect. Atunci, cântări situaţia: dacă chema Gărzile Civile, acestea vor telefo-na mai întâi la reşedinţă şi vor începe să-i pună întrebări pro-prietarului. În concluzie, acesta va avea tot timpul să-l lichi-deze pe Malko înainte de sosirea lor. Toată speranţa lui era Sharnilar...

Mai trecură douăzeci de minute până auzi cheia răsucindu-se în broască. Sharnilar apăru gâfâind, trasă la faţă şi închise uşa sprijinindu-se de ea.

— Dumnezeule, începu ea, am văzut peste tot oameni înar-maţi. Ne-au spus că sunt hoţi pe domeniu şi că paznicii îi cau-tă. Toate drumurile de acces au fost blocate. Ai reuşit să vor-beşti la Washington?

— Da, dar asta nu rezolvă problema imediată... Dacă am lua împreună o maşină?

— Este imposibil, verifică absolut tot. Şi-apoi, pe culoar este un bărbat înarmat. Dacă te vede, dă imediat alarma. Nici mă-car n-o să poţi ieşi din casă... Eu sunt obligată să mă duc la musafiri. Îndată ce soseşte Macropoulos cu elicopterul, ne aşe-zăm la masă.

— Unde aterizează elicopterul?

— În vârful colinei, pe un teren, la aproximativ trei sute de metri de aici. De ce?

— Pentru că este un mijloc să fugim, spuse Malko. Când ate-rizează, trebuie să fiu deja acolo şi să mă urc în aparat. Cu pis-tolul tău, e mai uşor. Gărzile nu vor îndrăzni să tragă de faţă cu ceilalţi invitaţi. Ştii când soseşte?

— Nu.

— Bine, îl voi aştepta. Tu întoarce-te la prietenii tăi. Fireşte, nu ştii nimic despre prezenţa mea aici. Fă-mi un plan al casei.

— Imediat.

Luă o coală de hârtie şi începu să deseneze planul vilei. Du-pă ce termină, spuse:

— Mâine mă duc la coafor, la Porto Banus. Este chiar lângă barul Sinatra. Pe la prânz.

— Voi fi acolo, îi promise Malko.

— Acum, plec. Îţi las cheia.

Îl sărută în grabă şi plecă. Malko încuie şi aşteptă, ciulind urechile. Trecură douăzeci de minute şi apoi auzi brusc hurui-tul elicopterului. Deschise uşa şi, cu calm, ieşi pe culoar cu pistolul ascuns sub cămaşă.

Dar imediat zări paznicul în dreapta. Era o namilă de mustăcios cu burdihanul revărsat peste curea, cu un Colt la brâu. Se uită imediat la Malko. Acesta trecu pe lângă el, îi spuse "bună seara" şi se îndreptă spre salon, ceea ce îl linişti puţin. Malko străbătu salonul în diagonală, evitând partea în care erau musafirii, deschise o fereastră şi ieşi chiar lângă piscină. Zări imediat poteca ce o înconjura şi alergă spre o colină în vârful căreia strălucea balizajul de pe terenul de aterizare. Eli-copterul se apropia. Malko îi văzu farurile la vreo sută de me-tri depărtare şi, de asemenea, câteva siluete pe peluza dimpre-jurul casei. Erau bărbaţi înarmaţi care stăteau în umbră

O luă pe cărare cu paşi lenţi, fără să se uite în urmă. Parcur-sese jumătate din drum, când un bărbat înarmat cu o puşcă ie-şi brusc din întuneric şi îi bară trecerea.

— Unde mergeţi, Señor?

— Mă duc să-mi iau prietenul care soseşte acum, spuse Mal-ko.

— Nu se poate, Señor. În seara asta, bântuie pe aici nişte oa-meni periculoşi. S-ar putea să vi se întâmple ceva rău. Priete-nul dumneavoastră n-o să întârzie. Duceţi-vă în casă.

Era politicos, dar ferm. Elicopterul aproape că atinsese solul. Dacă aparatul pleca imediat, lui Malko îi rămâneau doar două minute... Dacă se întorcea, era condamnat la moarte. Zâmbi.

— Bine, spuse el, puteţi să-i daţi ceva pilotului?

— Claro que si. Señor! spuse paznicul. Ce anume?

— Asta, zise Malko.

Duse mâna la centură şi aţinti Beretta auriu spre figura băr-batului. Acesta rămase cu gura căscată. Malko îi luă arma, o aruncă pe sol şi spuse:

— Vino cu mine. Nu striga, că te omor.

Îl împingea pe cărare. Paznicul se linişti şi se lăsă în voia lui. Elicopterul ateriză într-un nor de praf. Mai avea de parcurs doar

câţiva metri. Deodată, Malko auzi un ţipăt în spatele lui. Se întoarse. Trei bărbaţi gesticulau cu armele în mâini şi aler-gau spre el. Unul dintre ei trase un foc în aer. Nu va avea timp să ajungă la elicopter.

Capitolul XIX

În spatele lui Malko se auzi un foc de armă, iar un glonţ ri-coşă cu un şuierat într-o piatră. Erau hotărâţi să tragă, chiar cu riscul de a-şi răni ostaticul. Îi dădu un brânci paznicului şi se întoarse. Trase la întâmplare trei gloanţe ca să-şi oblige urmă-ritorii să se adăpostească, apoi o luă la goană spre elicopter. Aparatul se aşezase, iar zgomotul rotorului acoperise focurile de armă. Din el coborâră trei persoane. Printre acestea, se afla chelul mic de statură şi cu mustaţă, proprietarul domeniului, Evaristos Macropoulos. Pilotul rămăsese la comenzi, iar eli-copterul se pregătea de plecare. Malko se întoarse. Gărzile nu mai îndrăzneau să tragă, de frică să nu-şi împuşte şeful. Sub privirile îngrozite ale celor trei pasageri, el se urcă lângă pilot. Acesta se întoarse spre el:

— Ce se întâmplă?

— Decolaţi, spuse Malko, în acest moment, sau vă trag un glonţ în cap.

Bărbatul se uită la Beretta auriu, apoi la Malko, dar nu în-drăzni să scoată o vorbă. Malko închise uşa. Urmăritorii se aflau acum doar la zece metri. Turbina făcu un zgomot asur-zitor, iar rotorul îşi accelera turaţia şi aparatul se ridică. Ur-mară câteva clipe de suspans, apoi maşinăria se ridică uşor. De n-ar trage nimeni! Aproape imediat, elicopterul o luă lin într-o parte şi se îndreptă către vale şi către Marbella. Malko se destinse şi coborî ţeava pistolului.

— Îmi pare rău, îi spuse el pilotului. Nu aveam alt mijloc de a fugi.

— Cine sunteţi?

— Nu are importanţă. Oamenii ăştia au vrut să mă omoare, asta e tot. Aterizaţi la Porto Banus. Vă arăt eu unde, apoi pu-teţi să plecaţi. Lucraţi pentru domnul Macropoulos?

— Da.

Cu o zi înainte, Malko observase un teren viran vizavi de ci-nematograf, chiar în spatele construcţiilor portuare. Acolo, se va

amesteca în mulţime şi se va duce pe jos la Marbella Club. După aceea, va vedea el ce va face...

Colinele defilau cu toată viteza sub aparat. Survolară dru-mul naţional, iar pilotul începu să fie atent la aterizare. Se strecurară între două clădiri în construcţie, iar pilotul ateriză chiar în mijlocul unui teren liber. Malko sări din el şi se întoar-se.

— Decolaţi imediat! îi ordonă el.

Pilotul nu discută. Malko văzu aparatul înălţându-se verti-cal, apoi luând-o spre nord. Nu avea nici o clipă de pierdut. Merse pe lângă clădiri şi ajunse la un post de control vamal, la intrarea în port şi intră pe terenul viran care îl despărţea de Marbella Club, situat la un kilometru depărtare. Era nerăbdă-tor să treacă la contraofensivă. Acum se dădea o bătălie pe viaţă şi pe moarte între el, englezi şi iranieni... Singura necu-noscută a acestei probleme era Sharnilar. Oare va reuşi să o atragă de partea lui?

Restaurantul clubului era plin, aşa că Malko fusese nevoit să aştepte la bar, după ce sunase la Washington. CIA era cu su-su-n jos, iar întăririle erau pe drum... Milton şi Chris se aflau deja în avion. Ajungeau la Malaga a doua zi după-amiază.

— Masa Alteţei Voastre Serenisime este gata, îl anunţă şeful de sală cu emfază.

Când străbătu holul, Malko zări deodată două tinere care intrau. Una dintre ele se opri în fata lui.

— Malko!

Alergă spre el şi îl sărută pe amândoi obrajii. Era o fată înal-tă, deşirată, cu păr blond spălăcit, contesa Victoria Bassewitz, o vieneză pe care o cunoştea de ani de zile. Cum ea prefera de departe doamnele în locul domnilor, se bătuseră adeseori pe aceeaşi pradă...

— Ce faci aici? îl întrebă ea. Eşti singur?

— Mm... da! mărturisi el. M-am certat cu Alexandra. Dar tu?

— Of, eu sunt cu o prietenă, Ingrid, şi sunt sigură că va pu-tea să te consoleze. E înnebunită după bărbaţi ca tine. Vino să ţi-o prezint. I se mai spune şi "The Great Dane".

Făcură doar trei paşi până în hol, iar Malko se aplecă să să-rute mâna întinsă. Prietena Victoriei trebuie să fi avut un me-tru optzeci şi cinci fără tocuri! Era sculpturală, cu o fustă din piele neagră crăpată, care se mula pe crupa de zeiţă, şi un pu-lover gata să crape pe sânii ascuţiţi şi ridicaţi. Ochii de un al-bastru deschis şi părul blond se asortau cu gura cărnoasă şi rujată.

— Luaţi masa cu mine? îi propuse ea.

Pentru moment, avea tot timpul. Nu se temea să fie atacat chiar în Marbella Club care gemea de gărzile de corp ale clienţilor arabi. De altfel, era înarmat cu Beretta auriu.

Imediat ce se aşezase la masă, The Great Dane îşi turnă un pahar de aquavit care ar fi ameţit şi un ren, apoi fu chemată la telefon. Plecă precum o hetairă, balansându-şi şoldurile prin-tre mese... Bucătarul care făcea grătare în mijlocul salonului rămase cu cuţitul în aer. Victoria pufni:

— Ăstuia nu trebuie să-i spui de două ori... Este un adevărat obsedat sexual. Anul trecut a violat o fetiţă de paisprezece ani. Dar, ca să fie eliberat, s-a descurcat despăgubind familia des-tul de gras... Este imposibil să găseşti un tip care să facă gogo-şi mai bune....

— Se pare că nu trebuie să-i ceri de două ori prietenei tale, observă Malko, judecând după felul în care se uită după bărbaţi.

Victoria se strâmbă amuzată.

— Ştii, asta e doar de faţadă. Bineînţeles că din când în când i se mai aprind călcâiele după un mascul, dar altfel...

— ... Tu eşti pe fază, completă Malko mai în glumă, mai în serios.

Ea îi trase un picior pe sub masă.

— Răule! Ai terminat cu grozăviile? La urma urmei, să ştii că este prea autoritară pentru mine.

Ingrid, The Great Dane, se întorcea oprindu-se practic la toate mesele ocupate de bărbaţi. Malko spuse cu perfidie:

— Totuşi, îi plac mult şi bărbaţii.

— Afaceri, zise Victoria. Marbella este plină de tipi care se lasă agăţaţi şi sunt plini de gologani. O fată ca Ingrid îi atrage ca pe muşte, mai ales că se îmbracă toată în piele, îşi pune cu-rele enorme, ţinte peste tot, ca un adevărat rocker. Cu gura ei de prinţesă de Cleves, îi face praf. Cum are nevoie de o groază de bani ca să trăiască...

— Înţeleg, spuse Malko, are gusturi extravagante.

Victoria făcu un gest elocvent, apropiindu-şi arătătorul de nară.

— Nu-i place decât cocaina de bună calitate.

The Great Dane se aşează la masă cu privirea arzătoare.

— Era Samir, spuse ea, vrea să mă duc într-o seară la el... Victoria pufni:

— Ştii ce i-a făcut Samir? întrebă ea. Ingrid are nişte pantaloni din piele neagră care ar scula din morţi pe oricine, super-ajustaţi. S-a distrat petrecând o noapte în patul tipului ăstuia care s-a excitat ca un nebun, dar nu i-a făcut nimic pentru că nu a putut să-i scoată pantalonii de pe ea.

Ingrid, care sorbea al doilea pahar de aquavit, zâmbi în gol, apoi privirea îi alunecă la Malko fixându-l intens. Îşi spuse că, probabil, cu el nu va fi atât de şmecheră.

— Vino cu noi, îi propuse Victoria, poate nu o să ne plicti-sim atât de tare.

— Cine este Samir?

— Oh, un arab. Pentru locurile astea, e chiar sărăcuţ. Casa lui valorează doar şase milioane de dolari.

Proprietatea lui Samir se afla chiar în spatele celei pe care Malko era să fie omorât, în plin deşert muntos... Bătrânul Porsche obosit al Victoriei de-abia reuşi să urce dealul. O casă ca-re sărea în ochi, dar plină de fildeşuri false şi de târfe adevăra-te. Samir, un bărbat cu nas acvilin, cu ochi de cărbune şi surâs pofticios, o înconjură imediat cu braţele pe Ingrid şi o duse să-i viziteze apartamentele, lăsând baltă vreo treizeci de invitaţi. Încă un masochist.

Malko, însoţit de Victoria, începu să explodeze locurile şi ajunse într-o cameră în care două brunete cu pielea foarte albă se iubeau. Lângă pat, era o combină hi-fi Akai unde rula un film care era în strânsă legătură cu ceea ce se petrecea în încă-pere. Victoria îi arătă lui Malko o cameră de luat vederi ascun-să într-un colţ lângă tavan.

— Fiecare odaie este echipată cu aşa ceva. Video Akai şi cameră de luat vederi. Studioul se află în apartamentul lui Sa-mir. Aşa supraveghează toate ghiduşiile musafirilor.

Încântător. Asta îl scutea de multe cheltuieli pe casete. Dar Malko avea mintea în altă parte. Îi părea rău că se lăsase târât la petrecere. Victoria simţi şi îi propuse când se întoarseră în salon:

— Ia maşina mea, dacă vrei să pleci şi las-o în faţă la Marbella Club. Dă-i cheile portarului. Doar dacă nu ai chef de In-grid, când va fi disponibilă.

— Nu în seara asta, spuse Malko.

Imediat ce se aşează la volan, străbătu în viteză drumul pus-tiu până la Marbella. Era nerăbdător până a doua zi când o re-vedea pe Sharnilar.

Era unu şi jumătate. Soarele încălzea în mod plăcut terasa barului Sinatra, iar Malko era deja la a treia cafea expresso. Nici urmă de Sharnilar. Se interesase la coafor. Avea oră.

Ca să mai treacă timpul, începu să se plimbe pe chei, tre-când pe lângă restaurantele înşirate ca mărgelele pe aţă, ajun-gând până la Mandchou şi înapoi.

Către ora două, fu nevoit să se resemneze: Sharnilar nu mai venea. Ori nu putuse să vină, ori fusese reţinută împotriva vo-inţei sale. Trebuia să se ducă să le ia pe gorile de la aeroport. În momentul în care se pregătea să plece, în uşa coaforului apăru un cap blond şi îi făcu semn. Alergă într-acolo. Casieri-ţa îi dădu receptorul.

— Domnule, este Señora Khasani. Lui Malko îi venea să să-rute telefonul.

— Sharnilar? Unde eşti?

— Nu pot să vorbesc, răspunse tânăra în şoaptă. Nu îmi dau voie să plec de aici. Sunt...

Legătura se întrerupse brusc. Malko puse receptorul în furcă şi ieşi. Aşadar, o răpiseră pe Sharnilar. De nu ar fi altă capca-nă...

După întâlnirea ratată cu Sharnilar, Malko se întorsese la Marbella Club. Dăduse un telefon la agenţia Budget şi îi livra-seră un alt Seat. Le spusese, că cel dinainte, pe care îl lăsase la proprietatea lui Macropoulos rămăsese în pană... Ca să iasă din încurcătură, angajatul adusese un document prin care se anunţa că, de acum înainte, în Franţa, puteai completa toate formalităţile de închiriere a unei maşini de la firma Budget şi în anumite trenuri de mare viteză, după reţinerea cu un sim-plu telefon. Însă Spania nu ajunsese încă la stadiul acesta... Se duse repede la aeroportul din Malaga ca să le aştepte pe cele două gorile, apoi se întoarse imediat la Marbella. Văzând atâ-tea inscripţii în limba arabă, gorilele se mirară foarte tare.

— Am greşit ţara! strigă Chris Jones. Suntem în Africa.

— Este la fel de urât ca şi în Florida, adăuga Milton Brabeck, când văzu şirurile de blocuri de un alb murdar. Cât dură dru-mul, Malko le expuse situaţia. Cheia era Sharnilar, prin urma-re, trebuiau să o găsească.

— Ne ducem s-o căutăm, spuse Milton.

— Dar riscăm să provocăm un război, zise Malko.

La Marbella Club, nu avea nici un mesaj. Malko le lăsă pe gorile să se instaleze şi formă numărul lui Evaristos Macropoulos. Telefonul sună de cincisprezece ori. În fine, un servi-tor care vorbea numai spaniola îi spuse că toată lumea pleca-se, iar casa era încuiată. Malko închise, uimit. Oare unde era Sharnilar?

Dacă mai era încă în viaţă, poate că mai avea timp să o salveze. Pentru asta, Malko avea nevoie de oameni pe care să se poată baza. Fără să mai stea pe gânduri, sună la Liezen. Îi răspunse Elko Krisantem.

— Elko, începu Malko, vreau să vii aici. O să am nevoie de tine.

Şi-l imagină pe turc zâmbind.

— Alteţa voastră este prea îngăduitoare, spuse Krisantem. Vin cât mai repede posibil.

Cu Elko şi cu cei doi americani, putea să facă o grămadă de lucruri. Dar îi lipsea o sursă de informaţii. Amintindu-şi de întâlnirea din ajun, îşi spuse că Victoria, contesa vieneză, nu-i putea refuza un mic serviciu. Mai cu seamă că, la fel ca întreaga Vienă, şi ea era la curent cu viaţa dublă pe care o ducea.

Se duse repede la recepţie. Victoria nu venise încă să-şi ia maşina. Îl întrebă pe funcţionar adresa vilei, îi luă pe Chris şi pe Milton şi se urcă la volan. Le trebuiră o jumătate de oră, până găsiră o căsuţă încântătoare, pierdută în verdeaţă, la poalele munţilor. Malko făcu turul grădinii şi găsi o uşă des-chisă de la o încăpere cu un imens pat, în care Victoria şi In-grid dormeau îmbrăţişate. Victoria se trezi tresărind şi zâmbi când îl recunoscu pe Malko.

— Vrei să iei micul dejun cu noi? Sau numai cu Ingrid. Este într-o formă extraordinară.

— Am venit să vorbesc cu tine, spuse Malko. Coboară din pat şi vino puţin.

Nedumerită, ea îl urmă în salon, cu picioarele goale şi se opri brusc când le văzu pe cele două gorile care intraseră prin bucătărie.

— Mein Goff, exclamă ea, sunt amândoi pentru mine?

În ciuda aventurilor din Caraibe, Chris şi Milton erau încă foarte pudici: se făcură roşii ca focul.

— Ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă Victoria.

Fără să intre în prea multe amănunte, el îi spuse că Sharnilar fusese răpită şi că risca să-şi piardă viaţa.

— De ce nu anunţi poliţia? îi sugeră tânăra contesă austria-că.

— Prefer să acţionez singur, zise Malko.

— Ah da, întotdeauna tu cu misterele tale, făcu Victoria zâmbind cu subînţeles. Deci este adevărat tot ce se spune despre tine...

— Nu contează, răspunse Malko. Mai întâi, trebuie să aflu unde este Sharnilar, fiindcă nu mai este nimeni în casa lui Macropoulos.

Victoria zâmbi.

— În acea casă. Pentru că are două. Vila în care ai fost tu este cea mică, casa veche. Dar tocmai se mută într-una nouă, un adevărat palat care se întinde pe patru mii de metri pătraţi. Probabil că acolo se află. A trecut aseară pe la Samir. Ingrid poate să-ţi dea amănunte, ea îl cunoaşte mai bine decât mine.

— Putem să avem încredere în ea?

— Cum adică?

— Adică să nu divulge o chestie serioasă.

— Ea nu vorbeşte decât despre fund.

— Dacă mă ajută, riscă să aibă probleme cu Macropoulos... Victoria ridică din umeri.

— Cred că este destul de nebună ca să nu-i pese. Mai ales dacă are o motivaţie din partea ta... Zâmbi şi îşi frecă degetul mare de arătător într-un gest elocvent, apoi se ridică.

— Mă duc să vorbesc cu ea.

După o clipă, ieşi din cameră însoţită de daneză, îmbrăcată într-un capot transparent. Cele două gorile fură cât pe ce să leşine la vederea sânilor. Ingrid se aşeză şi îi spuse lui Malko:

— Victoria mi-a spus despre ce este vorba. Ce doriţi să ştiţi?

— Mai întâi, daca proprietatea este păzită? Ingrid izbucni în râs

— Păzită! Este mai rău decât atât! Peste tot sunt numai oameni înarmaţi. Macropoulos este un mare negustor de arme şi am senzaţia că are numai prieteni. În plus, domeniul este ticsit de chestii electronice. Nici un şobolan nu poate să treacă neobservat. Nu mă refer la camerele de luaf vederi, la proiectoa-re şi la infraroşii...

— Aveţi idee unde se află prietena mea?

— Nu, nici cea mai vagă! (Daneza îşi trecu degetele prin părul încâlcit.) Trebuie să fie vreo cincizeci de încăperi. În tim-pul recepţiilor doar vreo douăsprezece sunt puse la dispoziţia invitaţilor. Gărzile păzesc coridoarele ca să nu se rătăcească nimeni. Ah uitam să vă spun că există chiar şi o poartă magnetică la intrare care detectează armele musafirilor.

Zâmbi din nou.

— Însă dă nişte petreceri opulente. Mâine sunt invitată şi ne-a promis un foc de artificii!...

Malko întrevăzu imediat o posibilitate de a forţa toate mijloacele de apărare ale grecului.

— Dumneavoastră şi Victoria aţi putea să mergeţi însoţite... Daneza clătină din cap.

— Nici vorbă. Numai Macropoulos alege invitaţii de sex masculin. Pot să mă duc cu cincizeci de fetiţe pe care nu le cunoaşte, dar cu nici un tip, căci nu acceptă aşa ceva... Iar prietenii dumneavoastră nu sunt prea sunt feminini...

Se ridică şi căscă.

— Lăsaţi-o baltă şi chemaţi poliţia. Sau veniţi cu nişte paraşutişti. La revedere, mă duc să fac un duş

Ieşi din cameră, luând cu ea orice speranţă de a o salva pe Sharnilar.

Capitolul XX

Timp de câteva minute, se auzi doar ciripitul păsărelelor de afară şi zgomotul duşului. Consternaţi, meditau cu toţii la spusele danezei. Victoria rupse brusc tăcerea:

— Există o singură persoană pe care Macropoulos o acceptă fără probleme. Este vorba despre Andrew Marcus, un miliar-dar american, proprietarul cazinourilor, care locuieşte pe una dintre coline. Numai că el nu face ce vreau eu...

— Un american! strigară Chris şi Milton într-un glas. Amân-doi aveau în buzunar o acreditare a FBI-ului. Nici un cetăţean american nu dorea să aibă probleme cu FBI-ul, mai ales dacă activa în domeniul jocurilor de noroc... Malko şi Chris schim-bară o privire semnificativă.

— Îl cunoşti? o întrebă Malko pe Victoria.

— Bineînţeles, aici toată lumea se cunoaşte, este un sat. Am fost la el de trei sau patru ori. Este o namilă care mănâncă cât

şapte: poate să fie fermecător, dar de fapt, este un dur. O adoră pe Ingrid. Mai ales când îl face să viseze.

Malko o asculta cu atenţie. FBI-ul pentru americani nu era precum KGB-ul pentru sovietici. Marcus putea să-i trimită foarte bine la plimbare. Să zică mersi că nu îl anunţa pe Ma-cropoulos. Pentru miliardari, solidaritatea avea alt înţeles de-cât pentru proletari.

— Trebuie să găsim altă metodă, spuse el. O place mult pe prietena noastră, The Great Dane?

— E-norm, silabisi Victoria. De fiecare dată când mă întâl-nesc cu el, mă întreabă ce face.

— Uneori mai vine şi prin oraş?

— În fiecare zi, la prânzul la Antonio, în Porto Banus, la pri-mul etaj. Se plictiseşte de moarte pe proprietatea lui de două mii de hectare.

— Bine, zise Malko, am o idee, dacă Ingrid este de acord. Numai să putem intra în acel palat înarmaţi.

— Toţi invitaţii trec prin poarta magnetică, observă Victoria. Fără excepţie. E valabil chiar şi pentru Marcus.

Era momentul ales de Ingrid ca să se întoarcă din baie, cu sânii ascuţiţi ca nişte obuze ieşind din prosopul umed. Se aşe-ză lângă Malko şi începu să se scarpine discret între picioare.

— Aţi găsit ceva? întrebă ea.

— S-ar putea, răspunse Malko. Când îi expuse planul, ea se strâmbă.

— S-ar putea să meargă. Dar ar trebui ca prietenii tăi să aibă credibilitate. Şi-apoi, risc să-mi stric vacanţa.

Se duse iarăşi în baie. Victoria o urmă imediat, după ce schimbase o privire cu Malko. Ieşi după cinci minute şi se aplecă la urechea lui.

— Douăzeci de mii de dolari. Până mâine seară.

— Îi va avea, o asigură Malko.

El ştia că pentru asemenea acţiuni, Ron Fitzpatrick nu câr-tea. Miza era mult prea mare. Ingrid se întoarse şi începu să-şi ungă mâinile cu cremă.

— Mai întâi, ar trebui introdusă artileria, sugeră Milton Brabeck. Cred că îşi aduce acasă destule chestii, mâncare, mai ştiu şi eu, flori, mobilă. Am putea ascunde arme în ele...

Daneza înălţă ochii albaştri, spălăciţi şi inexpresivi, şi spuse:

— Nu ştiu ce v-aţi face fără mine... Ieri, m-am întâlnit cu Macropoulos la Rastro şi cumpăra de la un ţigan nişte oale de lut ca să-şi decoreze palatul. Ştiţi cum arată, sunt nişte chestii enorme în care ţăranii păstrează untdelemnul toată iarna. Poţi să ascunzi în ele tot ce vrei. Trebuie livrate diseară sau mâine. Am putea să vorbim cu ţiganul.

— Este José? întrebă Victoria.

— Da.

— Atunci putem să aranjăm, îl cunosc, spuse Victoria, şi eu am cumpărat de la el marfă de cincizeci de mii de pesetas.

— Ştii unde să-l găseşti? o întrebă Malko

— Da, stă zilnic la Rastro, trebuie să fie acolo.

— Crezi că va tăcea?

— Dacă îl vei plăti destul, da. Dar mai întâi trebuie să vorbesc eu cu el. Nu face afaceri cu străinii.

— Nici o problemă, admise Malko.

Începea să se contureze ceva. Gorilele, introduse la Macropoulos înarmate cu artileria lor, răsturnau acum raportul de forţe. Bineînţeles că mai existau destule dubii. Cum va intra Malko? Dar Krisantem? Dar fiecare zi cu grijile ei...

— Să mergem la Rastro, propuse el. După aceea, mă voi întâlni cu Ingrid la Antonio. Chris şi Milton, vă rog să faceţi ce doreşte ea.

O mulţime de perechi de ciorapi negri, după care oftau toate obrăznicăturile de fete din Spania şi din Navarra, atârnau în aer liber legaţi cu sfoara printre mobile care păreau scăpate din războiul cu spaniolii, oferiţi la un preţ infernal. Rastro era un adevărat talcioc, având de la casete pirat, până la statuete vechi din bronz, aşezate la umbră în Piaza de Toris din Marbella. Nebunia străinilor era de a cumpăra de aici, la preţuri exorbitante, numeroase picturi nereuşite şi mobile antice, ve-chi de doar trei săptămâni. Ţiganii şmecheri, care făceau le-gea, erau mai bogaţi decât cei care vindeau.

Urmată de Malko, Victoria se strecură până la un mustăcios cu faţa ciupită de vărsat de vânt, strivit de o pălărie din fetru gri, cu un lanţ gros de ceas cât parâmele unui transaltantic. Stătea în faţa unui amalgam de tablouri care îl făceau chiar şi pe Picasso să se răsucească în mormânt... Plus un mobilier aşa-zis de epocă. În spatele lui era un şir de oale uriaşe de lut, mai înalte de un metru. Singurul obiect autentic era o superbă

balanţă, din aramă, care nu avea pretenţia totuşi că este din secolul al XVII-lea... Când o văzu pe Victoria, ţiganul făcu o plecăciune până în pământ cu pălăria zâmbind ca un vulpoi.

— Hola, que tal? îl întrebă tânăra contesă.

— Buenas dias, Señora, răspunse ţiganul cu vocea lui gravă şi frumoasă, uitându-se cu coada ochiului la Malko.

Victoria se apropie de el, în timp ce Malko părea interesat de talmeş-balmeşul de obiecte. Auzi doar începutul discuţiei.

— Oalele tale sunt superbe! spuse ea.

— Sunt vândute domnului Macropoulos cu cincizeci de mii bucata. Sunt cele mai frumoase oale din toată Andaluzia...

Dar erau probabil fabricate în Japonia... Toţi proprietarii de vile îşi petreceau ziua la Rastro, convinşi că făceau afaceri bune. Victoria îl atrase pe José deoparte şi începu să discute cu el în şoaptă. După privirile aruncate în fugă spre Malko, era clar despre ce vorbeau. Ea se întoarse la el cu un aer plictisit.

— Îi este frică. Macropoulos are foarte mare putere în Marbella.

— Oferă-i un milion de pesetas, spuse Malko pur şi simplu. Victoria negocie din nou, apoi se întoarse.

— O să discute şi cu fratele lui. Haide să ne plimbăm puţin...

Plecară sub o ploaie de fluierături zeflemitoare până la capătul tarabelor. În trecere, Malko îi cumpără Victoriei o superbă bluză din dantelă pe care o încercă pe loc, fără sutien, spre marea încântare a vânzătorului. Când se întoarseră, balanţa din aramă se vânduse. Malko se duse cu discreţie mai depar-te, lângă o comodă cu furnirul scorojit. Victoria se întoarse radioasă la el.

— Este de acord. Dar cu o condiţie. Vrea banii înainte. Oale-le vor fi încărcate mâine dimineaţă în camionetă şi duse la reşedinţa lui Macropoulos. Când îi duc banii, atunci îmi spune unde se găsesc.

— Şi poarta magnetică?

— O foloseşte doar pentru musafiri. Oalele nu vor fi duse în casă. Sunt pentru curtea mare din spatele vilei. Cred că va merge.

— Bine, spuse Malko, trebuie doar să trec pe la bancă.

El urcă la primul etaj în Rastro, în timp ce Victoria se întoar-se să pună la punct detaliile operaţiunii împreună cu ţiganul. De nu i-ar spune totul lui Macropoulos. În operaţiunile de ge-nul ăsta

pregătite în fugă, nu puteai să te bazezi că merge to-tul cum s-a stabilit. Ar fi avut nevoie de cincisprezece zile, şi nu aveau la dispoziţie decât câteva ore.

Acum trebuia să completeze operaţiunea "oalele" cu cea a "calului troian". Dar pentru asta, trebuia să se bazeze în totalitate pe The Great Dane. Era patru şi jumătate, ora prânzului la Marbella, iar Malko murea de foame.

Când Ingrid ajunse la primul etaj al localului Antonio, se fă-cu brusc linişte. Trebuie spus că arăta trăsnet: avea o bluză din mătase neagră, care părea susţinută doar de sfârcurile sâ-nilor ascuţiţi, cu despicătură pe spate pânî la curea, ca nu cumva să bănuiască cineva că purta sutien. Îşi conturase gura imensă şi roşie care părea că e gata să înghită toate mădulare-le virile aici prezente. Cureaua lată din piele neagră cu ţinte strângea o fustă tot din piele neagră, fireşte, însă prinsă la spa-te cu un şiret, astfel încât să stea căscată până sus. Ciorapii cu dungă şi pantofii cu un toc de paisprezece centimetri între-geau ţinuta superfluă. Nu-i lipsea decât cravaşa. Daneza se opri lângă intrare şi aruncă o privire peste salonul plin de lu-me. Imediat, un munte de carne se ridică de la o masă şi veni cu burdihanul înainte luând-o în braţe pe tânără râzând zgo-motos.

— Ingrid! Măiculiţă, ce sexy eşti!

Fata îi aruncă o privire de marmură lui Andrew Marcus.

— N-ai văzut gaşca lui Samir? Am întâlnire cu ei.

— Haide la masa mea, îi propuse americanul. O să se strân-gă în curând.

Antonio, care detronase cu brio Pepito şi Manchu, se aglo-mera tot mai tare. Stăteau deja şase persoane la o masă de pa-tru... Daneza îl urmă ţanţoşă pe Andrew Marcus. Acesta dădu un ordin scurt, iar prietenii lui se înghesuiră ca plantele din ghivece. Ingrid, dreaptă ca un par, cu sânii îndreptaţi spre el, se lăsă aşezată şi comandă anguilas. După câteva minute, An-drew Marcus o întrebă:

— Ce faci mâine seară? Eu mă duc la Macropoulos. Vrei să vii cu mine?

Ingrid înghiţi mai întâi câteva anguilas, apoi spuse:

— Aş vrea din tot sufletul, dar nu sunt singură...

— Ah, bine, zise americanul vizibil dezamăgit. Ti-ai găsit un alt Jules?

— Nu, nu. Sunt nişte prieteni.

— Adu-i şi pe ei.

— Nu ştiu dacă o să-ţi placă de ei. Sunt americani... Ochii lui Marcus scânteiară.

— Şi ce dacă? Cu ce se ocupă?...

— Cu afaceri, spuse daneza. Vin din Bahamas şi se duc la Miami. Nu cred că vor să construiască un cazinou aici...

— Înţeleg.

Asta mirosea a mafie curată... În acel moment, uşa se deschise şi apărură Chris şi Milton. Ca să pară de-ai casei, îşi pusese-ră ochelari negri de soare. După cum arătau, puteau fi ori po-liţişti, ori golănaşi.

— Uite-i, sări Ingrid.

Pus în temă deja, Andrew Marcus sugeră:

— Invită-i aici.

Tocmai se elibera o masă lângă ei.

— Nu ştiu dacă or să vrea, obiectă Ingrid.

Ea se ridică şi reluă spectacolul străbătând salonul. Avu loc o discuţie scurtă, apoi Chris şi Milton o urmară. Strângerea lor de mână fusese perfectă: viguroasă, amicală, dar puţin distan-tă.

După al doilea pahar de J & B, Andrew Marcus era pe de-plin lămurit: avea în faţă doi finanţişti din mafie aflaţi în misi-une de explorare. Vorbeau foarte puţin şi stăteau ţepeni cu ochelarii la ochi, masivi, redutabili şi misterioşi. Chris puse in-diferent mâna imensă pe piciorul lui Ingrid.

— Ieşim diseară, scumpo?

Andrew Marcus înghiţi momeala cu tot cu cârlig şi undiţă.

— Vă invit mâine pe toţi la un prieten, la o superpetrecere: fete superbe, băutură, chiar şi cocaină...

Chris nu se clinti din loc. Se întoarse apoi către Milton şi în-trebă:

— Ce zici?

Milton se strâmbă blazat.

— Am putea să trecem puţin pe acolo... Marcus nu-l luă în seamă.

— That's great, spuse el. Vă aduce Ingrid, plecăm de la mi-ne. Aşezat la câteva mese mai încolo, Malko stătea ca pe ghimpi.

Ajunsese cu câteva minute înaintea danezei şi dăduse cinci mii de pesetas ca să obţină o masă. Pentru moment, trebuia să se ducă la Malaga ca să-l ia pe Elko Krisantem. Şi, între timp, să

găsească o modalitate ca să-l bage pe turc în palatul lui Macropoulos.

Elko Krisantem era să moară sufocat în braţele lui Chris şi ale lui Milton. Avea lacrimi în ochi. Întotdeauna era plăcut să-ţi regăseşti vechii prieteni care erau cât pe ce să-l trimită ad patres[19] cu opt ani în urmă...

— Frumoasă ţară, nu-i aşa? îl întrebă. Chris Parcă am fi la arabi.

Cocotierii şi arhitectura Clubului Marbella evocau mai mult însorita Africă decât Andaluzia. Malko se uită la ceas.

— Haideţi, trebuie să punem armele în oale.

Cele două gorile pregătiseră un mic pachet ce conţinea trei mini-Uzi cu ţeava foarte scurtă, dintre care unul avea amortizor, şi trei revolvere, unul dintre ele fiind un Magnum 357 pentru situaţiile dificile... Plecară cu maşina închiriată de Mal-ko la San Pedro, satul indicat de ţigan. Victoria îi dăduse acum două ore milionul de pesetas, ceea ce însemna aproape cinci mii de dolari. La ieşirea din San Pedro, găsiră cu uşurin-ţă un fel de cimitir de maşini. Camioneta lui Jose, ţiganul, era acolo, păzită de un băiat. Acesta se uită în altă parte când Chris se duse să-şi pună geanta într-una dintre oale. Plecară. Zarurile erau aruncate. Dar mai rămânea de rezolvat proble-ma lui Krisantem. Victoria îi aştepta la Marbella Club. Era misterioasă.

— Am aflat o treabă interesantă, spuse ea. Unul dintre băie-ţii de aici va aduce mâine carne pentru petrecerea lui Macropoulos. S-ar putea să ne fie de folos.

— La ce oră pleacă?

— Voi încerca să aflu. O să-l las pe bucătar să mă pipăie puţin...

— O faci pentru o cauză bună, zise Malko, cunoscând lipsa de gust a Victoriei în materie de bărbaţi.

Rămăseseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte de asaltul final pentru salvarea lui Sharnilar. Malko nici nu ştia dacă mai este în viaţă sau în ce stare de spirit se află. După te-lefonul primit la coafor, părea extrem de terorizată de iranie-ni. Dar aceştia puteau să o mai convingă o dată...

După ce trecură de San Pedro, drumul era drept înainte de a ajunge în munte, mărginit în ambele părţi de câmpii. Malko şi

[19] Să-l ucidă (rit)

Elko Krisantem aşteptau de douăzeci de minute. Malko era în Seat, iar turcul ascuns după un transformator. Sunetul ascuţit al claxonului maşinii Victoriei îi făcu să tresară.

— Uite-i, spuse Malko.

Porsche apăru după o curbă după câteva secunde. La douăzeci de metri în spate, venea un mic triciclu Piaggio. Malko lă-să Porsche să treacă, apoi demară blocând mijlocul şoselei sub nasul triciclului. Şoferul de-abia avu timp să frâneze şi coborî din scaun înjurând. Dar invectivele se potoliră pe dată. Kri-santem, care apăruse din umbră, îi trecu laţul în jurul gâtului spaniolului şi strânse...

Acesta scoase un zgomot dezgustător, primi un genunchi în rinichi şi se prăbuşi în şanţ. Elko mai strânse puţin laţul, apoi se opri. Victima lui îşi pierduse cunoştinţa. În acest timp, Mal-ko parcase triciclul la marginea drumului. Deschise portbaga-jul maşinii lui, luă o prelată şi nişte sfori pregătite special pen-tru acest lucru, şi îl transformară în cârnăcior pe cursierul care ajunse în portbagaj. Elko Krisantem se şi suise în triciclu.

— Mult noroc! îi ură Malko. Pe curând.

Măcar de ar putea să treacă... În afară de laţ, nu mai avea ni-ci o armă... Malko privi cum se îndepărtează, apoi o luă pe drumul spre Marbella Club şi opri maşina în parcare. Îl căută pe portar şi îi spuse:

— Am rămas cu maşina în pană. Chemaţi-mi un taxi. Într-o oră, trebuie să ajung la domnul Macropoulos.

Se duse la bar să bea o votcă. Se întreba dacă cele două gori-le şi The Great Dane ajunseseră deja la grec. La cea mai mică neregulă, excursia la Evaristos Macropoulos risca să devină o călătorie fără întoarcere.

Capitolul XXI

Un vânt umed bătea dinspre sud, iar în noaptea senină se ghicea masa mai întunecată a stâncii din Gibraltar, ce părea o balenă uriaşă, nemişcată în mijlocul Mediteranei. Malko se zgribuli. Pe munte era mult mai răcoare decât în Marbella. Îi lăsă taximetristului o hârtie de cinci mii de pesetas şi înaintă spre intrarea principală a palatului lui Evaristos Macropoulos. Pătrunse într-un hol pătrat, deasupra căruia se înălţa un turn de fortăreaţă. Vreo şase bărbaţi în cămăşi albe şi pantaloni ne-gri

erau adunaţi lângă uşă. Unul dintre ei se apropie cu zâm-bet politicos şi rece având o listă în mână.

— Señor? Numele dumneavoastră, por favor?

— Spuneţi-i domnului Macropoulos că prinţul Malko Linge vrea să-i vorbească.

Titlul păru să le impresioneze pe gorile. După o scurtă dis-cuţie purtată în şoaptă, şeful lor îl conduse pe Malko prin poarta magnetică supravegheată de alt cerber. Apoi, îi arătă o banchetă sub un imens cap de bivol. Toţi pereţii holului, ce măsurau cinci metri înălţime, erau plini cu trofee. Malko ob-servă intrările. Fiecare oaspete trecea prin poarta magnetică, iar invitaţia era verificată cu grijă şi bifată pe listă. Nu se pu-tea face nici o înşelătorie. Se întreba dacă Elko Krisantem, Chris şi Milton reuşiseră să treacă, când doi bărbaţi apărură din curtea interioară. Unul era chelul scund şi corpolent pe ca-re îl văzuse prima oară cu Sharnilar, îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, cu cămaşă mexicană şi pantaloni de in. Era Evaristos Macropoulos, negustorul de arme şi onorabilul co-respondent din MI 6 britanic, cu o mustaţă stufoasă şi neagră din care se ivea un strălucitor zâmbet carnasier.

Celălalt era Ardechir Nassiri, şeful comandoului care o hăi-tuia pe Sharnilar, cu faţa ascuţită mai neagră ca de obicei şi cu ochii mici negri, înfundaţi în oribite, fixându-l cu răutate pe Malko. Acesta din urmă înaintă surâzând către Macropoulos.

— Domnule Linge, întrebă el, ce doriţi?

— Am venit după o prietenă de-a mea pe care o ţineţi aici împotriva voinţei ei, spuse cu calm Malko. Sharnilar Khasani.

Ardechir Nassiri îi aruncă o privire ucigătoare, însă Macro-poulos nu se pierdu cu firea.

— Este ridicol, spuse el, eu nu reţin pe nimeni aici. Primim numai câţiva prieteni dintre care, din păcate, nu faceţi şi dum-neavoastră parte. De asemenea, eu...

— Pot să plec aşa cum am venit, spuse Malko, dar, în acest caz, trebuie să vă aduc la cunoştinţă că reprezentantul din Madrid al guvernului pentru care lucrez va lua imediat legă-tura cu ministrul de interne al acestei ţări şi îi va cere poliţiei să organizeze o operaţiune cu ajutorul trupelor din Guardia Civil. Am toate motivele să cred că nu mă vor refuza...

Evaristos Macropoulos îşi frecă mustaţa cu un gest nervos.

— Este grotesc... Dumneavoastră...

Malko îl arătă cu degetul pe Ardechir Nassiri.

— Poate nu ştiţi că domnul Nassiri este căutat de FBI pentru un omor foarte grav, tortură şi conspiraţie. Pe numele lui a fost emis un mandat de arestare internaţional.

Grecul nu mai apucă să-i răspundă. O femeie care părea că împlinise de curând o sută de ani, cu o pană în păr, îmbrăcată într-o rochie cu bretele roz cu verde, veni repede lângă Macropoulos şi gânguri bucuroasă strângându-l la pieptul ei lă-sat:

— Evaristos! Querido! Que casa maravillosa!

Abia reuşi să scape de ea şi se întoarse către Malko. Nu era momentul să facă scandal.

— Domnule, începu el, cred că este o neînţelegere regretabilă. Din păcate, nu am timp să stau de vorbă cu dumneavoas-tră în acest moment. Veniţi să beţi ceva şi vom discuta mai târziu.

Îl luă pe Malko de braţ şi îl trase după el. Acesta se prefăcea că e vesel: şmecheria lui reuşise. Chiar şi oamenii atât de puternici ca Macropoulos ştiau că atunci când un guvern se supără, indivizii nu mai contează. Însă, deja îi săpau groapa... La un semn al lui Ardechir Nassiri, cei doi cerberi porniră pe urmele lui. Străbătu curtea interioară, iar inima îi bătu mai puternic descoperind în spate şirul de oale uriaşe. Intră în salo-nul imens al cărui centru era ocupat de un soclu pe care stră-juia un leu împăiat. Laturile cu gradene garnisite cu perne ser-veau drept canapele. Vizavi, uşile terasei erau deschise, unde cânta o orchestră. Sosiseră deja vreo sută de persoane. Femeile cu rochii lungi, iar bărbaţii numai în cămaşă. Se apropie de barul pe care tronau două salatiere de argint pline cu caviar Beluga, care erau umplute întruna şi ceru o votcă. Îngerii lui păzitori nu-l slăbeau nici o clipă din ochi

Se aventură explorând mai întâi ringul de dans, apoi holul ce ducea la cel de-al doilea salon şi la o sufragerie decorată cu tablouri cu animale în care se găsea un bufet înnebunitor. La baza unei scări monumentale, descoperi un paznic care abia reuşea să-şi ascundă pistolul-mitralieră.

În faţă, se deschidea un salon alb şi negru, cu canapele Romeo din catifea şi cu sidef alb, pregătite să primească femeile de vis. Un şoim din aur cocoţat într-un copac artificial venea cu siguranţă de la acelaşi decorator. O muzică clasică de o puritate uimitoare se auzea din difuzoarele invizibile. În spatele

unui panou lăcuit, Malko descoperi o combină Akai. Ar fi mai stat în această oază de linişte, însă era chemat la datorie...

Abia când se întoarse, o zări. La început crezuse că era o dansatoare de meserie, apoi recunoscu din profil conturul inimitabil al sânilor ascuţiţi. Ingrid, The Great Dane, îşi schimba-se hainele de piele cu o rochie flamenco de un roşu aprins, pli-nă de volane, cu spatele gol până mai jos de mijloc, despicată într-o parte până la încheietura piciorului. Pantofii de dans o făceau să pară de un metru nouăzeci, pe puţin...

Andrew Marcus o urmărea precum un căţeluş. Din locul său, Malko îi zări în sfârşit pe Chris şi pe Milton. Era perfect. Cu pahare de J & B în mână, cu ochelari negri de soare pe nas, masivi, lipsiţi de expresie, înspăimântători. Prezenţa lui Mal-ko i-ar fi stânjenit.

Ingrid îl văzuse. Când se îndreptă spre bar, ea îl urmă, antrenând după ea trei cavaleri. Andrew o strânse în braţe, afundându-şi nasul între sâni, dansând un tango de pomină care îi trezi toate simţurile. Relaxat, Chris se apropie de bar şi comandă un whisky. Îl întrebă în şoaptă pe Malko:

— L-aţi văzut pe Elko?

În zarva de nedescris, nimeni nu îşi dădea seama ce vorbesc. Cei doi cerberi se îndepărtaseră puţin, liniştiţi de atitudinea relaxată a lui Malko.

— Încă nu, spuse Malko, să nu mă lăsaţi...

Ingrid terminase tangoul şi o invită la dans. Sânii ei aveau duritatea diamantului.

— Bravo, zise el în şoaptă.

— Până aici, a fost uşor, spuse ea. Sper ca şi restul să meargă bine.

— Şi eu! zise Malko întrebându-se cum va lua legătura cu Krisantem. Cu cât le va lăsa adversarilor mai mult timp să se organizeze, cu atât avea mai puţine şanse de reuşită.

— Să mergem afară să flirtăm puţin, propuse Malko. Bucătăriile dădeau în curtea interioară. Ingrid începu să danseze în ring lipindu-se de el şi unduindu-se cu genunchiul între picioarele lui. Apoi străbătură salonul şi ajunseră în curte.

Malko privi în jur. Nu-l văzu pe Krisantem, dar observă ce-va care îl îngheţă: silueta unui bărbat în fundul curţii, exact lângă oale... Era imposibil să scoată armele din ele. O luă pe Ingrid de mână.

— Să ne întoarcem.

De-abia acum începeau problemele.

Elko Krisantem rodea o aripă de pui, stând în picioare într-un colţ al imensei bucătării, pierdut în roboteala servitorilor. După ce făcuse livrarea, fusese lăsat în plata Domnului. Luase la întâmplare o haină albă că să se integreze şi mai bine în personal. În această parte a casei, nu erau paznici, decât între bucătărie şi sufragerie, dar nu riscase să iasă... Îl văzuse ve-nind pe Malko împreună cu gorilele şi îşi dăduse seama că era singurul care se putea apropia de oale fără să atragă atenţia.

Ieşi pe uşa care dădea în curte, cu aripa de pui în mână şi se îndreptă agale către oale. Ajuns în zona lor. se aplecă şi introduse braţul. Nu găsi nimic. Mai încercă, dar tot fără nici un rezultat. Începu să se îngrijoreze. Dacă descoperise cineva armele? Sau dacă ţiganul îi trăsese pe sfoară? Se pregătea să controleze cea de-a şaptea oală, când auzi un foşnet în tufa de lângă el. Era cineva care nu se ascundea. Rămase nemişcat când dădu nas în nas cu un tânăr cu Kalaşnikovul pe umăr, care se încheia la şliţ. Era la fel de surprins ca şi Krisantem. Abia apucă să scoată un mârâit, că turcul se şi năpustise la gâtul lui. Îi ră-suci laţul în jurul gâtului ca pe un bici şi începu să strângă cu toată puterea, ţinându-l pe adversar cu capul lipit de gazonul proaspăt tuns. Luat prin surprindere, paznicul scăpase din mână arma şi încercă să scape de laţ. Tresări de câteva ori, apoi rămase nemişcat... Krisantem se ridică gâfâind. Era des-tul de bătrân pentru astfel de exerciţii. Privi în jur. Din ferici-re, nimeni nu observase incidentul.

Aruncă trupul cu capul în jos într-o oală pe care o controlase deja. Apoi luă Kalaşnikovul şi îl sprijini de un copac, lângă uşa care dădea spre terenul de tenis. Putea să folosească şi el la ceva...

Căută din nou, iar în următoarea oală, simţi hârtia unsă cu care erau înfăşurate armele. Nebun de bucurie, scoase mai întâi cele două pistoale Walter şi Magnum-ul 357, apoi le puse la curea. Erau cam grele, dar haina albă le acoperea. Îşi umplu buzunarele cu încărcătoare şi cu gloanţe. Rămăseseră înăun-tru numai Uzi.

Le scoase şi pe ele din oală, le puse încărcătoarele şi le băgă în prima oală. Acum rămânea ca armele să ajungă la destina-ta-

rii lor de drept... Imediat ce intră în bucătărie, un şef bucă-tar îi întinse o tavă goală.

— Tu du-te să aduci paharele murdare.

Krisantem nu aşteptă să-i zică de două ori. Intră în salon şi începu să bântuie pe acolo, îngrămădind paharele murdare pe tavă, până îl reperă pe Chris Jones. Şi acesta îl zări pe el. Elko se îndreptă către ringul de dans care era mai întunecat. Chris şi Milton veniră după el... Ocoli perechile, până găsi un un-gher mai liniştit. Totul se petrecu foarte repede. Krisantem se aplecă şi puse discret cele două pistoale Walter după o cana-pea. După câteva secunde, Chris se aşeză pe canapea şi recu-peră armele.

Elko îşi continuă plimbarea. Malko şi el sosiră în acelaşi timp. Ascunzându-se după un stâlp, Elko scoase pistolul Magnum de sub haină şi îl puse sub tavă. Apoi se apropie de bar şi i-l dădu lui Malko.

— Pistoalele-mitralieră sunt în prima oală, chiar lângă bucă-tărie. Am un revolver pentru dumneavoastră.

Malko se uită în jur. Cei doi cerberi care îl păzeau înotau în Gaston de Lagrange, cu care înlocuiseră infectul coniac spani-ol, dar nu-l slăbeau din ochi

— Vino, îi spuse Malko.

Se duse la un divan într-un colţ mai ferit şi se aşeză. Krisan-tem se apropie, iar Malko îi întinse paharul gol. Când îl luă, puse tava pe spătar şi dădu drumul revolverului între Malko şi perne, apoi plecă. Malko îşi luă altă votcă. Arma strecurată în centură îl liniştea. Schimbă o privire cu Chris şi, după surâ-sul discret, îşi dădu seama că şi ei fuseseră aprovizionaţi...

Acum rămânea doar să coordoneze atacul. Dar exista o pro-blemă: nu ştiau unde se află Sharnilar. Deodată îl văzu pe Ar-dechir Nassiri cu figura lui de înmormântare făcându-şi loc printre oaspeţi şi venind spre el.

— Haideţi, îi spuse iranianul. Domnul Macropoulos vrea să vă vadă.

Traversară salonul sub privirile îngrijorate ale gorilelor şi ajunseră pe un coridor care ducea la scara monumentală. În trecere, Malko îl zări pe Elko urmărindu-l din sufragerie. La un semn al lui Nassiri, paznicul de la baza scării dispăru.

Malko îşi zise că avea la dispoziţie doar câteva secunde ca să acţioneze. Abia ieşiseră din câmpul vizual, că scoase pisto-lul şi îl îndreptă spre iranian.

— Unde este Sharnilar? Nassiri se făcu palid.

— Eu... dumneavoastră...

— Unde este? Iranianul scutură din cap.

— Sunteţi nebun, nu veţi ieşi în vecii vecilor de aici... Avem zeci de gărzi.

— Răspundeţi, insistă Malko, sau vă omor!

Elko Krisantem se învârtea prin sufragerie ca un şobolan în cuşcă. Trebuia să-l ajute neapărat pe Malko. Dar cum? Brusc, îi veni o idee. Se repezi în bucătărie şi luă o tavă cu mai multe pahare de şampanie.

Malko dispăruse pe scară. O luă şi turcul în aceeaşi direcţie. Dar imediat, paznicul cu puşca îi bară drumul. Cu o privire plină de ură, Krisantem îi spuse în turcă:

— Cară-te de-aici, prostule.

Era atât de hotărât, încât paznicul crezu că este vreun servitor grec de-al lui Macropoulos şi se dădu la o parte. Krisan-tem începu să urce ţanţoş treptele cu tava în mână. Când ajun-se pe palier, o puse jos şi continuă să caute pe culoarul tapiţat cu mătase verde. Puţin mai încolo, dădu peste Malko, ce ţinea pistolul înfundat în gura lui Ardechir Nassiri. Palid ca un mort, iranianul nu scotea o vorbă. Krisantem îl controlă. Nu găsi nici o armă. Păcat.

— Elko, du-te şi cercetează în această direcţie! spuse Malko. Poate o găseşti pe Sharnilar acolo.

Krisantem o luă pe culoar şi, la capăt, pe dreapta, găsi o garderobă mare cât un garaj, o străbătu şi ajunse într-o cameră de baie. Apoi, pătrunse într-o a doua garderobă neterminată, pli-nă cu scânduri şi cu scule. Deodată, simţi o prezenţă în spatele lui şi se întoarse. Era faţă-n faţă cu un monstru: un bărbat pe cât de lat, pe atât de înalt, ras în cap, cu un maiou care îi sco-tea în evidenţă musculatura. Îl amenin ţă pe Krisantem cu un cuţit cu lama lată. Îi zise ceva în persană şi, cum Elko nu-i răs-punse, se îndreptă spre el, pregătit să-i înfigă cu mare desfăta-re cuţitul în pântece...

Krisantem, care nu avea cum să se retragă, îşi dădu seama că nu avea să scape. Dacă ar fi avut vechiul lui Astra... Acesta înainta cu un soi de mârâit, iar turcul trebui să se aplece ca să nu fie tăiat. Fiind ocupat cu Nassiri, Malko nu putea să inter-vină... Deodată, privirea i se opri la sculele abandonate de tâmplari. Printre ele, exact la picioarele adversarului, era o

maşină de găurit uitată în priză. Krisantem îşi spuse că trebu-ia să acţioneze numaidecât. Se rostogoli dintr-un salt şi ateriză la picioarele iranianului.

Acesta, uimit de atac, se feri cu uşurinţă şi îi trase un şut în ureche, asurzindu-l pe Elko aproape de tot. Se ridică cu agilitatea unei feline cu maşina de găurit în mână, şi veni la câţiva centimetri de adversar. Căută butonul de pornire cu degetul mare, iar motorul începu să uruie. Dintr-un singur elan, Krisantem apăsă vârful burghiului în stomacul ucigaşului.

Se înfipsese deja un centimetru, când acesta urlă ca un animal. Se dădu înapoi, iar Krisantem veni după el. Când ajunse lângă perete, burghiul pătrunse cu cincisprezece centimetri în burtă, iar bărbatul căscă gura ca peştele pe uscat, iar sângele îi ţâşni ca o fântână arteziană. Turcul scoase burghiul, iar adversarul se aplecă, apoi căzu în genunchi şi se zvârcoli de durere. Elko opri conştiincios maşina de găurit şi ieşi numaidecât din garderobă. Dar dădu nas în nas cu Malko ce îl ţinea la respect pe Nassiri.

— Ce s-a...?

— Probabil că se află în camera asta, în spate, spuse turcul. Malko îl împinse pe Nassiri spre Krisantem.

— Păzeşte-l...

Iranianul se trezi deja cu laţul de gât. Malko îşi luă avânt şi trase un picior în uşa care aproape că ieşi din ţâţâni. Îşi roti privirea prin încăpere şi văzu un pat mare cu baldachin în ca-re stătea Sharnilar şi se uita la video. Mai erau doi paznici care şedeau cu pistoalele-mitralieră pe genunchi, fiind atât absor-biţi de film, încât nu auziseră urletele colegului lor.

Întoarseră capetele după o secundă şi se pomeniră cu revolverul lui Malko în nas. Ridicară mâinile din instinct. Malko dădu câte un şut armelor care aterizară în capătul celălalt al camerei. Sharnilar se ridică în capul oaselor.

— Malko! Părea stupefiată.

— Hai să plecăm repede, spuse Malko...

Pe coridor se auzeau zgomote de luptă. O masă neclară formată din Ardechir şi Krisantem trecu pragul, apoi iranianul reuşi să scape, se uită la Malko înnebunit, apoi se repezi la fe-reastră, sări prin geam şi dispăru în gol.

Ardechir Nassiri ateriză pe copertina de sticlă a grădinii de iarnă aflată lângă salonul de dans, oprind brusc petrecerea. Se

ridică plin de sânge şi străbătu mulţimea oaspeţilor rămaşi uimiţi şi striga pe limba lui la Macropoulos. Înspăimântate, gărzile înarmate agitară puştile, interzicându-le oamenilor să se mişte.

Strigătele iranianului alertaseră paznicii din grădină, proiectoarele se aprinseră, iar porţile cu grilaj fură închise. Chris, Milton şi Ingrid se îndreptară cu discreţie spre scară. Cei doi americani erau încă pe coridor, când patru gărzi apărură din salonul mare, îi împinseră şi trecură pe lângă ei, urcând la primul etaj.

Cel dintâi urcase deja patru trepte, când Chris îi trase un glonţ în spate. Ceilalţi trei se întoarseră deodată şi se pomeni-ră faţă-n faţă cu gorilele care-i ameninţau cu pistoalele.

— Drop your shot-guns! urlă Chris Jones.

Una dintre gărzi cu siguranţă nu pricepea engleza, căci duse arma la umăr. Dar un glonţ în frunte îl opri brusc. Depăşind mica barieră lingvistică, ceilalţi lăsară armele, apoi ridicară uşurel mâinile... Oaspeţii încercau să fugă pe unde apucau, împinşi de gărzile înnebunite. Chris mormăi:

— Avem nevoie de armele puternice, altfel ne fac terci... Ingrid, du-te după ele.

Într-un foşnet de volane roşii, tânăra fugi în curtea interioa-ră. Înmărmurite, gărzile o lăsară să treacă. Apăru apoi pe uşa bucătăriei, cu două mini-Uzi într-o mână şi cu altul în cealal-tă... Exact în clipa în care coborau Malko, Sharnilar şi Krisan-tem. Chris zâmbi larg şi înşfăcă arma lui.

— Aşa da, putem să pornim la război!

De bucurie, trase câteva gloanţe în tavan, iar invitaţii se dădură înapoi.

— Repede la maşini! striga Malko.

Ieşiră în curte, merseră pe lângă bucătărie şi ajunseră la poarta care intra pe terenul de tenis. Ingrid râdea ca o isterică, observându-se ca un far în rochia roşie ca focul.

— O să fim văzuţi din cauza ta, spuse Malko.

Ea desfăcu uşurel fermoarul şi rămase goală-puşcă, doar cu pantofii în picioare.

— Aşa e mai bine?

Din păcate, nu era momentul să se zbenguie. În spatele lor izbucniră rafale care sparseră câteva dintre preţioasele oale. Elko, care pusese mâna pe Kalaşnikov, ripostă cu o ploaie de gloanţe care pulverizâ mare parte din geamurile de la parter.

În momentul în care ajungeau în parcare, din umbră, apăru-ră doi bărbaţi. Milton descărcă jumătate din încărcătorul ar-mei Uzi asupra lor. Parcă era bătălia de la Stalingrad. Pe Shar-nilar o apucă o criză de isterie.

— Or să ne omoare! ţipă ea. Or să ne omoare! Malko încercă să o liniştească.

— În cinci minute plecăm.

Chris sări primul în Rolls-ul cu care veniseră. Sharnilar şi In-grid se culcară pe podea în spate, Milton şi Elko asigurând protecţia în lateral. La volan, Malko demară în trombă, aprin-se faza mare a farurilor, dar frână imediat. Nici măcar puter-nicul Rolls nu putea trece de porţi. Malko înjură şi dădu îndă-răt ca să se ferească de fasciculul unui proiector. O ploaie de gloanţe era trasă dinspre peron. Erau încolţiţi.

Capitolul XXII

Malko dădu înapoi, iar farurile luminară câteva utilaje lângă terenul de tenis aflat în construcţie: un excavator, un compre-sor şi un buldozer.

— Buldozerul! strigă el.

Chris sărea deja din Rolls. Alergă spre utilaje şi se urcă în buldozer. Urmară câteva clipe de teamă, apoi un scrâşnet pu-ternic şi motorul porni. Se auziră din nou nişte scrâşnete înfio-rătoare, iar greoiul buldozer porni înapoi din cauza lipsei de experienţă a lui Chris. Depăşi Rolls-ul oprit şi se îndreptă spre poarta cu grilaj. Auziră pe cineva dând ordine urlând, un fas-cicul îi prinse în raza lui şi o ploaie de gloanţe ricoşară în ta-blă. Prudent, Chris Jones se dădu într-o parte.

Buldozerul ajunse la poartă, forţă câteva clipe barele de oţel care cedară sub greutatea lui. Merse drept înainte, apoi se pră-buşi în prăpastie, după ce sărise Chris din el.

— Atenţie! strigă Malko.

Trecu în viteza întâi şi apăsă pedala de acceleraţie a Rolls-u-lui. Motorul reacţionă într-o secundă şi, după ce trecuse de poarta palatului, mergea deja cu şaptezeci la oră. O ploaie de gloanţe lovi caroseria, iar geamul din spate deveni opac. In-grid urlă de spaimă, dar trecură cu bine. Puse o frână bruscă pentru a-l recupera pe Chris Jones şi din nou maşina puterni-că porni pe drumul îngust şi sinuos. Sharnilar se ridică, albă ca varul, plângând în hohote. Malko spuse:

— Am scăpat. Să ne ducem direct la Malaga. Povestea asta va face valuri.

Regreta sincer că nu-l omorâse pe Ardechir Nassiri. Sharni-lar apăru de pe bancheta din spate şi se aruncă de gâtul lui Malko.

— Or să mă omoare, o ştiu.

O ceaţă rece te sufoca chiar de pe aeroportul din Zurich-Kloten. Deşi avea haină de blană, Malko tremura de frig. Încotoşmănată într-o haină de zibelină, Sharnilar părea să nu simtă frigul. Doi bărbaţi veniseră să-i aştepte cu un Mercedes 600 blindat, de culoare neagră, plin cu antene. Un favor din partea Centralei din Berna...

Înăuntru se afla tot ce trebuia pentru a-i reechipa pe Chris şi pe Milton care rămăseseră fără artilerie la Marbella. Măcar o dată făcuse şi Compania lucrurile ca lumea. De la Marbella Club, Malko sunase la Langley unde era abia cinci după-a-miaza şi povestise cu lux de amănunte cum o salvase pe Shar-nilar şi preţul plătit. Fuseseră şi morţi, plus scandalul public. Spaniolii erau exigenţi şi a trebuit să facă o "cosmetizare" a ca-tastrofei...

La zece seara, un Falcon 50, aparţinând unui "onorabil corespondent" al Companiei, ateriza la Malaga. Pilotul era în relaţii bune cu şeful poliţiei aeriene. Rolls-ul lui Marcus îi duse-se până la avion şi se îmbarcaseră fără nici o formalitate, în plus, găsind la bord o sticlă de Dom Perignon şi cinci pahare. După două ore, erau la Geneva, care constituia prima etapă. Ingrid plecă la Hilton ca să se odihnească.

Mercedesul 600 porni spre Zurich. Malko se aplecă la urechea lui Sharnilar.

— Eşti sigură că nu te vei răzgândi?

— Absolut sigură.

— Foarte bine, spuse el, vom face tot posibilul ca totul să meargă bine.

După o oră, se aflau într-un mic salon luxos dintr-o bancă de pe Bahnof Strasse. Un chel înalt cu privire de pasăre veni să-i ia ca să-i conducă într-o sală unde se găseau câteva seifuri dotate cu sisteme Unidel. În faţa fiecăruia se afla un sistem electronic legat la încuietoare, cu un ecran şi tastatură. Sharni-lar introduse cartela şi formă codul din şase cifre. Imediat apăru o frază pe ecran:

"Posesor acceptat. Control de acces".

Totul se şterse şi apăru o întrebare: "La ce vârstă a murit mama dumneavoastră?" Sharnilar tastă cifra 72. Apăru brusc altă întrebare: "Data primului rol". 15. 06. 1976. "Greutatea optimă" Ea tastă: "140 livre".

Totul se şterse şi apoi apărură două cuvinte de culoare ver-de pe ecran: "Acceptat". Se auzi un bâzâit şi uşa seifului se deschise. Sharnilar luă din el un plic gros plin cu sigilii şi i-l dădu lui Malko.

— Ia-l. De data asta sunt cele adevărate.

Când ieşiră din bancă, Malko numără vreo doisprezece agenţi CIA numai la vedere. Nu se urcă bine în Mercedes, că acesta şi demară. Geamurile şi caroseria erau atât de groase, încât nu răzbătea nici un zgomot de afară.

— Peste o oră, suntem la Berna, zise Malko.

Ron Fitzpatrick, directorul Diviziei Operaţiuni, venise per-sonal de la Washington ca să-i întâmpine. Autorităţile spanio-le aruncaseră un văl asupra evenimentelor petrecute în Mar-bella, după ce anunţaseră în mod foarte serios Departamentul de Stat. Macropoulos şi Nassiri părăsiseră teritoriul Spaniei şi se îndreptaseră spre o destinaţie necunoscută... Schimbarea subită de atitudine a lui Sharnilar îi compromisese nu numai pe iranieni, ci şi pe aliaţii lor, care voiau să scape de ea, ştiind că moartea sa permitea guvernului iranian să facă presiuni asupra autorităţilor elveţiene în vederea distrugerii documen-telor. Ea spera că aceste documente, odată ajunse în mâinile americanilor, să poată fi publicate, iar cei interesaţi de dispariţia ei să nu îndrăznească nici măcar să se mai mişte.

Ron Fitzpatrick molfăia trabucul cu atâta furie, încât rămăsese doar o bucăţică informă, dar de ajuns ca să împută tot biroul Malko, care o lăsase în urmă cu o oră pe Sharnilar la Bellevue. Observă o umbră în privirea albastră.

— "Verişorii" sunt nişte împuţiţi, zise el. Acum înţeleg de ce au făcut tot ce au putut ca să nu punem mâna pe chestiile as-tea... Mai întâi, aici se află şi proba că ei l-au finanţat pe Kho-meiny, pe care l-au adoptat, l-au dresat, iar acum le mănâncă din palmă. Iar toate astea s-au făcut prin intermediul lui Mus-tafa Khasani. Uitaţi-vă la acest document.

Îi arătă lui Malko fotografia alb-negru în care erau trei băr-baţi pe terasa unui restaurant, mâncând frigărui: aiatolahul

Khomeiny, Khasani şi încă un personaj: un european. Irlande-zul puse degetul pe el.

— Acesta este un agent al Maiestăţii Sale... Noul Lawrence al Arabiei, pe atunci numărul doi în MI 6.

— Şi nu aţi bănuit nimic?

— Ba da. Însă nu credeam că o să se ajungă atât de departe. Aici sunt probele vărsării banilor în bănci, ale oamenilor cum-păraţi şi ale trădătorilor. Absolut tot. Printre alţii, şi Cyrus Abali, "cârtiţa verişorilor"... Dar asta nu-i nimic, iată care este bomba.

Flutură un teanc de rapoarte pe care îl aruncă pe birou.

— Nemernicii ăştia ne-au înşelat cu bună ştiinţă cu evaluări false despre situaţia sfârşitului domniei şahului. În cea mai mare parte, noi ne bazam pe ei în analizele noastre. Ne-au convins chiar că trebuia să-l îndepărtăm pe şah, care deja era terminat, iar cartea care trebuia jucată era Khomeiny... Iar noi am mers ca proştii. Este adevărat că în acea perioadă - a lui Carter - Compania era pe ducă.

— Vreţi să spuneţi că, dacă aţi fi avut toate astea, Komeiny nu mai era la putere? întrebă Malko.

— Nu refacem acum istoria, oftă irlandezul. Dar, dacă am fi dispus de adevărata evaluare, l-am fi susţinut în continuare pe şah, iar regimul lui nu s-ar fi prăbuşit... Era mai puternic decât ei. Îl urau pe şah fiindcă a venit la putere fără acordul lor. De aceea l-au dat jos... Bătrânul Casey va înghiţi găluşca.

Veni în faţa lui Malko.

— Bravo. De o mie de ori, bravo! Pe cuvânt de irlandez. Vă stimez. Este cel mai mare succes al anului. Păcat însă că ne-am străduit ca să dăm la iveală porcăria unui aliat. Dacă ar afla ruşii, s-ar strica de râs.

— Agenţii englezi nu erau cârtiţe pentru Est? întrebă Malko.

— Pentru asta vom mai face săpături, zise şeful Diviziei Operaţiuni.

— Ce se va întâmpla cu Sharnilar? O veţi proteja într-ade-văr? John Fitzpatrick îi aruncă o privire întunecată.

— Jur. Am preluat-o de când şi-a luat lucrurile de la Londra. O ţinem un an în umbră, apoi o lăsăm să plece cu altă identi-tate. Dar îi vom anunţa pe "verişori" că ar fi bine să nu i se în-tâmple nimic.

Malko simţi o gheară în piept.

— Cum? A plecat?

— Avea zece milioane de dolari în bijuterii în seiful băncii din Londra, plus alte lucruri la care ţinea. Să nu vă faceţi griji. Doi oameni de-ai noştri o aşteaptă la Heathrow şi nu o vor slăbi o clipă din ochi. Ştia că nu o să vă placă acest lucru şi m-a rugat să vă liniştesc. Puteţi să plecaţi fără grijă în Austria.

La Liezen ningea. O mantie albă care îmbrăca formele şi înăbuşea zgomotele. Aşezat lângă telefon, Malko aştepta de când se întorsese în urmă cu patru ore. Formă a nu ştiu câta oară numărul lui Sharnilar de la Londra, dar nu răspundea nimeni. Lăsă să sune îndelung, apoi închise şi formă numărul din Ber-na. Ron Fitzpatrick trebuia să fie şi el lângă telefon. Răspunse imediat:

— Tot nimic, îl anunţă Malko.

— Dumnezeule, nu mai fiţi aşa nervos!

— Sunt îngrijorat, zise Malko, a dispărut. Aţi jurat că o protejaţi. Directorul Diviziei Operaţiuni oftă gălăgios.

— Ştiu, ştiu... Bine. Avionul în care se afla a fost întors la Gatwick din cauza ceţii, oamenii mei s-au rătăcit şi au ajuns prea târziu. Ea nu s-a rătăcit fiindcă şi-a chemat şoferul şi Rolls-ul... Cred că a plecat la ţară.

— M-ar fi sunat. Aţi discutat cu englezii?

— I-am telefonat chiar eu omologului meu şi i-am spus fără ocolişuri că, dacă doamna Khasani va păţi ceva, el va fi răspunzător şi să-şi ţină câinii în lesă. Cred că a înţeles... Situaţia de la Londra este sub control. Păzesc casa şi fac tot ce le stă în putinţă.

— Ce ştiţi de Macropoulos şi de Ardechir Nassiri?

— Au dispărut.

— Bine, se resemnă Malko. Dacă aflaţi noutăţi, sunaţi-mă. Nu mă mişc de aici.

Încercă să se concentreze asupra lecturii, apoi închise ochii şi revăzu figura delicată a lui Sharnilar şi silueta de vis. Se strădui să alunge din minte gândurile negre care îl chinuiau. Alexandra băgă capul pe uşă, dar văzându-i expresia feţei, nu îndrăzni să scoată o vorbă.

Când se înnoptă, telefonul încă nu sunase. Îl chemă pe Krisantem.

— Mâine dimineaţă plec la Londra cu primul zbor.

La Heathrow vremea era şi mai urâtă decât la Viena. Zăpa-da era viscolită şi bătea un vânt rece. Malko nu putuse să doarmă

toată noaptea, sculându-se să sune din nou la Sharni-lar. Dar nu obţinu nici un rezultat.

Avionul abia ateriză, că un Bentley negru cu steagul american se opri lângă scară. Malko fu întâmpinat de şeful Centra-lei din Londra, un bărbat fin, cu părul cărunt. Atitudinea re-ţinută îl nelinişti pe Malko. După ce se instală în limuzină, acesta întrebă:

— Aveţi vreo veste?

— Încă nu am aflat nimic, spuse americanul, dar s-ar putea să avem o veste proastă.

Fără să mai spună şi altceva, îi dădu lui Malko, Daily Mail. Văzu un articol încadrat într-un chenar roşu.

"Half-body found. Poliţia a găsit în dimineaţa aceasta în portbagajul unui Rolls-Royce albastru, abandonat neregulamentar în Leicester Square, partea inferioară a corpului unei femei, învelit într-un sac de plastic. Maşina aparţine doamnei Sharnilar Khasani, văduva bogată a unui aiatolah iranian. Partea superioară a corpului nefiind găsită, este imposibil să facem o identificare sigură".

Malko lăsă ziarul din mână şi se întoarse către american. Bentley se târa în traficul de pe M 1.

— Asta numiţi dumneavoastră doar o veste proastă? îl întrebă el cu răceală în gals.

Şeful centralei remarcă:

— Încă nu este ceva sigur. Nu avem identificarea.

— Himmel! izbucni Malko, mototolind ziarul. Ştiţi foarte bi-ne că este ea!

Celălalt nu mai spuse nimic. Malko avea lacrimi în ochi. Se simţea dezonorat şi murdar. Şi teribil de neputincios. Cunoş-tea îndeajuns lumea Serviciilor Secrete ca să fie sigur că nu se va afla niciodată dacă ordinul de asasinare a lui Sharnilar ve-nise din partea vreunui aiatolah furios sau din partea unui înalt funcţionar englez care îşi bea liniştit ceaiul de dimineaţă în acest moment. Închise ochii şi i se păru că aude în briza căl-duţă foşnetul pânzei negre a unui velier.

Cuprins:

Capitolul I 1
Capitolul II 17
Capitolul III 29
Capitolul IV 39

Capitolul V 51
Capitolul VI 68
Capitolul VII 79
Capitolul VIII 91
Capitolul IX 101
Capitolul X 109
Capitolul XI 117
Capitolul XII 130
Capitolul XIII 141
Capitolul XIV 152
Capitolul XV 160
Capitolul XVI 171
Capitolul XVII 186
Capitolul XVIII 197
Capitolul XIX 208
Capitolul XX 219
Capitolul XXI 229
Capitolul XXII 241